รักร้าย

รักร้าย

1–3

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2561
สถานที่ : กรุงเทพ, ประเทศไทย

ผู้เขียน ธีรตา
เว็บไซต์ https://www.facebook.com/Terata-779707372099863/
อีเมลล์ terataficton@gmail.com

ออกแบบปกและจัดรูปเล่ม Khuncheay

แด่ความรัก... ที่ต้องใช้ความเข้าใจ

ธีรตา

‘พนักงานต้อนรับของโรงแรมกล่าวอย่างสุภาพทันทีที่การัณย์ก้าวผ่านประตูเข้ามา น่าแปลกที่แม้จะเป็นการกล่าวต้อนรับ แต่ในความรู้สึกของการัณย์มันกลับฟังดูน่ากลัวเสียเหลือเกิน มันเป็นเหมือนสัญญาณเตือนแรกที่บอกให้เขารู้ว่าตัวเองได้ก้าวผ่านประตูนรกเข้ามาแล้วจริงๆ และคนที่รออยู่ด้านในก็คือซาตานที่พร้อมจะกัดกินเขาจนไม่เหลือแม้แต่ซาก’

1

เสียงของเด็ก ๆ ในสถานสงเคราะห์ดังแว่วมาจากสนาม เด็กเล่นด้านหลัง ที่ตอนนี้มีเครื่องเล่นใหม่สีสันสดใสวางเรียงรายอยู่เต็มพื้นที่ บ้างก็หัวเราะ บ้างก็ตะโกนพูดคุยกับเพื่อนรัก บนใบหน้ามีรอยยิ้มน่ารักประดับอยู่ทั่วทุกคน เพราะนี่นับว่าเป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ ที่พวกเขามีของเล่นมาให้เลือกเล่นมากมายแบบนี้

"เฮ้อ~ เจ้าเด็กพวกนี้... พอมีของเล่นใหม่ก็มัวแต่สนุกจนลืมมาช่วยพวกเราจัดสถานที่ต้อนรับผู้บริจาคเลยนะครับ"

เจ้าของเสียงทุ้มบ่นขึ้นขณะทอดมองไปยังเด็กๆ ที่อยู่ด้านนอก แต่ถึงอย่างนั้น บนใบหน้าก็มีรอยยิ้มไม่แตกต่างกัน เขาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลของสถานสงเคราะห์เด็กแห่งนี้มาเกือบห้าปี ไม่เคยมีวันไหนเลยที่จะรู้สึกว่าที่นี่มี 'ครบ' ทุกอย่างเหมือนเช่นวันนี้

ทั้งอาหารแห้งที่ถูกซื้อส่งมาให้จนเต็มโกดังเก็บของ ชุดเครื่องนอนใหม่คุณภาพดีนับร้อยชุด จากที่เคยคิดว่าพระเจ้าช่างไม่ยุติธรรมกับเด็กตาดำๆ เหล่านี้เลย มาตอนนี้เขาต้องเปลี่ยนความคิดเสียใหม่แล้วมองว่า บางทีที่ผ่านมาพระเจ้าอาจต้องการทดสอบความอดทน

และความเชื่อของเด็กๆ ก็เป็นได้

“ปล่อยให้เด็กๆ เล่นไปเถอะครับครูชัย นานๆ จะได้เล่นสนุกแบบนี้กันสักที”

อีกเสียงพูดกับชนาธิปพร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะหันกลับไปเช็ดโต๊ะกับเก้าอี้ที่เตรียมไว้สำหรับรับรองผู้บริจาคที่แจ้งมาก่อนล่วงหน้าเกือบๆ หนึ่งอาทิตย์ว่า ตนเองมีความต้องการจะเข้ามาเยี่ยมเด็กๆ ที่นี่ในบ่ายวันนี้ ใบหน้าหวานยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลาจนชนาธิปอดไม่ได้ที่จะยิ้มตามไปด้วย

“วันนี้ครูรันดูอารมณ์ดีมากเลยนะครับ”

เจ้าของชื่อไม่พูดอะไร เขาทำเพียงยิ้มและตั้งหน้าตั้งตาขัดเช็ดโต๊ะที่เตรียมไว้อย่างตั้งใจ เพราะแน่ใจว่าถึงพูดไปชนาธิปก็ไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกของเขา คนที่เติบโตขึ้นมาจากสถานสงเคราะห์แห่งนี้เช่นเดียวกันไปได้

ในตอนนั้นชีวิตความเป็นอยู่ของการัณย์ไม่ได้ครึ่งของเด็กๆ พวกนี้เลยด้วยซ้ำ เขากับเพื่อนๆ ต้องอยู่กินกันอย่างประหยัด โดยคนที่ดูแลก็มีแค่ครูที่เขานับถือเหมือนแม่แท้ๆ ของตนเพียงคนเดียว แต่ถึงแม้จะพยายามประหยัดมากแค่ไหน เงินช่วยเหลือและข้าวปลาอาหารก็ไม่เคยพอเลยสักวัน ตกกลางคืนเขากับเพื่อนต้องนอนเบียดกันเพื่อคลายหนาว ไม่มีผ้าห่มหนาๆ และหมอนนุ่มๆ เหมือนที่มีอยู่ตอนนี้

“หนาวเหรอรัน...มานี่สิ ฉันจะกอดแกเอง”

ยิ้มหวานคลี่ออกอีกครั้งเมื่อนึกถึงวันวานที่ยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ กว่าสิบปีแล้วที่เขาและเพื่อนเติบโตมาด้วยกัน แต่ทว่า

ทุกเรื่องราวก็ยังชัดเจนอยู่ในความรู้สึกราวกับว่ามันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

เพล้ง!!

ไหล่บางสะดุ้งเฮือกเมื่อแจกันทรงสูงร่วงจากมือของใครบางคนลงสู่พื้นที่กวาดเช็ดไว้อย่างดี การัณย์รีบทิ้งทุกอย่างและตรงรี่ไปหาคนคนนั้นอย่างรวดเร็ว

“ครูไม่เป็นอะไรนะครับ”

“ไม่เป็นไรๆ ครูรีบไปหน่อย เลยเผลอทำแจกันหลุดมือ” เจ้าของใบหน้าใจดีตอบ ก่อนจะก้มลงเพื่อเก็บเศษแจกันขึ้นจากพื้น แต่ถึงตอนนั้นการัณย์ก็ชิงตัดหน้าทำมันเสียก่อนแล้ว “ไม่ต้องรัน.. เราไปทำงานของเราเถอะ เดี๋ยวครูจะจัดการตรงนี้เอง”

“ไม่เป็นไรครับครู ให้ผมทำให้ดีกว่า ครูไปพักก่อนนะครับ” การัณย์ยืนกรานพร้อมกับหันไปมองเจ้าหน้าที่อีกคนที่อยู่ใกล้ๆ “คุณหมิวช่วยพยุงครูไปนั่งพักก่อนนะครับ เดี๋ยวผมจะจัดการที่เหลือต่อเอง”

สุดท้ายจันทภาหรือ ‘ครู’ ของทุกคนก็ต้องไปนั่งพักตรงโซฟาที่จะใช้รับแขกวันนี้ ตาคู่เล็กมองลูกศิษย์ที่ตัวเองดูแลมาตั้งแต่อ้อนแต่ออกผ่านแว่นตากรอบทองอย่างครุ่นคิด เธอไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ว่าการัณย์จะกลับมาอยู่ที่นี่และดูแลความเรียบร้อยทุกอย่างต่อจากเธอ

“ครูไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมรันถึงกลับมาที่นี่” จันทภาเริ่มพูดเรื่องเดิมๆ ที่เธอมักพูดอยู่บ่อยๆ ตั้งแต่การัณย์กลับมา “ตอนที่รันโทรมาเล่าว่าเพลิงได้เซ็นสัญญาเป็นนักร้อง ครูนึกว่าเราจะอยู่ช่วยเพลิงทำงานที่กรุงเทพฯ ต่อเสียอีก”

อีกครั้งที่พอเธอพูดถึงเรื่องนี้ การัณย์จะเงียบและมีสีหน้า

เปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด จันทภาเคยคิดว่าบางทีการัณย์กับภาวัต อาจทะเลาะหรือมีเรื่องผิดใจกัน แต่พอคิดว่าสองคนนี้รักและผูกพันกันมาตั้งแต่เด็กๆ ข้อสงสัยนั้นก็ถูกตัดทิ้งไป อย่างการัณย์ไม่มีทางโกรธภาวัตถึงขั้นตัดเพื่อนและหนีกลับมาอยู่ที่นี่แน่ๆ แต่ถ้าอย่างนั้นมันเรื่องอะไรกันล่ะ ทำไมการัณย์ถึงทิ้งชีวิตที่กรุงเทพฯ และกลับมาอยู่สถานสงเคราะห์เด็กเล็กๆ ในต่างจังหวัดแบบนี้

“แต่...มันก็ดีไม่ใช่เหรอครับที่ครูรันกลับมา” ชนาธิปที่ฟังอยู่พูดแทรกด้วยน้ำเสียงสดใส “ตั้งแต่ครูรันมาอยู่ที่นี่ เราก็มีแต่เรื่องดีๆ เข้ามาตลอด คราวก่อนก็เงินช่วยเหลือจากทางรัฐบาล คราวนี้ก็มีผู้บริจาคใจบุญส่งทั้งของทั้งเงินมาให้เยอะแยะ.. แถมพวกเด็กๆ ก็ชอบครูรันมากด้วยนะครับ”

ประเด็นถูกเปลี่ยนจากชนาธิป เขายิ้มและหัวเราะอย่างมีความสุขเมื่อนึกถึงช่วงเวลาที่การัณย์มาทำงานที่นี่ ไม่ได้มีแค่เด็กๆ หรอกที่ชอบการัณย์ เพราะเขาเองก็ชอบและอยากให้การัณย์อยู่ที่นี่ตลอดไปด้วย

หลังจากบทสนทนาจบลง ทุกคนก็หันกลับไปทำงานที่คั่งค้างอยู่ต่อ การัณย์ค่อยๆ เก็บเศษแจกันขึ้นจากพื้นอย่างระมัดระวัง หากแต่ในใจกลับมีเรื่องบางเรื่องที่ไม่ว่าจะพยายามลืมเท่าไหร่ มันก็ยังชัดเจนอยู่อย่างนั้น

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ ก็ลาออกแบบนี้ล่ะรัน”

“ขะ..ขอโทษ..”

“ไหนว่าจะอยู่ข้างๆ ฉัน ไหนว่าเราจะฝ่าฟันปัญหาไปด้วยกันยังไงล่ะ!!”

"เอ่อ...ฉัน..ฉัน...."

"ฉันนึกว่าเราสองคนเป็นเพื่อนแท้กันเสียอีก... ฉัน.. ฉันผิดหวังในตัวแกจริงๆ"

หัวใจเต้นแรงเมื่อนึกถึงสีหน้าและแววตาของเพื่อนรักในวันนั้น การัณย์ไม่อยากให้ความสัมพันธ์และคำว่าเพื่อนต้องจบลงแบบนี้เลย แต่จะให้อยู่ที่นั่นและทำเหมือนกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นเขาก็ทำไม่ได้เช่นกัน ภาวัตจะว่ายังไงถ้าได้รู้ว่า....

ความคิดหยุดลงแค่นั้น การัณย์ถอนหายใจและดึงตัวเองออกมาจากอดีตที่ไม่อาจหวนคืน เขาเลือกที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว เพราะฉะนั้นเรื่องที่เกิดขึ้นมันจะเป็นแค่อดีต แน่นอนว่ามันจะเป็นอดีตที่เขาจะไม่มีวันลืม แต่ก็จะไม่ยอมให้มันมาหยุดการดำเนินชีวิตของเขาอย่างเด็ดขาด การัณย์จะก้าวต่อไปโดยไม่สนใจบาดแผลที่ยังชัดเจนอยู่ในใจอีกแล้ว

"นายเลือกถูกแล้วรัน... แค่นี้เราทุกคนก็ได้ในสิ่งที่ต้องการ"

รถตู้สีดำคันใหญ่กำลังวิ่งไปบนถนนที่ทอดยาวสู่เมือง เล็กๆ อันห่างไกล ตาคมเป็นประกายทอดมองออกไปยังทิวไม้สีเขียวที่เรียงรายตลอดเส้นทาง ใบหน้าหล่อเหลาแสดงถึงความครุ่นคิดอย่างชัดเจน จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่อยากเชื่อเลยว่า ตัวเองจะยอมทำเรื่องบ้าๆ แบบนี้จริงๆ

"อีกประมาณสิบห้านาทีจะถึงแล้วนะครับ"

เสียงของคนสนิทที่นั่งอยู่ตรงเบาะหน้าหันกลับมาบอก เขา

ถอนหายใจและรู้สึกว่าเวลามันช่างเชื่องช้าจนน่าโมโห อันที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องมาที่นี่เลยด้วยซ้ำ แต่เพราะอยากมาเห็นหน้าคนที่ทั้งโอหังและเล่นตัวอย่างกับตัวเองเป็นผู้วิเศษมาจากไหนอีกสักครั้ง เขาเลยต้องทนนั่งรถนานเป็นชั่วโมงๆ เพื่อมายังเมืองเล็กๆ แห่งนี้ ในใจมาดหมายไว้ว่าหากเจอหน้าคนคนนั้นเมื่อไหร่ เขาจะเล่นงานจนอีกฝ่ายพูดไม่ออกเลยทีเดียว

“แล้วนายบอกกับทางนั้นไว้ยังไงบ้าง” เขาถามเสียงเรียบตาคมยังคงมองออกไปยังทิวทัศน์นอกรถเช่นเดิม

“ไม่ได้บอกอะไรเป็นพิเศษครับ ผมบอกแค่ว่าทางเราอยากเห็นว่าเด็กๆ อยู่ดีกินดีมากขึ้นแค่ไหนเท่านั้น”

คำตอบเป็นที่น่าพอใจ ร่างสูงพยักหน้าและปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปอีกครั้ง อีกไม่กี่นาทีเท่านั้นเขาก็จะได้เจอกับคนที่ทำให้ตัวเองเจ็บใจได้ไม่สิ้นสุดแล้ว คิดไม่ออกเลยว่า วินาทีแรกที่เห็นเขาเดินลงจากรถ คนคนนั้นจะทำหน้ายังไง

หลังจากจัดเตรียมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย การัณย์และเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ก็จัดการต้อนเด็กออกมาจากสนามเด็กเล่น ก่อนจะสั่งให้ทุกคนกลับไปที่ห้องพักและอาบน้ำแต่งตัวใหม่จนหอมฟุ้ง ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการสร้างความประทับใจให้แก่ผู้บริจาคที่กำลังมาถึงในอีกไม่กี่นาทีต่อจากนี้นั่นเอง

“ครูรันคะ เขาจะเอาขนมมาให้เราด้วยรึเปล่าคะ”

เสียงเล็กๆ ของเกศริน เด็กหญิงตัวน้อยอายุสี่ขวบที่ถูกส่งมา

อยู่ที่นี่เมื่อสามปีก่อนเอ่ยถาม ตากลมคู่นั้นดูมีความหวังจนการัณย์ไม่กล้าที่จะทำลาย

“โบว์อยากกินขนมเหรอครับ”

“ค่ะ...พี่โอมบอกว่า คนที่จะมาหาเราเขาจะเอาขนมมาให้พวกเราเยอะแยะเลย”

“อืม...งั้นก็คงจะเป็นอย่างที่โอมบอกนั่นแหละ แต่ว่าโบว์จะได้ขนมก็ต่อเมื่อพวกเขากลับไปแล้วนะ” การัณย์ตั้งข้อแม้เพราะตั้งใจไว้ว่า หลังจากที่ผู้บริจาคกลับไป ตนเองจะไปซื้อขนมมาเลี้ยงเด็กๆ ด้วยตัวเอง แม้จะไม่ได้มีเงินเก็บมากมาย แต่เขาก็ไม่ได้จะควักเงินเลี้ยงเด็กๆ พวกนี้ทุกวันสักหน่อย ถือเสียว่าฉลองสำหรับเครื่องเล่นสนามอันใหม่ กับความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นเหล่านี้ก็แล้วกัน

“มาแล้วครับ! มาโน่นแล้ว”

หลังจากชนาธิปตะโกนบอก การัณย์ก็ละสายตาจากเกศรินขึ้นมองรถตู้สีดำติดฟิล์มทึบที่กำลังแล่นเข้ามาตามทาง เขาหันไปส่งยิ้มให้จันทภาที่ดูตื่นเต้นไม่ต่างกับเขาและชนาธิปเป็นเลย ซึ่งก็ไม่แปลกหรอกเมื่อผู้บริจาครายนี้เรียกได้ว่าเป็นผู้บริจาครายใหญ่ที่สุดเท่าที่เราทุกคนเคยเจอมาเลยนี่

รถตู้ค่อยๆ ช้าลงก่อนจะจอดสนิทอยู่ตรงหน้าการัณย์และทุกคน ร่างบางอยากรู้จริงๆ ว่าผู้บริจาครายนี้หน้าตาเป็นยังไง เพราะตั้งแต่ที่มีเอกสารยื่นความจำนงเรื่องการบริจาคเงินและข้าวของมากมายเข้ามา พวกเขาก็ไม่เคยมีโอกาสได้เห็นหน้าหรือพูดคุยกันเลยสักครั้ง จะมีก็แต่เลขาของอีกฝ่ายที่ทำหน้าที่ประสานงานติดต่อเรื่องทุกอย่างเท่านั้นที่การัณย์ได้มีโอกาสพูดคุยด้วย ซึ่งจากคำบอกเล่า

เพียงผ่านๆ ก็ทำให้เขารู้แค่ว่า ผู้บริจาครายนี้มีธุรกิจส่วนตัวและชอบที่จะช่วยเหลือเด็กๆ ที่ด้อยโอกาสอยู่เสมอๆ

"ไม่รู้ว่าจะเป็นคนแบบไหนนะครับ" การัณย์อดกระซิบคุยกับจันทภาไม่ได้ เขายิ้มบางๆ ขณะตาจ้องนิ่งไปที่ประตูรถที่ยังปิดสนิท นับถอยหลังที่จะได้เห็นหน้าคนใจดีที่อุตส่าห์เดินทางมาไกลถึงที่นี่

"ไม่เห็นมีขนมเลยค่ะ"

ความตื่นเต้นชะงักกึกเพราะเสียงเล็กๆ ของเกศริน การัณย์หลุดหัวเราะและก้มลงมองเด็กหญิงตัวน้อยที่รอคอยขนมมากกว่าการได้เห็นหน้าผู้มีพระคุณ

"ใจเย็นๆ สิ ขนมน่ะต้องถูกซ่อนไว้ในรถคันนี้นี่แหละ"

"จริงเหรอคะ! ถ้างั้นมันคงมีเยอะแยะเลยใช่ไหมคะ"

ก่อนที่การัณย์จะทันได้ตอบคำถามของเกศริน เสียงเปิดประตูรถก็ดังแทรกเข้ามาเสียก่อน เขายิ้มให้เด็กน้อยจากนั้นก็รีบหันสายตากลับมายังเหตุการณ์ตรงหน้า ตั้งใจว่าจะต้อนรับแขกผู้มาเยือนด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตรที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อตอบแทนในน้ำใจก้อนโตที่ใช่ว่าจะมีใครมาหยิบยื่นให้กันได้ง่ายๆ

ทว่าในตอนนั้นเอง ความตั้งใจของเขาก็พังครืนลงมาราวกับกำแพงหินที่ถูกทุบทำลายเมื่อได้เห็นหน้าของอีกฝ่ายชัดๆ ในสมองมีเพียงสีขาวละเลงอยู่ถ้วนทั่ว พร้อมกับคำถามที่เขาเองไม่สามารถหาคำตอบได้

ไม่จริง เป็นไปไม่ได้ ทำไมคนคนนี้ถึงมาอยู่ที่นี่!!

"สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับนะคะ"

จันทภาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน เธอยกมือขึ้นไหว้อย่าง

สุภาพเพื่อให้เกียรติผู้บริจาคที่เธอเพิ่งรู้ว่า เขาเป็นหนุ่มใหญ่เจ้าของใบหน้าและรูปร่างราวกับเทพบุตร ใบหน้าที่เรียบเฉยนั่นน่ามองและมีเสน่ห์อย่างไม่น่าเชื่อ เธอแน่ใจว่าถ้าตัวเองเกิดช้ากว่านี้สักยี่สิบหรือสามสิบปี เธอคงตกหลุมรักผู้ชายคนนี้ไปแล้วอย่างแน่นอน

“สวัสดีครับ ที่นี่อยู่ไกลไม่ใช่เล่นเลยนะครับ” เสียงทุ้มตอบกลับหลังจากกวาดตามองไปรอบๆ ยิ้มให้กับเด็กๆ ที่แหงนหน้ามองตนจนคอตั้ง

“ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ทางเราทำให้คุณ..เอ่อ...” จันทภาค้างไป ใช่แล้ว เธอยังไม่รู้ชื่อคนตรงหน้าเลย เพราะถึงแม้เงินและของบริจาคจะมาถึงมือเด็กๆ แล้ว แต่เลขาที่ทำหน้าที่เป็นคนกลางก็ไม่เคยบอกชื่อของเจ้านายตัวเองให้เธอหรือการัณย์ได้รู้เลยสักครั้ง

“ท่านชื่อคุณดอมครับ หรือคุณอนิรุทธ์ พิพัฒนพงศ์ รองประธานกรรมการสถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ”

เลขาหนุ่มที่เพิ่งลงมาจากรถบอกอย่างสุภาพ ตาคมเหลือบมองการัณย์วูบหนึ่ง ก่อนจะหันไปทางอื่นอย่างรวดเร็วเมื่อพบว่าใบหน้าสวยหวานกำลังซีดเผือดจนไร้ซึ่งสีเลือด

“อย่างนั้นเหรอคะ ตายจริง...ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ทางเราไม่เคยทราบถึงเรื่องนี้เลย”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็ไม่ได้อยากประกาศตัวเองให้ใครรู้นัก.... กลัวว่า...”

ประโยคค้างอยู่แค่นั้น ในขณะที่สายตาลากไปหยุดยังการัณย์ที่ยืนตัวแข็งหน้าซีดอยู่ข้างๆ จันทภา รอยยิ้มที่คล้ายกำลังสะใจอะไรบางอย่างเหยียดออกอย่างชัดเจน

“เอ่อ...คุณดอมมีอะไรรึเปล่าคะ” จันทภาตัดสินใจถาม อะไรบางอย่างบอกเธอว่า มีบรรยากาศแปลกๆ เกิดขึ้นรอบตัวเธอ

“อ่อ..เปล่าครับ ไม่มีอะไร” ร่างสูงตอบหลังจากปรับสีหน้าให้กลับมาเป็นปรกติอีกครั้ง “อืม...ข้างนอกเริ่มร้อนแล้ว ผมว่าเราเข้าไปข้างในกันดีกว่านะครับ”

“นะ...นั่นสิคะ ถ้างั้นเชิญด้านในก่อนค่ะ”

จันทภาเลิกสนใจในสัญชาตญาณไร้สาระของตัวเอง เธอส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม จากนั้นก็เดินนำเข้าไปด้านในโดยมีเด็กๆ กลุ่มหนึ่งเดินตามไปติดๆ

แต่ถ้าหากจันทภาช่างสังเกตขึ้นอีกนิด เธอก็จะพบว่า ในตอนนี้อนิรุทธ์ไม่ได้เดินตามเธอมาด้วย ร่างสูงได้หยุดยืนอยู่ตรงหน้าการัณย์พร้อมกับรอยยิ้มร้ายกาจ ตาคมจ้องเขม็งไปยังใบหน้าสวยหวานที่กำลังซีดขาวราวกระดาษที่ไร้ข้อความใด จากนั้นจึงค่อยยื่นหน้าเข้าไปใกล้เพื่อพูดอะไรบางอย่างที่มีเพียงการัณย์เท่านั้นที่จะได้ยิน

“คิดจริงๆ เหรอว่าจะหนีฉันพ้น... หึ! ฝันไปเถอะ”

2

ถ้าทำได้ การัณย์อยากจะหายตัวไปจากโลกเสียตั้งแต่ตอนนี้เลย เขาไม่อยากมีตัวตน ไม่อยากต้องรับรู้ว่า คนที่เขาทั้งเกลียดและขยะแขยงได้หาตัวเขาพบแล้ว ความพยายามตลอดสี่เดือนที่ผ่านมาได้กลายเป็นศูนย์จนน่าเจ็บใจ ในสมองมีแต่คำถามที่ว่า ทำไม ทำไมถึงหนีไม่พ้น ทำไมถึงต้องโดนต้อนให้จนมุมอยู่เสมอ ทำไมเขาถึงต้องพ่ายแพ้ให้กับคนคนนี้ทุกที

ทำไม...

“ผมคิดว่าจะมีเด็กๆ เยอะกว่านี้เสียอีกนะครับ”

การัณย์ถอนหายใจพร้อมกับเมินหน้าไปทางอื่นเมื่อได้ยินอนิรุทธ์พูดปนหัวเราะ ตาคมทอดมองเด็กๆ ในสถานสงเคราะห์นั่งกินอาหารว่างชั้นเลิศที่ตัวเองไปเหมาซื้อจากโรงแรมในเมืองมาให้อย่างอารมณ์ดี การัณย์รู้ดีว่ารอยยิ้มพวกนั้นไม่ใช่ของจริงอย่างที่ใครๆ คิด อนิรุทธ์ไม่ใช่เทวดาหรือเทพบุตร ตรงกันข้าม คนคนนี้คือปีศาจร้ายที่พร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ

“ก่อนหน้านี้ที่นี่มีเด็กประมาณเจ็ดสิบคนค่ะ แต่พออายุเกิน

สิบแปดปีก็แยกย้ายกันไปตามทางของตัวเอง”

“แล้วไม่มีใครที่คิดจะอยู่ช่วยงานที่นี่ต่อเหรอครับ”

“มีสิคะ แต่ส่วนใหญ่ฉันจะบอกให้พวกเขาลองออกไปใช้ชีวิตของตัวเองดูก่อน บางคนไปเรียนต่อ บางคนก็ไปทำงาน ถ้าคิดถึงที่นี่จะกลับมาเยี่ยมหรือกลับมาช่วยงานเมื่อไหร่ก็ได้” จันทภาตอบ ก่อนจะหันไปยิ้มให้การัณย์ที่เอาแต่ยืนเงียบมาตลอด “อย่างครูรันก็เป็นหนึ่งในลูกศิษย์ของฉันที่กลับมาค่ะ”

“อ่อ...เหรอครับ” อนิรุทธิ์ปรายตามองไปยังร่างบาง ยิ้มมุมปากเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีสีหน้าลำบากใจอย่างชัดเจน “ครูรันคงผูกพันกับที่นี่มากสินะครับ ถึงได้ตัดสินใจกลับมาช่วยงานทางนี้”

“ใช่แล้วค่ะ ครูรันถูกส่งตัวมาที่นี่ตั้งแต่อายุได้หกขวบ จนอายุสิบแปดก็ย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ พร้อมกับเพื่อนอีกคน เขาน่ะ...ทั้งรักและก็ผูกพันกับทุกสิ่งทุกอย่างที่นี่มาก”

จันทภาเล่าถึงตรงนี้รอยยิ้มของอนิรุทธิ์ก็กว้างขึ้นทันที ตาคมจ้องไปยังการัณย์ที่พยายามจะทำให้ตัวเองดูคล้ายอากาศธาตุมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ดีครับ.. ผมชอบคนที่รู้จักตอบแทนบุญคุณ”

อนิรุทธิ์รู้ดีว่าประโยคของเขาได้ไปสะกิดอะไรบางอย่างในใจการัณย์เข้าให้แล้ว เขายืนมองหน้าซีดๆ ของการัณย์อย่างสนุกสนานในใจย้อนคิดถึงคืนนั้น... คืนที่เขาจะไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต

“อย่างนั้น.... เก่งมากรัน...อา...อา”

“ครูรันเป็นอะไรรึเปล่าครับ หน้าคุณซีดมากเลย”

ความสนุกสนานของอนิรุทธิ์ถูกขัดจังหวะจากประโยคคำถาม

ที่แฝงไว้ด้วยความรู้สึกมากมาย เขาหันไปมองเจ้าของประโยคที่ตอนนี้กำลังใช้หลังมือแตะเบาๆ ลงบนแก้มของการัณย์ พยายามนับหนึ่งถึงสิบเพื่อไม่ให้ตัวเองพุ่งเข้าไปชกหน้า โทษฐานที่มายุ่มย่ามกับของของตน

"เอ่อ...รู้สึกไม่ค่อยสบายนิดหน่อยน่ะครับ"

"เอ๊ะ! งะ...งั้นเหรอครับ" ชนาธิปแตกตื่นขึ้นมาทันที เขาย้ายมือขึ้นไปที่หน้าผากของการัณย์ ก่อนจะพบว่ามันเย็นเฉียบจนน่าประหลาดใจ ทั้งๆ ที่อากาศร้อนถึงขนาดนี้แต่การัณย์กลับตัวเย็นราวกับน้ำแข็งได้อย่างไร "เอ่อ...ครูครับ ถ้าไงให้ครูรันไปพักก่อนดีไหมครับ"

จันทภาหันไปมองการัณย์ด้วยแววตาห่วงใยอย่างเต็มเปี่ยม เมื่อเช้าการัณย์ยังดูปรกติติดไปทางร่าเริงมากด้วยซ้ำ พอตกบ่ายกลับดูเหมือนคนป่วยหนักและไม่พูดไม่จาผิดกับนิสัยส่วนตัว

"จ๊ะ.. ถ้าอย่างนั้นรันไปพักที่ห้องพักของครูก่อนนะ.. ชัยช่วยพารันไปหน่อย หาหยูกหายาให้ด้วยนะ"

การัณย์ที่ปรกติแล้วมักจะฝืนสังขารตัวเองไม่ได้ปฏิเสธความห่วงใย ตรงกันข้าม เขามีท่าทีเหมือนกับอยากจะออกไปจากตรงนี้เต็มแก่แล้วอย่างนั้น จันทภาเลยมั่นใจว่าการัณย์จะต้องไม่สบายจริงๆ แน่ บางทีอาจถึงเวลาที่เธอควรสั่งให้การัณย์พักบ้างแล้ว

"ดูแลกันดีจังเลยนะครับ"

หลังจากชนาธิปพาการัณย์เดินออกไป อนิรุทธ์ก็เริ่มพูดอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่มีรอยยิ้มหรือแววตาระยิบระยับ มีเพียงใบหน้าเรียบเฉยกับแววตาน่ากลัวที่จันทภาไม่เข้าใจ

“คงเพราะมีกันแค่นี้ ก็เลยต้องดูแลเอาใจใส่กันเป็นพิเศษน่ะค่ะ แต่เด็กดีอย่างครูรันอยู่ที่ไหนใครๆ ก็อยากช่วยเหลือค่ะ ฉันเคยกลัวว่าการย้ายไปใช้ชีวิตในเมืองใหญ่จะทำให้เขาเปลี่ยนไป แต่สุดท้ายครูรันก็พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่า เขาไม่ใช่คนแบบนั้น”

อนิรุทธ์ได้แค่ฟังและยิ้ม สำหรับเขา ไม่จำเป็นต้องให้ใครบอกเขาก็รู้ดีว่าการัณย์เป็นคนยังไง เขาจ้องเขม็งไปยังแผ่นหลังของการัณย์และชนาธิป ก่อนจะหันไปหาเลขาของตัวเองที่ยืนเงียบมาตลอดตั้งแต่เดินเข้ามา

และแม้ไม่มีบทสนทนาเกิดขึ้น หากแต่เลขาของอนิรุทธ์ก็เดินตามสองคนนั้นไปราวกับอ่านใจผู้เป็นนายได้ เขาไม่ใช่คนหนุ่มที่เพิ่งเข้ามาทำงานและเพิ่งเรียนรู้นิสัยของเจ้านาย ดังนั้นแค่มองตาเขาก็รู้แล้วว่า ตัวเองต้องทำอะไรและยังไง ทั้งนี้ก็เพื่อที่ปัญหามันจะไม่บานปลายไปมากกว่านี้นั่นเอง

ทันทีที่พาการัณย์มาถึงยังห้องทำงานของจันทภา ชนาธิปก็รีบพาอีกฝ่ายไปนั่งพัก ก่อนจะหันรีหันขวางเพื่อหายาลดไข้ให้ อาการของการัณย์ในตอนนี้มันทำให้เขารู้สึกห่วงมากจริงๆ ทั้งหน้าซีดๆ นั่นและก็มือที่เย็นเฉียบ อดกลัวไม่ได้ว่าการัณย์จะเป็นลมหรือเป็นอะไรสักอย่างที่ร้ายแรงกว่านั้น โชคดีที่อย่างน้อยๆ ตอนนี้การัณย์ก็พูดโต้ตอบได้ ไม่อย่างนั้นเขาคงประสาทเสียเพราะความเป็นห่วงมากกว่านี้แน่

“เอ่อ...ครูชัยครับ.. ผมไม่เป็นอะไรแล้วล่ะครับ” การัณย์พูด

เสียงเบาหลังจากเห็นชนาธิปพยายามรื้อหายาจากตู้ด้วยท่าทีร้อนรน “ขอบคุณครูชัยมากนะครับที่อุตส่าห์พาผมมาพักที่นี่”

“อย่าพูดแบบนั้นสิครับ ผมเต็มใจช่วยครูรันนะครับ” ชนาธิปบอกอย่างอ่อนโยน พร้อมกับสาวเท้าเข้าไปหาและนั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ๆ มือหนายกขึ้นแตะแก้มและหน้าผากของการัณย์อีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อพบว่าร่างกายของการัณย์ไม่เย็นเฉียบเหมือนเมื่อครู่แล้ว “ผมว่าครูรันทำงานหนักเกินไปนะครับ ร่างกายมันเลยประท้วงแบบนี้ ทางที่ดี พรุ่งนี้คุณควรจะนอนพักอยู่ที่ห้องน่าจะดีกว่า”

การัณย์รู้ดีว่าทั้งหมดที่เขาเป็นไม่ได้เกิดมาจากการทำงานหนักอย่างที่ชนาธิปเข้าใจ แต่จะให้บอกความจริงว่ามันเป็นเพราะเขาตกใจที่เห็นคนที่ตัวเองพยายามหนีมาตลอดหลายเดือนก็คงไม่ได้ เขาจะให้ทุกคนรู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่กรุงเทพฯ ไม่ได้เด็ดขาด โดยเฉพาะคนที่รักและหวังดีต่อเขาเช่นชนาธิปและจันทภา

“ขอบคุณที่เป็นห่วงนะครับ แต่ผมไม่เป็นไรจริงๆ พักสักหน่อยก็น่าจะดีขึ้นแล้ว”

“ครูรันเนี่ยเป็นอย่างที่ครูพูดไว้จริงๆ ดื้อจนไม่ยอมรับสภาพตัวเอง” ชนาธิปกล่าวติดตลกพร้อมกับย้ายมือไปที่มือนุ่มๆ ของการัณย์ ยิ้มอย่างอ่อนโยนให้กับคนดื้อที่ทำให้เขายิ้มได้ทุกครั้งเมื่อนึกถึง “ครูรัน... ผมเป็นห่วงคุณจริงๆ นะครับ ตั้งแต่วันแรกที่คุณกลับมาอยู่ที่นี่ ผมก็รู้สึกมาตลอดว่าอยากดูแลคุณเหมือนที่คุณดูแลเด็กๆ ระหว่างเราสองคนผมเชื่อมาตลอดว่ามันคือโชคชะตา”

“เอ๋?....เอ่อ...” การัณย์อึกอักและงุนงงกับคำพูดของชนาธิป

นี่ชนาธิปกำลังจะพูดอะไรกันแน่ แววตาแบบนั้น น้ำเสียงแบบนั้น อย่าบอกนะว่า..

“ครูรันครับ.....คือผมมี...”

ก๊อก! ก๊อก!

บทสนทนาถูกขัดจังหวะจากเสียงเคาะจากหน้าประตูห้องที่ยังเปิดกว้าง ชนาธิปรีบปล่อยมือจากการัณย์ ในขณะที่การัณย์ก็รีบหันไปมองด้วยใจที่เต้นระรัว จนเมื่อพบว่าเป็นเลขาคนสนิทของปีศาจร้าย เขาก็ได้แต่ถอนหายใจและเมินหน้าหนีไปทางอื่น

“เอ๊ะ...เอ่อ..คุณเลขามีธุระอะไรเหรอครับ”

เลขาหนุ่มยิ้มบางๆ หลังจากได้ยินชนาธิปเรียกตนเช่นนั้น นั่นสินะ นอกจากการัณย์ ทุกคนที่นี่ก็ยังไม่มีใครรู้เลยว่าเขาชื่ออะไร

“ผมชื่อพาทิศครับ หรือครูชัยจะเรียกว่าตรีก็ได้” เขาแนะนำตัวเอง

“อ่อ...ครับ คุณตรี.. แล้ว...เอ่อ..คุณตรีมีธุระอะไรเหรอครับ” ชนาธิปถามอีกครั้ง ขัดใจเล็กๆ ที่พาทิศเข้ามาขัดจังหวะโอกาสที่จะพูดเรื่องสำคัญของตน

“อ่อ...พอดีเมื่อครู่คุณจันทร์บอกว่าอยากให้ครูชัยช่วยพาคุณดอมเดินชมที่นี่ต่อจากท่านน่ะครับ”

“อย่างนั้นเหรอครับ...”

“ต้องขอโทษด้วยนะครับที่รบกวน แต่คุณดอมท่านอยากเห็นที่นี่ทั่วๆ เผื่อว่าขาดเหลืออะไรจะได้จัดการให้เรียบร้อยเสียตั้งแต่วันนี้เลย”

“มะ...ไม่ครับ..ไม่รบกวนเลย” เจ้าหน้าที่หนุ่มรีบค้าน ก่อนจะ

หันไปทางการัณย์ที่นั่งฟังเงียบอยู่ข้างๆ “เอ่อ...ถ้างั้นผมขอตัวก่อนนะครับครูรัน เสร็จธุระแล้วผมจะกลับมาดูคุณอีกที”

การัณย์พยักหน้ายิ้มรับและนั่งมองจนชนาธิปเดินออกไปจากห้อง หลังจากนั้นช่วงเวลาของอดีตที่เขาอยากจะลืมๆ มันไปเสียก็เริ่มต้นขึ้นด้วยคำถามที่ค้างคาอยู่ในใจตั้งแต่วินาทีแรกที่เขาเห็นหน้าอนิรุทธ์ที่นี่

“คุณตรี! คุณกับเจ้านายของคุณมาที่นี่ทำไม”

“ผมมั่นใจว่าคุณรู้คำตอบอยู่แล้วนะครับคุณรัน” พาทิศตอบเสียงเรียบ ใบหน้าหล่อเหลานิ่งสนิทจนไม่อาจคาดเดาความคิดและอารมณ์ได้

“ทำไมคุณถึงคิดแบบนั้น ผมทำทุกอย่างตามข้อตกลงบ้าๆ นั่นแล้ว ผมไม่มีอะไรจะให้เจ้านายคุณอีกแล้วนะ แล้วทำไมถึงต้องตามมาจองล้างจองผลาญกันแบบนี้ด้วย!” การัณย์ย้อนถามเสียงดัง

“ผมทราบครับ... แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ฉลาดเลยที่คุณจะหนีคุณดอมมาแบบนี้”

“แล้วคุณจะให้ผมทำยังไงล่ะ! ให้อยู่สู้หน้าทุกคนแล้วทำเหมือนว่าเรื่องชั่วๆ พวกนั้นไม่เคยเกิดขึ้นอย่างนั้นเหรอ.. ผมทำไม่ได้.. ผมทำแบบนั้นไม่ได้”

พูดถึงตรงนี้น้ำตาก็ค่อยๆ ไหลออกมาช้าๆ การัณย์ไม่เข้าใจความคิดของคนพวกนี้เลย อนิรุทธ์ทำลายชีวิตเขาทั้งชีวิต บีบจนเขาต้องทำเรื่องที่ไม่อยากทำ แถมต้องทะเลาะกับเพื่อนรักที่คบหากันมาเป็นสิบๆ ปี แล้วนี่ยังพูดเหมือนกับว่าเรื่องที่เขาตัดสินใจเป็นเรื่องที่ผิดพลาด คนพวกนี้มีหัวใจมีความรู้สึกอย่างที่คนปรกติเขามีกันบ้างรึ

เปล่า

“คุณรันครับ... ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนะครับ แต่คุณไม่รู้ว่าคุณดอมเป็นคนยังไง”

“ทำไมผมจะไม่รู้!! คนอย่างเขามันคือปีศาจ ปีศาจที่ทำทุกอย่างตามความต้องการของตัวเองโดยไม่สนใจความรู้สึกของใคร”

“ถ้าอย่างนั้น คุณก็น่าจะรู้ว่าปีศาจที่คุณว่าจะโกรธมากแค่ไหนถ้าได้รู้ว่า.. มีใครบางคนลองดีกับเขาโดยการหันหลังให้และหนีมาแบบนี้” พาทิศสรุป ในน้ำเสียงราบเรียบเจือปนไว้ซึ่งความกังวลอยู่ไม่น้อย “ถ้าคุณไม่หนีมา ผมคงแนะนำคุณได้ว่าจะต้องทำยังไง แต่ถึงตอนนี้... ผมไม่รู้จริงๆ ว่าจะต้องทำยังไงถึงจะทำให้คุณดอมหายโกรธได้”

การัณย์อยากถามกลับไปอีกครั้งว่า อย่างอนิรุทธ์มีสิทธิ์อะไรมาโกรธเขา เขาก็แค่พยายามจะก้าวต่อไป แค่อยากมีชีวิตโดยที่ไม่ต้องกล้ำกลืนกับอดีตที่เคยเกิดขึ้น เขาไม่ได้ทำผิด และอนิรุทธ์ก็ต้องยอมรับด้วยว่า เรื่องระหว่างพวกเขามันจบลงตั้งแต่เช้าตรู่วันนั้นแล้ว

แต่ถึงคิดเช่นนั้น การัณย์ก็รู้ดีว่าพาทิศไม่มีทางรับฟังหรือเห็นด้วยกับความคิดของเขา คนคนนี้ถูกปีศาจซื้อใจไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ต่อให้เห็นว่าปีศาจกำลังจะฆ่าเขาให้ตาย พาทิศก็จะไม่มีทางสนใจ

“คุณดอมกำลังรอคุณอยู่ครับ”

เวลาผ่านไปนานเท่าไหร่ไม่รู้ ที่การัณย์ปล่อยตัวเองให้จมอยู่กับความเศร้าเมื่อนึกถึงเรื่องเลวร้ายที่เคยเกิดขึ้น เขานั่งนิ่งอยู่ในห้อง

ทำงานของจันทภา พยายามไม่ออกไปพบหน้าหรือให้โอกาสอนิรุทธ์ได้พูดอะไรกับเขา ลึกๆ เขากลัวว่าอนิรุทธ์จะไม่หยุดแค่สงครามประสาทอย่างการแวะมาที่นี่ แต่อีกใจก็เชื่ออยู่เช่นกันว่าอนิรุทธ์ไม่มีทางเอาตัวเองมาเสี่ยงเพราะคนตัวเล็กๆ อย่างเขาแน่ ตอนนี้เรื่องที่การัณย์กลัวจนอยากจะหนีไปให้ไกลๆ เลยมีแค่เรื่องที่ว่า หลังจากวันนี้ไปแล้ว อนิรุทธ์จะแวะมาที่นี่อีกหรือไม่ และจะทำอะไรที่ทำให้เขาต้องรู้สึกเหมือนหมาจนตรอกอีกบ้าง

“เป็นยังไงบ้างครับครูรัน อาการดีขึ้นบ้างรึยัง”

คำถามจากชนาธิปช่วยเรียกสติการัณย์ให้กลับมา ร่างบางหันไปส่งยิ้มให้ ก่อนจะพบว่าเวลาได้ล่วงเลยเข้ามาถึงช่วงเย็นแล้ว

“ตายจริง.. นี่มันกี่โมงแล้วครับเนี่ย”

“ห้าโมงเย็นครับ” ชนาธิปตอบหลังจากยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู การัณย์คงเหนื่อยมากจริงๆ ถึงขนาดไม่รู้ตัวเลยว่า เลยเวลาเลิกงานของตัวเองไปแล้ว

“เอ่อ...แล้ว..แขกล่ะครับ พวกเขากลับไปรึยัง”

“อ่อ...พวกคุณดอมน่ะเหรอครับ กลับไปได้พักใหญ่แล้วล่ะครับ ก่อนกลับคุณดอมยังบอกไว้ด้วยนะครับว่า ถ้าทางเราขาดเหลืออะไรก็ให้บอกไปได้เลย เขายินดีจะช่วยเหลือเต็มที่”

การัณย์ได้แต่ถอนหายใจกับตัวเองเมื่อเห็นทุกคนรอบตัวชื่นชมอนิรุทธ์แบบนั้น แต่ก็นั่นแหละ เรื่องการหลอกลวงให้คนเห็นว่าตัวเองเป็นพ่อพระคือเรื่องถนัดของอนิรุทธ์อยู่แล้ว ไม่แปลกหรอกถ้าชนาธิปและจันทภาจะคิดและรู้สึกเหมือนอย่างที่เป็นอยู่

“แล้วนี่ครูรันจะกลับเลยไหมครับ ถ้าไงให้ผมไปส่งนะ”

"ไม่เป็นไรครับ เกรงใจครูชัย" การัณย์ปฏิเสธเหมือนทุกๆ วัน จะให้เขายอมให้ชนาธิปไปส่งที่บ้านได้ยังไงเมื่อบ้านของชนาธิปอยู่คนละทางกับบ้านของเขา

"ผมบอกครูรันแล้วไงครับว่าไม่ต้องเกรงใจ อีกอย่างวันนี้ครูรันไม่ค่อยสบายด้วย ขึ้นกลับบ้านเองคนเดียว ครูจันทร์ต้องเป็นห่วงมากแน่ๆ"

ชื่อของจันทภาถูกหยิบยกขึ้นมาจนการัณย์ต้องคิดหนัก ถึงจะบอกว่าไม่เป็นอะไรมากแล้วแต่อย่างจันทภาก็คงอดห่วงไม่ได้อยู่ดี เห็นทีวันนี้เขาคงต้องยอมให้ชนาธิปไปส่งที่บ้านสักครั้งเพื่อความสบายของจันทภารวมถึงตัวชนาธิปเอง

"นะครับครูรัน ให้ผมไปส่งคุณนะ"

"เอ่อ..ครับ ถ้างั้นวันนี้ผมขอรบกวนครูชัยด้วยนะครับ"

รอยยิ้มสดใสคลี่ออกบนใบหน้าของชนาธิป หัวใจเต้นแรงอย่างบอกไม่ถูกเมื่อคิดไปว่าการัณย์เริ่มเปิดใจยอมให้ตนบ้างแล้ว เพราะตั้งแต่ที่การัณย์มาทำงานที่นี่ ทุกวันเขาจะอาสาไปส่งอีกฝ่ายถึงบ้านแต่ก็ได้รับการปฏิเสธเสมอ วันนี้ถึงจะรู้ว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะการัณย์ไม่อยากให้จันทภาเป็นห่วง แต่เขาก็ยังอดเข้าข้างตัวเองไม่ได้อยู่ดี

ถ้าวันหนึ่งการัณย์รู้สึกและคิดแบบเดียวกับที่เขาคิด มันคงเป็นเรื่องที่วิเศษที่สุดในชีวิตอย่างแน่นอน

ใช้เวลาไม่นาน ชนาธิปก็ขับมอเตอร์ไซค์คันเก่าพาการัณย์มา

ส่งถึงหน้าบ้าน ตลอดทางเขาได้คุยกับการัณย์ในเรื่องที่ไม่เคยได้คุยกันหลายต่อหลายเรื่อง ทั้งเรื่องชีวิตที่กรุงเทพฯ เรื่องของเพื่อนสนิทที่ชื่อภาวัต ที่ตอนนี้ได้กลายเป็นคนดังที่ทุกคนรู้จักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ชนาธิปรู้สึกว่าได้รู้จักการัณย์ในมุมที่ตัวเองเขาเองไม่เคยรู้จัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งมุมของความเข้มแข็งและเชื่อว่า วันข้างหน้าจะต้องดีกว่าวันนี้เสมอ

"ขอบคุณครูชัยมากนะครับที่อุตส่าห์มาส่ง"

"ไม่เป็นไรครับ อันที่จริงบ้านครูรันก็อยู่ไม่ไกลนะครับ ไว้ผมจะมาส่งทุกวันเลยนะครับ"

"เอ๊ะ!! เอ่อ...อย่าเลยครับ ผมเกรงใจ" การัณย์รีบปฏิเสธ แค่วันเดียวเขาก็รู้สึกว่าตัวเองเป็นภาระจะแย่แล้ว

"อีกแล้ว คำก็เกรงใจ สองคำก็เกรงใจ ผมบอกแล้วไงครับว่าผมเต็มใจช่วย" ชนาธิปย้ำเรื่องเดิมๆ ที่เขาไม่เคยเหนื่อยที่จะพูด ตาคมทอดมองอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยนและสื่อความหมาย อดคิดไม่ได้ว่า ถ้าตัดสินใจพูดเรื่องที่อยู่ในใจออกมา ทุกอย่างตรงหน้าจะพังครืนลงมาหรือไม่

"เอ่อ...คือ...ครูรันครับ... คือ...เอ่อ...ผมมีอะไรบางอย่างอยากจะบอกคุณน่ะครับ"

"เอ๋?...อะไรเหรอครับ" การัณย์เลิกคิ้วถาม จากสีหน้าของชนาธิปมันทำให้เขารู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก

และมันก็จริงอย่างที่การัณย์คิดเมื่อจู่ๆ ชนาธิปก็คว้ามือของเขาไปกุมเอาไว้ ตาคมสื่อความหมายลึกซึ้งอย่างชัดเจน

"ครูรันครับ.. ผมรู้ว่ามันอาจจะเร็วเกินไปที่จะพูดเรื่องนี้ แต่

ผมเชื่อจริงๆ ว่าระหว่างเราสองคนจะต้องไปด้วยกันได้ดีแน่ๆ”

“เอ๋!!” เสียงอุทานดังขึ้นเองโดยอัตโนมัติเมื่อชนาธิปกำลังทำเรื่องที่การัณย์กลัวอยู่จริงๆ เขาไม่รู้จะบอกชนาธิปว่ายังไง ว่าตัวเองไม่คิดที่จะคบหากับใครทั้งนั้น เขาอยากใช้ชีวิตแบบนี้ไปเรื่อยๆ อยู่กับเด็กๆ อยู่กับจันทภาตลอดไป

“เอ่อ..ครูชัยครับ...คือผม...”

“ครูรันยังไม่ต้องพูดหรือตอบอะไรผมตอนนี้หรอกครับ เพราะที่ผมตัดสินใจพูดมันออกมาก็เพราะอยากให้ครูรันลองเปิดใจและหันมามองผมบ้างเท่านั้น ผมสัญญานะครับว่า...”

“ครูชัยพอเถอะครับ..” การัณย์ตัดสินใจหยุดคำพูดของชนาธิปไว้ “ผมดีใจและรู้สึกเป็นเกียรติมากจริงๆ ที่รู้ว่าครูชัยรู้สึกกับผมยังไง ไม่ใช่ว่าคุณไม่ดีหรืออะไรนะครับ เพียงแต่ผมไม่ได้....”

หัวใจที่พองโตเมื่อครู่ค่อยๆ ฟีบเล็กลงช้าๆ ชนาธิปอยากตบปากตัวเองที่ดันใจเร็วพูดเรื่องสำคัญๆ ออกไปตั้งแต่ตอนนี้ ถ้าเขารออีกหน่อย อย่างเช่นสักหนึ่งถึงสองเดือนข้างหน้า บางทีการัณย์อาจจะเปิดใจรับความรู้สึกของเขาก็เป็นได้

“ผมอยากใช้ชีวิตแบบนี้ไปเรื่อยๆ อยากช่วยครูดูแลเด็กๆ ในสถานสงเคราะห์ อยากเห็นเด็กๆ ทุกคนเติบโตและมีโอกาสเหมือนอย่างที่ผมกับเพื่อนๆ เคยมี”

“เอ่อ..คือ...”

“ต้องขอโทษจริงๆ นะครับ ผมหวังว่าครูชัยจะเข้าใจ”

ชนาธิปจนปัญญาจะหาคำใดมาตอบการัณย์ เขายืนเงียบขณะมองอีกฝ่ายค้อมศีรษะลงเพื่อขอโทษซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาแน่ใจว่า

ตัวเองไม่ได้โกรธการัณย์เลย เพียงแต่ไม่รู้ว่าต้องพูดอะไรถึงจะไม่ทำให้บรรยากาศระหว่างเขากับการัณย์ย่ำแย่มากไปกว่านี้เท่านั้นเอง

“อ่ะ...เอ่อ...เริ่มมืดแล้ว... ผมว่า...ครูรันเข้าบ้านเถอะครับ...”

“ครูชัย...”

“พักผ่อนเยอะๆ นะครับ พรุ่งนี้ถ้าลุกไม่ไหวก็พักอีกสักวัน ไว้ผมจะทำงานแทนคุณเอง”

คำพูดของชนาธิปทำเอาการัณย์รู้สึกผิดจับหัวใจ ร่างบางถอนหายใจและมองอีกฝ่ายสตาร์ทรถขับออกไปโดยที่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี แต่ถึงจะรู้สึกเสียใจ อย่างน้อยๆ เขาก็โล่งอกที่ทำทุกอย่างให้มันชัดเจนขึ้นมาได้ พรุ่งนี้พวกเขาสองคนอาจจะมองหน้ากับลำบากอยู่สักหน่อย แต่นานวันไปทุกอย่างก็จะต้องกลับมาเป็นเหมือนเดิมอย่างแน่นอน

เมี๊ยว~

“อ๊ะ...โกโก้ หิวแล้วใช่ไหม.. มาๆ ฉันจะหาอะไรให้แกกิน” การัณย์รีบดึงตัวเองกลับมาเมื่อเจ้าแมวน้อยที่ตัวเองเก็บมาเลี้ยงออกมาตามถึงหน้าบ้าน เขาย่อตัวและอุ้มมันขึ้นมาจากพื้น จากนั้นก็เดินเข้าบ้านที่เช่าไว้ในราคาที่ถูกแสนถูก

“กินซะ”

อาหารแมวถูกเทใส่ชามสีแดงสดซึ่งเป็นหนึ่งในของใช้ประจำตัวของโกโก้ การัณย์นั่งมองมันกินพร้อมกับปล่อยความคิดถึงเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นในวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของอนิรุทธ์ที่โผล่มาที่นี่ในคราบนักบุญจอมปลอม เขาอยากรู้ว่าทุกอย่างจะจบลงแค่นี้รึเปล่า แค่มาแสดงตัวให้เห็นว่า เขาไม่มีทางหนีอนิรุทธ์ได้อย่างที่คิดไว้แค่นั้นหรอกเหรอ

มันจะง่ายขนาดนั้นเชียว

การัณย์ได้แต่ถามตัวเอง ก่อนจะถอนหายใจเพราะไม่อาจหาคำตอบได้ วันนี้เขาเจอเรื่องหนักหนาสาหัสมากเกินไป คงต้องพักและหยุดเรื่องบ้าๆ พวกนั้นสักที

ร่างบางเดินตรงไปยังห้องนอนด้วยสภาพของคนที่ใกล้จะหมดสิ้นเรี่ยวแรง ทั้งกังวลทั้งกลัวว่าสุดท้ายจะต้องย้ายไปจากที่นี่อีกครั้ง เขาไม่อยากย้ายไปไหนอีกแล้ว อยากอยู่กับเด็กๆ อยู่กับจันทภาผู้หญิงที่เขารักและนับถือเหมือนแม่แท้ๆ ของตัวเอง

ประตูห้องถูกเปิดเข้าไปเหมือนเช่นทุกวัน การัณย์โยนเสื้อคลุมที่ทำจากผ้าเนื้อบางไปที่เก้าอี้ที่วางอยู่ด้านข้าง จากนั้นจึงค่อยล้มตัวลงบนเตียงเล็กๆ ที่แม้จะไม่นุ่มสบายเหมือนอย่างที่เคยนอน แต่อย่างน้อยๆ เขาก็รู้สึกปลอดภัยจากโลกภายนอกที่แสนโหดร้ายด้านนอก

ตาคู่สวยค่อยๆ ปิดลงอย่างอ่อนล้าในขณะที่เรื่องราวบ้าๆ ถูกลืมเลือนไปอย่างช้าๆ เขาต้องเลิกคิดถึงเรื่องพวกนั้นเสียที เลิกคิดถึงถ้อยคำและการกระทำชั่วร้ายพวกนั้นซะ

“หึ!! กล้ามากนะที่ทำแบบนี้”

!!!!

ตาที่เกือบปิดสนิทเบิกโพลงทันทีเมื่อจู่ๆ เสียงของใครบางคนก็ดังขึ้นในห้อง การัณย์ยันตัวขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว แต่ก็ดูเหมือนว่าจะยังไม่เร็วพอเมื่อคนคนนั้นกระโจนเข้ามาและผลักเขาจนหงายหลังกลับลงไปบนเตียงอีกครั้ง

“อะไรน่ะ!! ปล่อยนะ!!”

การัณย์โวยวายสุดเสียง ก่อนจะรีบตั้งสติเพื่อมองหน้าใครคน

นั้น แต่ทว่าทันทีที่ทุกอย่างชัดเจน สติของเขาก็แตกกระเจิงไปอีกรอบ เรื่องมันไม่ได้ลงจบง่ายๆ จริงๆ ปีศาจตนนี้ไม่ยอมปล่อยเขาไปจริงๆ ใช่ไหม

“คะ...คุณดอม...”

3

นี่สินะ ความรู้สึกของคนที่วิญญาณล่องลอยออกจากร่าง การัณย์ชาไปทั้งตัวเมื่อจ้องไปที่ตาของอนิรุทธ์ ร่างสูงกำลังคร่อมทับและใช้มือทั้งสองข้างยึดข้อมือของเขาให้ติดอยู่กับเตียง หัวใจเต้นแรงจนแทบระเบิดออกมา เขาไม่น่าโง่เลยที่ไม่ทันคิดว่า อย่างอนิรุทธ์จะต้องรู้แน่ๆ ว่าเขาพักอยู่ที่ไหน เพราะถึงขั้นรู้ว่าเขาหนีกลับมาอยู่ที่นี่แล้วกับอีแค่ที่อยู่ ทำไมคนคนนี้จะไม่มีปัญญาสืบหา

"หึ!! หนีมาอยู่นี่แค่ไม่กี่เดือนก็ยอมให้คนนั้นคนนี้มาส่งถึงหน้าบ้าน ทำไมไม่ชวนมันเข้ามาในห้องนี้ซะเลยล่ะ!!"

"พูดอะไรของคุณ! ปล่อยผมนะ!!" การัณย์ไม่สนใจประโยคก้าวร้าวนั่น เพราะเรื่องที่เขาสนและต้องการมากที่สุดตอนนี้ คือการให้อนิรุทธ์ปล่อยจากการพันธนาการและออกไปจากบ้านของเขาเดี๋ยวนี้

"ไม่มีทาง!! หึ!! ดีดดิ้นให้เต็มที่เลยนะรัน นายจะได้รู้สักทีว่าไม่ว่ายังไงคนอย่างนายก็ไม่มีทางหนีฉันพ้น"

"คุณทำแบบนี้ทำไมคุณดอม! ผมทำทุกอย่างตามข้อตกลง

นั่นแล้ว เรื่องของเรามันควรจะจบตั้งแต่เช้าวันนั้นแล้วไม่ใช่รึไง”

“หึ! นายไปอยู่ไหนมาถึงได้คิดว่าชีวิตมันง่ายแบบนั้น” อนิรุทธ์ย้อนถามเสียงต่ำ จากนั้นก็โน้มตัวลงจนปลายจมูกเบียดชิดกับแก้มของการัณย์ที่กำลังร้อนผ่าวราวกับคนมีไข้ “ของของฉันก็คือของของฉัน มันเป็นความจริงที่ไม่ว่ายังไงนายก็ต้องยอมรับ”

“ไม่มีทาง! ผมไม่ใช่สิ่งของ ไม่ใช่คนของคุณ ทั้งหมดที่ผมทำลงไปก็เพื่อแลกกับความสำเร็จของเพลิงเท่านั้น” การัณย์ยืนกรานในสิ่งที่เขาเป็น เขาไม่ใช่สมบัติหรือสิ่งของของปีศาจร้ายตนนี้สักหน่อย “ปล่อยผม! ไม่งั้นผมจะร้องให้คนช่วย”

“เอาเลย!! เรียกใครมาช่วยดีล่ะ ไอ้ผู้ชายที่ยืนจับมือถือแขนนายเมื่อกี๊ดีไหม”

ประโยคท้าทายของอนิรุทธ์ทำเอาการัณย์ถึงกับกัดฟันกรอด ทั้งโกรธทั้งเจ็บใจเมื่อต้องยอมรับว่า ไม่มีใครสามารถช่วยเขาได้จริงๆ ในใจเฝ้าถามตัวเองว่า ทำไมอนิรุทธ์ถึงต้องเป็นฝ่ายที่ชนะทุกครั้ง ทำไมพระเจ้าถึงได้เข้าข้างคนใจร้ายคนนี้เสมอ

“ดื้อ! อวดดี!! ถ้าคิดว่าใครจะมาช่วยนายได้จริงๆ ก็เรียกมาเลย”

ความหวังของการัณย์ค่อยๆ หรี่เล็กลงเหมือนเทียนที่อับแสง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากพ่ายแพ้ให้อนิรุทธ์อีกครั้งอยู่ดี เขาต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อหลุดรอดจากสถานการณ์เลวร้ายนี่ แต่ต้องทำอย่างไรล่ะเมื่อแค่ขนาดตัวของเขากับอีกฝ่าย ก็ต่างกันราวไม้ซีกกับไม้ซุง

“นะ...นั่นสิ...ผะ...ผม...ผมมันดื้อ..อวดดีไปเองจริงๆ” สุดท้าย

ไม้อ่อนก็เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด การัณย์พูดด้วยเสียงที่เบาลง พร้อมกับหยุดขืนตัวเพื่อที่อนิรุทธ์จะได้รู้ว่าเขาไม่คิดจะต่อต้านแล้ว “.เอ่อ...ถ้าไง...ระ...เรา...เราคุยกันดีๆ ดีกว่าไหมครับ ผม....ผมอยากให้คุณดอมฟังที่ผมพูดสักนิด”

แม้จะไม่คิดว่าพวกเขาสามารถคุยกันดีๆ ได้ แต่ด้วยท่าทีที่อ่อนลงของการัณย์ ก็ทำให้อนิรุทธ์ผ่อนแรงที่มือลงเล็กน้อย ให้ตายเถอะ นี่เขาแพ้ตาเว้าวอนคู่นี้จริงๆ เพราะแค่ได้มอง ความโกรธที่สะสมมานานนับเดือนก็ค่อยๆ จางหายไป เหลือแค่ความหลงใหลที่ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถทดแทนได้

“ฉันไม่เข้าใจนายเลยรัน.. ทำไม..ทำไมนายถึงต้อง..”

ปึก!!

ก่อนที่อนิรุทธ์จะทันได้พูดจบ การัณย์ก็อาศัยจังหวะนั้นรีบผลักอีกฝ่ายออกไป อนิรุทธ์หงายหลังล้มลงบนเตียง ส่วนการัณย์ก็รีบยันตัวลุกขึ้นและวิ่งไปที่ประตูด้วยความเร็วเท่าที่ตัวเองจะเร็วได้

หมับ!! ตึง!!!

“โอ๊ย!!”

“คิดว่าจะหนีพ้นรึไง!!”

อนิรุทธ์คำรามเสียงดังหลังจากคว้าตัวการัณย์และเหวี่ยงกลับลงไปที่เตียงได้สำเร็จ ตาคมแข็งกร้าวยิ่งกว่าทีแรกในขณะที่ความโกรธที่เพิ่งจางหายไปก็ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นอีกครั้งเช่นกัน เขาอยากรู้จริงๆ ว่าเมื่อไหร่การัณย์ถึงจะคิดได้ว่า ไม่ว่ายังไงก็ไม่มีทางหนีเขาพ้น

“ปล่อย!! ปล่อยผม!! ช่วยด้วย!! ใครก็ได้ช่วยผมด้วย!!” การัณย์เข้าตาจนอย่างไม่ต้องสงสัย เขาตะโกนขอความช่วยเหลือจน

สุดเสียงในขณะที่มือทั้งสองข้างก็ปัดป้องตัวเองจากปีศาจร้ายสุดความสามารถ

"เอาสิ!! ตะโกนอีก!! ตะโกนให้ดังกว่านี้อีก!!"

"ช่วยด้วย!! ใครก็ได้ช่วยผมด้วย!!"

"ไม่มีใครมาช่วย.."

เพี๊ยะ!!

เหมือนโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะเมื่อจู่ๆ การัณย์ก็ฟาดมือไปโดนหน้าของอนิรุทธ์เข้าเต็มแรง ร่างบางสั่นไปทั้งตัว ทั้งกลัวทั้งตกใจกับสีหน้าของอีกฝ่ายในตอนนี้ ต่อให้เป็นคนโง่ที่สุดในโลกก็ดูออกว่าอนิรุทธ์กำลังโกรธเสียยิ่งกว่าโกรธไปแล้ว

"ผะ...ผม...ผม..ผมไม่ได้...ไม่ได้ตั้งใจ...ผม...อุ๊บ!!"

ก่อนที่การัณย์จะทันได้พูดเพื่อแก้สถานการณ์ ริมฝีปากของเขาก็ถูกปิดลงจากปีศาจร้ายที่แบกความโกรธเกรี้ยวเอาไว้ อนิรุทธ์บดขยี้ริมฝีปากอย่างหนักหน่วงโดยไม่เปิดโอกาสให้การัณย์ได้ประท้วงหรือหายใจ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครหน้าไหนกล้าทำกับเขาแบบนี้ ทั้งปฏิเสธ ทั้งด่าว่าว่าเป็นปีศาจ นี่ยังกล้าดีถึงขั้นตบหน้าเขาอีก

มันจะมากเกินไปแล้ว

"ปล่อย!! ปล่อยผมนะ!! คุณดอม!! คุณไม่มีสิทธิ์มาทำกับผมแบบนี้!!" การัณย์ตะโกนบอกอย่างเสียขวัญ มือบางพยายามผลักอนิรุทธ์ออกไป แต่ยิ่งเขาทำแบบนั้น อนิรุทธ์ก็ยิ่งพยายามเอาชนะด้วยการโถมตัวลงมาจนการัณย์ขยับเขยื้อนแทบไม่ได้

"หึ!! อย่างฉันน่ะเหรอไม่มีสิทธิ์ ต่อให้นายบอกว่าเรื่องคืนนั้นเป็นเพียงการแลกเปลี่ยน แต่นายก็เป็นของฉันแล้วจริงๆ ฉันมีสิทธิ์ใน

ตัวนายทุกตารางนิ้วจำเอาไว้”

“แต่ผมไม่ใช่สิ่งของ ฮึก...ผมเป็นคน ฮือ...มีชีวิต มีความรู้สึก”

หัวใจที่แข็งกร้าวอ่อนยวบลงอีกครั้งเมื่อน้ำตาไหลเอ่อออกมาจากตาคู่สวย หากแต่อีกความรู้สึกที่ล้นอยู่ก็ทำงานอย่างแข็งขันเหมือนเช่นเดิม อนิรุทธ์คิดถึงความรู้สึกนี้เหลือเกิน หลายเดือนที่ผ่านมาเขาไม่คิดอยากกอดใครเท่ากับที่อยากกอดการัณย์ ทุกคนที่เข้ามาทำได้เพียงแค่ปลดปล่อยเขาจากความต้องการ แต่ไม่มีใครลบภาพค่ำคืนที่แสนหอมหวานระหว่างเขากับการัณย์ได้เลยสักคน

มือหนาข้างหนึ่งยกขึ้นแตะแก้มที่ชุ่มไปด้วยน้ำตา ก่อนจะพยายามเช็ดมันออกอย่างอ่อนโยน ตาคมจ้องนิ่งไปยังใบหน้าสวยหวานที่เคยทำให้เขาตกอยู่ในภวังค์ ช่างงดงามและน่ามองไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย

“ยอมรับความจริงซะรัน.. ไม่ว่านายจะคิดยังไง.. แต่สุดท้ายนายก็เป็นของฉันอยู่ดี เราสองคนไม่ใช่คนแปลกหน้าของกันและกันเลยสักนิด”

การัณย์สะอื้นขณะฟังทุกถ้อยคำของอนิรุทธ์ ร่างบางพยายามใช้แรงเฮือกสุดท้ายดิ้นรนออกจากการพันธนาการ แต่ผลลัพธ์ของมันกลับทำได้เพียงแค่สร้างความรำคาญให้อนิรุทธ์เท่านั้น ร่างสูงถอนหายใจ ก่อนจะรวบมือทั้งสองข้างของการัณย์ขึ้นและกดมันไว้เหนือศีรษะเพื่อหยุดการกระทำอันไร้ประโยชน์ อนิรุทธ์พาตัวเองมาไกลเกินกว่าจะหันหลังกลับ การัณย์อยู่ตรงนี้แล้ว และเขาก็จะไม่มีวันปล่อยให้หลุดมือไปอีกครั้งอย่างเด็ดขาด

“ฮึก...อย่า..อย่าทำ...ได้โปรด.. คุณดอม..”

ริมฝีปากและคำอ้อนวอนถูกหยุดลงด้วยจูบอีกครั้ง แต่ครั้งนี้อนิรุทธ์พยายามอ่อนโยนและไม่ปล่อยให้ความโกรธทำร้ายการัณย์อีกแล้ว เขาอยากให้มันเป็นเหมือนคืนนั้นที่พวกเขาต่างมีความสุข เสียงครางหวานนั่นทำให้เขาลืมทุกคนที่ตัวเองเคยเกี่ยวข้องด้วย สัมผัสอ่อนโยนและสีหน้าเอียงอายของคนที่ไม่ประสีประสาช่างน่ารักจนห้ามใจไว้ไม่อยู่

ทุกอย่างมันควรจะเป็นแบบนั้น เป็นแบบนั้นอีกครั้ง

"อืม.."

เสียงหวานครางฮือเมื่อในที่สุดอนิรุทธ์ก็แทรกลิ้นเข้าสู่โพรงปากที่พยายามเม้มแน่นได้สำเร็จ เขาสำรวจมันเหมือนอย่างที่เคยทำอย่างละเอียด ในขณะที่มืออีกข้างก็เริ่มปลดเปลื้องอาภรณ์แค่ไม่กี่ชิ้นที่ติดตัวการัณย์ออก

"อือ...อย่า..ปล่อย..ปล่อยผม..."

การัณย์พยายามประท้วงอีกครั้งหลังจากที่ริมฝีปากได้รับอิสระ ก่อนจะสะดุ้งเฮือกทั้งตัวเมื่อปลายลิ้นอุ่นไล่ลงถึงยอดอกที่ชูชันเขาขัดขืนและดิ้นเพื่อจะหนีจากสัมผัสนั้น แต่กลับกลายเป็นว่ามันได้ไปกระตุ้นความรู้สึกให้ลุกฮือยิ่งกว่าเดิม

ไม่นานการัณย์ก็ตกอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า เขาหอบหายใจหนักเพราะทั้งเหนื่อยและวาบหวาม ผิดกับอนิรุทธ์ที่ดูไม่เหน็ดเหนื่อยอะไรเลย ซ้ำร้ายสีหน้าและภาษากายของร่างสูงยังบอกด้วยว่า ตัวเองกำลังต้องการการัณย์มากแค่ไหน

"เป็นเด็กดีนะ.."

"เป็นเด็กดีนะ.."

อนิรุทธ์กระซิบบอกด้วยประโยคที่เคยพูดกับการัณย์มาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง จากนั้นก็ยืดตัวขึ้นและจัดการถอดเสื้อผ้าของตัวเองออกบ้าง เขาโยนทุกอย่างลงไปที่พื้นยกเว้นเนคไทสีน้ำเงินเข้ม จากนั้นก็โน้มตัวลงและใช้มันมัดมือทั้งสองข้างของการัณย์ไว้กับหัวเตียง

"ไม่...อย่าทำแบบนี้...ขอร้องล่ะคุณดอม อย่าทำกับผมแบบนี้"

อีกครั้งที่การอ้อนวอนไม่เป็นผล อนิรุทธ์เลื่อนปลายจมูกลงมาที่แก้มและซอกคอขาวๆ สูดดมกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เย้ายวนได้อย่างไม่น่าเชื่อ มือทั้งสองที่ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องใช้รั้งตัวการัณย์อีกแล้วลูบไล้ไปทั่วโดยเฉพาะบริเวณต้นขาด้านในที่ง่ายต่อการปลุกเร้า

"น่ามองไม่เปลี่ยนเลย"

อนิรุทธ์พึมพำกับตัวเองขณะจูบไล่ลงมาถึงหน้าท้องแบนราบลิ้นสากโลมเลียอย่างกระหายราวกับคนอดอยาก และใช่.. เขาอดอยาก อดอยากความสุขที่เป็นความสุขจริงๆ อดอยากความหอมหวานที่มีแค่การัณย์เท่านั้นที่มอบให้เขาได้

"อ๊ะ!! อ๊ะ!!"

การัณย์รู้สึกเหมือนตัวเองถูกเหวี่ยงขึ้นบนฟ้าโดยไม่ทันได้ตั้งตัว เมื่อจู่ๆ อนิรุทธ์ก็ลากลิ้นลงสู่ส่วนอ่อนไหวกลางลำตัว แขนแกร่งทั้งสองข้างยึดขาเรียวที่พยายามเตะถีบเอาไว้ จากนั้นก็เริ่มยัดเยียดความวาบหวามให้อีกครั้งอย่างช่ำชอง

"อืม..อืม...ปล่อย..ปล่อยผม.."

แม้ในความคิดจะกลายไปเป็นสีขาวโพลนไปแล้วก็ตาม หากแต่การัณย์ก็ยังพยายามต่อต้าน เขาไม่อยากถูกอนิรุทธ์กอดอีกแล้ว

ไม่อยากต้องก้มหน้ายอมรับว่าตัวเองได้กลายเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของอีกฝ่ายไปจริงๆ

ขณะที่ความรู้สึกกำลังล่องลอยออกไป จู่ๆ อนิรุทธ์ก็หยุดทุกสิ่งทุกอย่าง เขายืดตัวขึ้นพร้อมกับไล่สายตามองร่างกายงดงามที่ตอนนี้ถูกแต่งแต้มด้วยรอยจูบมากมาย ลมหายใจดังฟืดฟาดด้วยว่าหัวใจกำลังเต้นแรง อนิรุทธ์ไม่อาจทนต่อความต้องการของตัวเองได้อีกแล้ว เขาต้องการการัณย์ และไม่ว่าใครก็ไม่มีทางจะหยุดมันได้

“อ๊ะ!! อย่านะ!! ไม่!! คุณดอมอย่า!!”

การัณย์ร้องเสียงหลงเมื่อเห็นอนิรุทธ์กำลังยกขาของเขาขึ้นพาดกับไหล่กว้าง ประสบการณ์ในคืนนั้นทำให้การัณย์รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนี้ ร่างบางพยายามดิ้นหนี แต่ทั้งมือและขาก็ถูกพันธนาการเอาไว้ สุดท้ายเรื่องเดียวที่ทำได้ก็คือการอ้อนวอนแม้จะรู้อยู่เต็มอกว่ามันไม่มีทางได้ผล

“อ๊ะ!! ไม่!! คะ..คุณดอม..เจ็บ..ผมเจ็บ”

“อย่าเกร็งสิ.. ฉันเคยบอกนายไปแล้วไม่ใช่เหรอ” อนิรุทธ์ตอบอย่างทองไม่รู้ร้อนหลังจากรับรู้ถึงความรู้สึกตอดแน่น เขากัดฟันและค่อยๆ แทรกตัวเข้าสู่ช่องทางของการัณย์ที่ถึงตอนนี้ก็ยังให้ความรู้สึกที่วิเศษมากกว่าใคร

“อา...แบบนั้น...อา...แบบนั้นรัน”

เหมือนการัณย์ค่อยๆ เรียนรู้เรื่องที่ตัวเองพยายามจะลืมอีกครั้ง เขาผ่อนอาการเกร็งเพราะไม่อยากเจ็บปวดเหมือนเมื่อครู่ ดวงตาเริ่มพร่าเลือนจนแทบมองไม่เห็นหน้าของอนิรุทธ์ที่อยู่ห่างออกไปแค่ไม่กี่คืบ

"อืม...เก่งมาก..เด็กดีของฉัน"

คำชมมาพร้อมกับจูบที่เร่าร้อน การัณย์รู้ตัวว่าเขาได้พ่ายแพ้ลงอย่างหมดรูปแล้ว เขาปล่อยให้อนิรุทธ์ทำทุกอย่างตามที่ต้องการ ส่วนตัวเองก็ได้แต่ครางฮือเพราะไม่อาจปฏิเสธความรู้สึกที่ถูกยัดเยียดให้ได้เช่นกัน ในใจร้องถามพระเจ้าว่าเขาทำผิดอะไร ทำไมพระองค์ถึงได้ลิขิตให้เขาต้องมาเจอกับปีศาจร้ายอย่างอนิรุทธ์ หากแต่คำตอบก็มีเพียงความว่างเปล่า พระเจ้าไม่ได้ตอบคำถามของการัณย์ และการัณย์เองก็โง่เขลาเกินกว่าจะรู้ได้เช่นกัน

"จะเริ่มแล้วนะ"

เหมือนเป็นคำเตือนที่บอกให้การัณย์ทำใจตั้งรับกับเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น ร่างบางกัดฟันแน่นก่อนจะค่อยๆ หลับตาลงอย่างจำยอม เขาหนีไปไหนไม่ได้อีกแล้วจริงๆ

สุดท้ายบทรักก็เริ่มขึ้นอย่างที่อนิรุทธ์ต้องการ ร่างสูงขยับสะโพกช้าๆ เพื่อถนอมร่างกายของคนที่ทำให้เขาทั้งโกรธทั้งคิดถึงมาตลอดหลายเดือน มือหนาทั้งสองข้างประคองสะโพกกลมมนขึ้นเล็กน้อย บีบคลึงเบาๆ อย่างอ่อนโยน

"อา..อืม..รัน...อา...อา...อา"

หัวใจทั้งสองดวงเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อความต้องการเริ่มขับเคลื่อน เสียงหวานครางไม่เป็นภาษา เพราะแม้จะเจ็บปวดแต่ส่วนหนึ่งสัมผัสจากอนิรุทธ์ก็ทำให้รู้สึกล่องลอยได้เช่นกัน การัณย์พยายามบอกตัวเองว่าทั้งหมดมันเป็นแค่ฝันร้ายที่วาบหวาม แต่พอเสียงครางของอนิรุทธ์ดังขึ้น ความพยายามทั้งหมดก็สูญเปล่า เขาไม่ได้ฝัน และอนิรุทธ์ก็มีตัวตนอยู่ตรงนี้จริงๆ

"อ๊ะ…อ๊ะ…อ๊ะ…อ๊ะ…อ๊ะ…"

เสียงครางดังระงมไปทั่วทั้งห้อง อนิรุทธ์ค่อยๆ เร่งจังหวะ แต่ก็ไม่ลืมสังเกตสีหน้าของการัณย์ไว้ เขาไม่ได้อยากทำร้ายการัณย์ ไม่ได้อยากข่มเหงโดยที่การัณย์ไม่เต็มใจ แต่พอเห็นหน้าและได้สัมผัสความคิดนั้นก็ถูกหลงลืมไปจนหมดสิ้น ซึ่งทั้งหมดอนิรุทธ์ก็โทษการัณย์นั่นแหละ ถ้าการัณย์ไม่หนีมา ป่านนี้เรื่องมันก็คงไม่ออกมาเป็นแบบนี้

"อา..รัน..อืม...อา...อา..อา"

"ฮึก..อ๊ะ…อ๊ะ…อ๊ะ…อ๊ะ…อ๊ะ…"

สองเสียงดังประสานกันอย่างเป็นจังหวะ มันเป็นบรรยากาศที่อนิรุทธ์มีโอกาสได้สัมผัสมันแค่ไม่กี่ครั้ง หากแต่มันกลับฝังลึกอยู่ในความทรงจำ เขาคิดถึงห้องสวีทของโรงแรมที่ตัวเองเลือกสรรไว้อย่างดีเพื่อการัณย์ คิดถึงห้องเช่ารูหนูกับฟูกเก่าๆ ที่เพิ่งรู้ว่า แค่คนที่นอนอยู่ข้างๆ เป็นการัณย์ ต่อให้มันเก่าและเล็กแค่ไหนเขาก็สามารถหลับฝันดีได้

"อา..อ๊ะ..คะ..คุณดอม...ผะ...ผม...ผม..อื้อ"

"ดีใช่ไหม... อา... ชอบรึเปล่า"

การัณย์สะบัดหน้าไปมาเพื่อปฏิเสธ หากแต่ร่างกายส่วนอื่นๆ กลับตอบรับสัมผัสของอนิรุทธ์อย่างเต็มที่ ช่องทางด้านหลังเกร็งแน่นขณะที่สะโพกก็ยกขึ้นเพื่อแอ่นรับ ทุกสัมผัสแนบแน่นและรุนแรงกระตุ้นความเสียวซ่านจนพุ่งสูงถึงขีดสุด

"อา..อืม...แน่นจังรัน...ตอดอีก...ครางดังๆ"

"อ๊า...อ๊า...อ๊า...."

เสียงผับๆ ของการที่เนื้อกระแทกเนื้อดังแทรกเสียงครางเข้ามาเป็นจังหวะ ในตอนนี้ร่างกายของการัณย์ตอบรับอนิรุทธ์อย่างเต็มที่แล้ว แกนกายเล็กแข็งขืนและขับน้ำใสที่ชวนให้ลิ้มชิมออกมามากมาย การัณย์ใกล้จะขาดใจตายอยู่แล้ว ไม่ว่าจะอีกกี่ครั้งกี่คน เซ็กส์ก็ทำให้เขาสติแตกได้เหมือนเดิม

“อ๊ะ...อ๊ะ..อ๊า...คุณดอม...ผะ....ผม...อื้ม!!”

“อืม..ใกล้แล้วใช่ไหม...อา...พร้อมกันนะรัน...อืม...”

จังหวะถูกเร่งให้เร็วและแรงขึ้นเมื่อความรู้สึกใกล้เอ่อล้นออกมาเต็มที่ อนิรุทธ์ยึดสะโพกของการัณย์ไว้แน่น จากนั้นก็โน้มลงจูบเพื่อตักตวงรสหวานที่ตัวเองติดใจ จากที่เคยถามตัวเองว่าคุ้มรึเปล่าที่เสียทั้งเวลา ทั้งแรงคนไปมากมายเพื่อควานหาตัวการัณย์ จนเมื่อถึงตอนนี้คำถามนั้นก็มีคำตอบ มันคุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้ม คุ้มจนอนิรุทธ์คิดว่า เขาน่าจะพยายามหาตัวการัณย์ให้เจอตั้งแต่ช่วงแรกๆ ที่การัณย์หายตัวไป

“อ๊ะ..อ๊ะ...คะ..คุณดอม..อื้อ...อ๊ะ..อ๊ะ อื้อ!~”

สิ้นเสียงสุดท้าย ในที่สุดทั้งอนิรุทธ์และการัณย์ก็เดินมาถึงจุดหมาย การัณย์หอบหนักจนแทบหายใจไม่ทัน ในขณะที่อนิรุทธ์ฟุบหน้าซบลงบนอกขาวๆ ที่กำลังกระเพื่อม ความรู้สึกที่คิดถึง มันกลับมาแล้ว และเขาก็ไม่อยากให้มันหายไปไหนอีก

ทุกอย่างหยุดนิ่งอยู่อย่างนั้นนานร่วมนาที ก่อนอนิรุทธ์จะขยับตัวและเอื้อมมือไปแกะเนคไทที่ยังมัดข้อมือของการัณย์ออก รู้สึกใจหายที่เห็นว่ารอบข้อมือเล็กๆ นั่นมีรอยช้ำจากการพยายามดิ้นรน นี่ถ้าการัณย์ไม่ดื้อและพยายามหนีเหมือนทีแรก รอยพวกนี้ก็คงไม่เกิด

ขึ้น

“เจ็บมากไหม” อนิรุทธ์กระซิบถามเมื่อจับมือของการัณย์มาดูใกล้ๆ หากแต่คำตอบมีเพียงความเงียบ ซ้ำร้ายการัณย์ยังดึงมือกลับและพลิกตัวหันหลังให้ จากนั้นก็ดึงผ้าห่มขึ้นปกปิดร่างกายของตัวเอง ซึ่งนั่นก็ทำให้อารมณ์ดีๆ ที่อนิรุทธ์เพิ่งได้มาจางหายไปเกือบหมด เขาจ้องเขม็งไปที่แผ่นหลังเล็ก ก่อนจะตัดสินใจเมินหน้าและลุกจากเตียงเพื่อแต่งตัว

วินาทีนี้อนิรุทธ์ยังคิดไม่ออกว่าจะทำยังไงกับการัณย์ต่อดี เพราะไม่คิดว่าจะเจอตัวง่ายๆ ทำให้ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาเขาจึงคิดแค่เพียงว่า ถ้าได้เจอกันจริงๆ ตัวเองจะทำยังไงบ้าง ไม่นึกว่าทุกอย่างจะเลยเถิดมาไกลขนาดนี้ อนิรุทธ์เชื่อว่าถ้าการัณย์ไม่จับมือถือแขนกับไอ้ผู้ชายคนนั้น เขาคงจะพูดดีๆ และไม่ทำเรื่องแบบนี้ให้การัณย์ต้องเสียใจ

Tru tru~ Tru tru~

ท่ามกลางความเงียบขณะที่อนิรุทธ์กำลังสวมเสื้อผ้า เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นจากที่ไหนสักแห่ง เขาหันไปมองการัณย์ที่ตอนนี้กำลังขยับตัวและพยายามลุกขึ้นนั่ง รู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูกที่เห็นอีกฝ่ายสนใจเสียงโทรศัพท์มากกว่าคำถามของตน จนถึงขนาดนี้แล้วการัณย์ยังไม่รู้อีกรึไงว่าใครคือคนที่ตัวเองต้องสนใจเป็นอันดับแรก

“อ๊ะ!! คุณดอม!! เอาโทรศัพท์ผมคืนมา” การัณย์โวยวายเท่าที่จะโวยวายได้เมื่อเห็นอนิรุทธ์สาวเท้าไปที่โต๊ะและหยิบโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กของตนไปดู มือบางพยายามจะเอื้อมไปคว้ามันกลับมาแต่ด้วยเรี่ยวแรงและสภาพในตอนนี้ การัณย์จึงทำได้แค่คว้าอากาศที่

อยู่ตรงปลายนิ้วมือ

“เงียบ! ถ้าไม่อยากโดนแบบเมื่อกี๊อีกก็นั่งเฉยๆ”

อนิรุทธ์สั่งจริงจัง แน่นอน จะไม่ให้เขาจริงจังได้ยังไงเมื่อคนที่กำลังรอสายอยู่คือชนาธิป ผู้ชายที่กล้ามาแตะต้องสมบัติของเขา เพิ่งจะมาส่งกันไม่ถึงชั่วโมงแท้ๆ ก็รีบโทรมาหาอย่างกับขาดกันไม่ได้ หรือบางทีเขาควรจะทำอะไรสักอย่าง ชนาธิปจะได้เลิกยุ่งกับการัณย์เสียที

คิดแบบนั้นอนิรุทธ์ก็กดรับสายและแนบโทรศัพท์เข้ากับหู เขาตั้งใจจะแสดงตัวเพื่อให้ชนาธิปรู้ว่า การัณย์ไม่ใช่คนที่ใครจะมายุ่งวุ่นวายได้ แต่ทว่าก่อนที่อนิรุทธ์จะทันได้พูดอะไร อีกฝ่ายก็ชิงพูดขึ้นก่อนโดยไม่รอฟังคำทักทาย

[ครูรันครับ เรื่องเมื่อครู่ผมขอโทษนะครับ... ผมรู้ว่าคุณคงอึดอัดและก็ไม่พอใจที่จู่ๆ ผมก็สารภาพความในใจกับคุณ ผมคงใจร้อนเกินไปจริงๆ เอ่อ...แต่...ครูรันครับ ผมอยากบอกคุณนะครับว่าอย่าคิดมาก จากคำพูดของคุณทำให้ผมคิดได้ว่า คุณคงยังไม่พร้อมที่จะเปิดใจให้ผมในตอนนี้ เพราะฉะนั้น... ผมจะรอคุณนะครับ รอวันที่คุณยอมเปิดใจและหันมามองผม ผมสัญญาว่าต่อจากนี้ผมจะพยายามให้มากขึ้น จะทำให้คุณเห็นว่า ผมจริงจังและจริงใจกับคุณจริงๆ เอ่อ...ส่วนเรื่องของ..]

ไม่รอให้ชนาธิปพูดจบ อนิรุทธ์ก็กดตัดสายและปาโทรศัพท์ของการัณย์ลงพื้นอย่างเดือดดาล ที่แท้ ที่จับมือถือแขนกันเมื่อครู่ ก็เพราะกำลังสารภาพรักกันอย่างนั้นใช่ไหม มันจะมากเกินไปแล้ว

“โอ๊ย!! ผมเจ็บนะ!! คุณจะทำอะไรของคุณน่ะ!!” อีกครั้งที่

การัณย์ได้แต่โวยวายจนเสียงหลง เมื่ออนิรุทธ์ตรงเข้ามากระชากเขาขึ้นจากเตียง ร่างบางพยายามต่อสู้โดยไม่สนใจสภาพเปลือยเปล่าภายใต้ผ้าห่มเก่าๆ นี่ เขาจะไม่ยอมให้อนิรุทธ์ทำตามใจอีกแล้ว

“มานี่! ไม่อยากเจ็บตัวก็ลุกขึ้นมา”

“ไม่!! ปล่อยผมและก็ออกไปจากบ้านผมได้แล้ว ผมไม่มีอะไรจะให้คุณอีกแล้วนะคุณดอม!!”

“อ่อ! นี่นายไล่ฉันเหรอ ทำไม!! เปลี่ยนใจอยากรับรักไอ้หมอนั่นแล้วรึไง”

“อะ...อะไร..ครูชัยโทรมางั้นเหรอ”

อนิรุทธ์ไม่ตอบ ใบหน้าหล่อเหลาขึงตึง เขาทั้งโกรธทั้งหงุดหงิดที่เห็นว่ามีใครบางคนกำลังมายุ่งกับของของตน แถมยังประกาศด้วยว่าจะรอจนกว่าการัณย์จะเห็นใจ ฝันไปเถอะ วันนั้นไม่มีทางมาถึงแน่นอน

“อ๊ะ!! คุณจะทำอะไรน่ะคุณดอม!! ปล่อยผมนะ ปล่อยผมลงเดี๋ยวนี้!!”

อนิรุทธ์ไม่สนใจคำพูดและเสียงโวยวาย เขาจัดการรวบการัณย์ขึ้นพาดบ่าโดยมีแค่ผ้าห่มบางๆ ผืนเดียวปกปิดร่างกาย จากนั้นก็เดินออกมาจากห้องและตรงไปที่ประตูบ้านที่ตอนนี้มีพาทิศและลูกน้องอีกสองคนยืนรออยู่

“คุณดอมจะทำอะไรครับ” เลขาหนุ่มรีบถาม ภาวนาขอให้เรื่องที่ตัวเองคิดนั้นผิด

“คุณตรีช่วยผมด้วย! เจ้านายคุณบ้าไปแล้ว!!” การัณย์ร้องขอความช่วยเหลือ เขาพยายามดิ้นเพราะหวังว่าอนิรุทธ์จะทำเขาหลุด

มือสักครั้ง แต่ทว่าแขนแกร่งที่รั้งเอวเขาไว้ให้ติดกับบ่าก็แน่นหนาเหลือเกิน

"ไปเปิดประตูรถ ฉันจะเอาตัวรันกลับไปด้วย"

"จะดีเหรอครับ ถ้าจู่ๆ คุณรันหายตัวไป คนที่สถานสงเคราะห์จะต้อง.."

อนิรุทธ์ไม่สนใจจะฟังคำเตือนของพาทิศ เขาสาวเท้าเดินตรงไปที่รถตู้สีดำที่จอดรออยู่หน้าบ้าน ก่อนจะส่งสายตาสั่งให้ลูกน้องคนอื่นเปิดประตูรถตู้ให้ เขาตัดสินใจแล้วว่ายังไงก็ต้องพาตัวการัณย์กลับไปด้วย เขาจะไม่มีทางปล่อยการัณย์ให้อยู่ที่นี่โดยมีไอ้ผู้ชายคนนั้นตามตอแยอย่างเด็ดขาด

"ปล่อย!! ปล่อยผมนะคุณดอม!! คุณบ้าไป.. โอ๊ย!!"

การัณย์จุกจนพูดไม่ออก หลังจากโดนโยนลงบนเบาะรถที่หุ้มด้วยหนังสีครีมอย่างดี มือบางพยายามดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างกายที่ยังเปลือยเปล่า ส่วนสมองก็คิดหาทางรอดให้กับตัวเองจนสุดความสามารถ

"คะ...คุณดอม...อย่าทำแบบนี้เลย ปละ....ปล่อยผมไปเถอะ....เรื่องระหว่างเรามัน.."

"ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น!!! ฉันตัดสินใจแล้ว ยังไงนายก็ต้องไปกับฉัน!!" อนิรุทธ์ตะโกนบอกเสียงดัง จากนั้นก็ก้าวตามมานั่งข้างๆ โดยที่มือข้างหนึ่งยังจับแขนของการัณย์เอาไว้ ตาคมหันไปมองพาทิศที่เดินตามมาทีหลังด้วยสายตาที่คล้ายกับจะถามว่า เขาจะทำแบบนี้ใครจะทำไม จนเมื่อเห็นว่าพาทิศยอมหลบสายตา เขาจึงค่อยหันไปหาการัณย์ที่ยังพยายามดิ้นรนเพื่อให้หลุดจากมือของเขาเช่นเดิม

ในความคิดนึกย้อนถึงวินาทีแรกที่เขาได้เจอกับการัณย์ มันเป็นเช้าที่แสนธรรมดาและเรียบง่ายเหมือนทุกๆ วัน เช้าที่มาพร้อมกลิ่นกาแฟและคำขอโทษที่ทำให้ชีวิตของเขาต้องเปลี่ยนแปลงไป

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ”

4

หกเดือนก่อน

เสียงของเพลงแจ๊ซที่ถูกเปิดจากด้านนอกดังลอดเข้ามาในห้องน้ำที่ตอนนี้มีไอน้ำกระจายตัวปกคลุม ชายหนุ่มร่างสูงยกยิ้มมุมปากคล้ายเหยียดหยัน เขาไม่เชื่อหรอกว่านี่จะเป็นรสนิยมจริงๆ ของนักร้องหนุ่มหน้าหวานอายุแค่สิบแปดปีที่เพิ่งเดบิวสดๆ ร้อนๆ ไปเมื่ออาทิตย์ก่อน เพราะจากการที่ได้พูดคุยกันทั้งคืน มันทำให้เขารู้ว่านอกจากความสามารถเรื่องบนเตียงแล้ว เด็กคนนี้ก็มีดีแค่หน้าตาเท่านั้นจริงๆ

แต่เอาเถอะ เห็นแก่ความพยายามเมื่อคืน แถมยังย้ำนักย้ำหนาว่านั่นคือครั้งแรกของตัวเอง เขาจะไม่พูดหรือถามจับผิดความรู้ด้านดนตรีให้ต้องเสียหน้าก็แล้วกัน

“เช้านี้รบกวนคุณดอมช่วยไปส่งผมที่บริษัทได้ไหมครับ”

ทันทีที่ร่างสูงเดินออกมาจากห้องน้ำ เด็กหนุ่มก็รีบเข้ามาคลอเคลียพร้อมกับมองออดอ้อนอย่างรู้งาน มือบางลูบไล่ไปทั่วหน้าท้องที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามงดงาม มันทำให้อนิรุทธ์มั่นใจว่า ที่อีกฝ่าย

บอกว่าตัวเองยังไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องแบบนี้มาก่อนนั่น มันก็เป็นแค่เรื่องที่กุขึ้นมาเพื่อทำให้เขาพอใจเท่านั้น

“คงไม่ได้..” อนิรุทธ์ปฏิเสธออกไป แค่คืนเดียวเขาก็เบื่อเด็กคนนี้จะแย่แล้ว “ไว้จะให้เลขาของฉันโทรไปบอกให้คนที่บริษัทนายแวะมารับก็แล้วกัน”

“เอ่อ..แต่...” เด็กหนุ่มยังอยากจะลองวัดดวงอีกสักครั้ง แต่พอแหงนหน้าขึ้นสบตาดุๆ ของอนิรุทธ์ เขาก็ต้องทิ้งความตั้งใจนั่นไปซะ เขาไม่อยากมาทำเสียเรื่องเอาตอนนี้ ขืนงี่เง่าจนอนิรุทธ์ไม่พอใจขึ้นมาละก็ ข้อเสนอที่จะให้เขาออกรายการโชว์มากขึ้นกับจะช่วยโปรโมทเพลงผ่านทางช่องจะถูกยกเลิกเอาง่ายๆ ได้ ถึงเขาจะไม่ได้ฉลาดล้ำเลิศมาจากไหน แต่เรื่องแบบนี้ก็ไม่มีทางยอมพลาดง่ายๆ หรอก “เอ่อ..ครับ แบบนั้นก็ได้ ผมแล้วแต่คุณดอมครับ”

หลังจากนั้นไม่มีบทสนทนาใดเกิดขึ้นอีก อนิรุทธ์หยิบชุดที่ถอดทิ้งไปเมื่อคืนขึ้นมาสวมอย่างลวกๆ เขาแทบไม่ได้สนใจเด็กหนุ่มหน้าตาน่ารักที่ทำให้ตัวเองมีความสุขเกือบถึงเช้าแม้แต่นิดเดียว อันที่จริงเด็กคนนี้ไม่ได้อยู่ในสายตาเขาตั้งแต่ทีแรกแล้ว แต่เพราะวันก่อนจู่ๆ ทางเจ้าของค่ายที่เด็กนี่สังกัดอยู่ก็มาขอพบและขอให้เขาช่วยสนับสนุน หรือพูดง่ายๆ ก็ขอให้เขาช่วยดันให้เด็กไม่มีความสามารถคนนี้เกิดในวงการนั่นแหละ โดยมีข้อเสนอเป็นเนื้อนุ่มๆ กับผิวใสๆ ของเจ้าตัว ไอ้เขามันก็เป็นพวกปฏิเสธใครไม่เก่งซะด้วย ก็เลยตอบรับข้อตกลงนั่นไว้ จะว่าคุ้มก็คุ้มอยู่หรอก แต่เชื่อสิ จากประสบการณ์ของเขา ต่อให้ทางสถานีช่วยดันมากแค่ไหน เด็กคนนี้ก็ไม่มีทางไปได้ไกลอย่างที่ค่ายต้องการ ร้องเพลงก็เพี้ยน เต้นก็ไม่เอาไหน แล้วนี่ยังจะ

เอาร่างกายแลกกับความสำเร็จอีก ถ้าแฟนคลับไม่หูหนวกตาบอดจนเกินไป ไม่เกินสามปี ชื่อของเด็กคนนี้ก็คงจะหายไปจากวงการ

“เอ่อ...แล้วเรื่องรายการวาไรตี้ที่คุยกันเมื่อคืน.. คุณดอมคิดไว้รึยังครับว่าจะเริ่มถ่ายได้วันไหน” เด็กหนุ่มยังพยายามคว้าโอกาสให้ตัวเอง “เอ่อ..คือ...ผมจะได้บอกให้ทางค่ายช่วยเคลียร์คิวไว้ให้น่ะครับ”

“ยัง.. ถ้าไงฉันจะให้โปรดิวเซอร์โทรไปบอกอีกทีก็แล้วกัน”

“ขะ..ขอบคุณครับ... คุณดอมเนี่ย....น่ารักและก็ใจกว้างเหมือนอย่างที่ทุกคนบอกไว้จริงๆ”

ไม่พูดเปล่า เด็กหนุ่มขยับเข้ามาและสวมกอดชายที่ได้ชื่อว่าทรงอิทธิพลที่สุดในวงการบันเทิง เพราะถึงแม้จะยังอยู่ในตำแหน่งรองจากเศรษฐา พิพัฒนพงศ์ผู้เป็นพ่อ แต่ใครๆ ก็รู้ดีว่าเศรษฐาได้วางมือจากงานและมอบทุกอย่างให้อนิรุทธ์จัดการตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อนแล้ว ฉะนั้น ถึงจะไม่ใช่ประธานกรรมการและผู้ถือหุ้นใหญ่ของช่อง แต่อนิรุทธ์ก็มีอำนาจที่จะตัดสินอนาคตของดาราและเหล่านักร้องโดยไม่มีใครกล้าท้วงติง

“วันนี้ผมน่าจะเสร็จงานตอนประมาณสามทุ่ม.. ถ้าไงคืนนี้...เรามาเจอกันอีกดีไหมครับ”

“คืนนี้เหรอ...อืม...เหมือนฉันจะมีนัดแล้วนะ” อนิรุทธ์ตอบอย่างไม่แน่ใจนัก เพราะคลับคล้ายคลับคลาว่าวันนี้เขามีนัดกับซีอีโอของค่ายเพลงไหนสักค่ายนี่แหละ “ไว้จะให้เลขาฉันเช็กดูอีกทีก็แล้วกัน.. ถ้าฉันว่างจะโทรไปหา”

เด็กหนุ่มตาเป็นประกายขึ้นมาทันทีเมื่อคิดถึงโอกาสที่จะได้ใกล้ชิดอนิรุทธ์อีกครั้ง แหงล่ะ ใครๆ ก็รู้ว่าถ้าอนิรุทธ์ไม่ถูกใจจริงๆ ก็

อย่าหวังว่าจะได้มีความสุขร่วมกันเป็นครั้งที่สอง นี่หมายความว่า ความพยายามของเขาเมื่อคืนไม่ได้สูญเปล่าจริงๆ สินะ

"ดีใจจัง จะได้อยู่กับคุณดอมทั้งคืนอีก"

อนิรุทธ์ยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไร แต่ในใจคิดภาพตัวเองกำลังนอนหลับสบายอยู่ในห้องนอนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แค่เมื่อคืนก็ทำให้เขาเหนื่อยจนอยากจะพักสักสองวันสองคืน อีกอย่างเด็กคนนี้ก็ไม่ได้วิเศษจนทำให้เขาน้ำลายสอตอนที่คิดถึงภาพหน้าหวานๆ นั่นสะบัดไปมาบนหมอนสักหน่อย แค่ครั้งเดียวแลกกับโอกาสดีๆ ในวงการก็ถือว่ามากพอแล้ว

"ฉันต้องไปแล้ว ส่วนนายถ้าหิวหรืออยากกินอะไรก่อนออกไปก็เรียกรูมเซอร์วิสได้เลยนะ" เขาหันไปบอกหลังจากแต่งตัวเสร็จแล้ว จากนั้นก็ล้วงมือเข้าไปในสูทและหยิบอะไรบางอย่างออกมาส่งให้เด็กหนุ่ม "ถือว่าเป็นค่าขนม ใช้ดีๆ ล่ะ"

ตากลมคู่สวยลุกวาวจนหมดท่าเมื่อก้มลงมองของที่อนิรุทธ์ส่งให้ มันคือเช็คเงินสดที่เขียนตัวเลขเอาไว้อย่างที่เขาคาดไม่ถึง นี่มันมีเลขศูนย์กี่ตัวกันเนี่ย ห้าตัว..เอ๊ะ! หรือว่าหก

"ขะ..ขอบคุณครับ! คุณดอมน่ารักที่สุดเลย"

ก่อนที่เด็กหนุ่มจะกระโดดเข้ากอดจนอาจทำให้สูทราคาแพงยับไปมากกว่านี้ อนิรุทธ์ก็รีบถอยห่างและเดินออกมาจากห้องเสียก่อน เขารู้ว่าเงินจำนวนนั้นมากเกินไปสำหรับคนที่มีดีแค่เซ็กส์ แต่เห็นแก่อายุยังน้อยและอนาคตในวงการก็ดูไม่ค่อยจะรุ่งสักเท่าไหร่ ก็ถือเสียว่าเขาให้ทุนเด็กไปตั้งตัวหลังจากที่ชื่อเสียงในวงการหมดไปก็แล้วกัน

"จะกลับไปเปลี่ยนชุดที่บ้านก่อนไหมครับ"

ทันทีที่เดินมาถึงลิฟต์หน้าตาหรูหราที่เปิดรออยู่ เลขาหนุ่มที่ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่วันแรกที่ผู้เป็นพ่อมอบหมายทุกอย่างให้ก็เอ่ยถามขึ้น อนิรุทธ์หยุดเพื่อก้มลงสำรวจตัวเองเพราะไม่แน่ใจว่าสภาพมันแย่ขนาดไหน ซึ่งถ้าไม่สนใจสูทยับๆ นี่ ที่เหลือก็พอถูไถไปได้ล่ะนะ

“ไม่ล่ะ โทรไปที่บ้านให้คนเอาชุดใหม่มาให้ฉันที่สถานีแล้วกัน” อนิรุทธ์หันไปสั่ง ก่อนจะเดินเข้าไปในลิฟต์โดยมีอีกฝ่ายเดินตามมาทีหลัง “อ่อ..แล้วก็โทรไปบอกผู้จัดการส่วนตัวของเด็กนั่นด้วยว่า ให้มารับก่อนเที่ยง”

“เด็กนั่น..” คนฟังทวนคำอีกครั้ง อย่าบอกนะว่าถึงตอนนี้แล้วอนิรุทธ์ก็ยังจำไม่ได้ว่าคนที่ตัวเองนอนด้วยทั้งคืนชื่ออะไร

“เอ่อ..ก็..เจ้าเด็กหน้าอ่อนในห้องสวีทคนนั้นไง”

“อ่อ...เขาชื่อคุณนัทครับ ชื่อในวงการคือนัทซึ”

“นั่นแหละ จัดการให้ด้วยแล้วกัน” อนิรุทธ์พูดปัดอย่างไม่ใส่ใจนัก ขืนต้องจำชื่อของดาราทุกคนที่นอนด้วย สมองเขาคงไม่มีที่ว่างพอสำหรับคิดถึงเรื่องงานหรือเรื่องอื่นๆ กันพอดี

“ดูคุณดอมอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไหร่นะครับ หรือว่าคุณนัททำอะไรให้คุณไม่พอใจ”

อนิรุทธ์ถอนใจยาวเมื่อพบว่าเลขาคู่ใจหูตาไวไปเสียหมด อดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายมีญาณทิพย์แบบที่สามารถอ่านใจคนได้รึเปล่า ถึงได้รู้ว่าเขาคิดหรือรู้สึกอะไรอยู่เสมอๆ

“เปล่า.... แค่เบื่อๆ น่ะ”

“เบื่อ..เบื่ออะไรครับ งานหรือว่า...” เลขาหนุ่มอมยิ้มนิดๆ เมื่อ

คิดถึงชีวิตส่วนตัวของผู้เป็นนาย โดยเฉพาะชีวิตรักที่ไม่เคยก้าวหน้าเกินกว่าการฉกดาราดังๆ ไม่ก็ดาราหน้าใหม่มานอนด้วย สำหรับคนอื่นคงมองว่ามันเป็นเรื่องที่น่าอิจฉา แต่ทว่าลึกๆ ความสัมพันธ์เหล่านั้นก็ทำให้อนิรุทธ์รู้สึกเหมือนตัวเองไร้ซึ่งจุดหมายในชีวิตเช่นกัน

"ตรี... นายว่าสิ่งที่ฉันทำมันเลวมากรึเปล่า"

พาทิศอมยิ้มอีกครั้ง ผ่านมาตั้งหลายปีทำไมจู่ๆ เจ้านายถึงได้นึกสงสัยเรื่องนี้กันนะ

"ถ้าให้ผมตอบในฐานะของเลขา ผมก็คงต้องบอกว่าไม่เลยครับ"

"แล้วถ้าถามในฐานะของเพื่อนหรือคนสนิทที่ร่วมงานกันมานานล่ะ" อนิรุทธ์ถามอีกครั้ง ลุ้นอยู่ในใจในคำตอบที่รอ

"เรื่องที่คุณทำอาจไม่ใช่เรื่องที่ดี แต่ทุกครั้งคุณดอมก็ไม่เคยฝืนใจใคร ทุกคนที่เข้ามาหาคุณ พร้อมใจที่จะเสนอในสิ่งที่เขามีเพื่อแลกกับอนาคตของตัวเอง"

"หมายความว่าฉันไม่ใช่คนเลวแต่ก็ไม่ใช่คนดีเหมือนกันสินะ"

เลขาหนุ่มยิ้มและไม่ได้พูดเสริมหรือตอกย้ำผู้เป็นนาย เขารู้ว่าที่อนิรุทธ์ทำแบบนี้ส่วนหนึ่งก็เกิดจากความเหงา กอปรกับหน้าที่การงานและฐานะทางสังคมที่จัดว่าดีเยี่ยม มันเลยเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ที่ใครๆ จะเข้ามารุมล้อมเช่นนี้ สิ่งที่เจ้านายของเขาทำคือการสนอง หลังจากที่คนพวกนั้นพยายามจะเสนอในสิ่งที่ตัวเองคิดว่ามันคือของที่มีค่าที่สุดเท่านั้น

"บางทีที่คุณดอมรู้สึกเบื่ออาจเป็นเพราะ ทุกอย่างที่ได้มามันง่ายจนคุณแทบไม่ต้องทำอะไรเลยมั้งครับ"

"หมายความว่าไง"

"ก็หมายความว่า ถึงเวลาแล้วที่คุณต้องพยายามขวนขวายในสิ่งที่ตัวเองต้องการน่ะสิครับ เลิกนอนกับพวกดาราที่อยากดังทางอ้อมพวกนั้นซะ แล้วก็มองหาใครสักคนที่คุณต้องใช้ความพยายามในการชนะใจ ไปรับไปส่ง ส่งดอกไม้ไปให้ พาไปกินมื้อค่ำหรูๆ" พาทิศยกตัวอย่าง

"เฮอะ! ไอ้แบบนั้นฉันก็เคยทำ"

"แต่คนพวกนั้นล้วนเป็นคนที่พร้อมจะนอนกับคุณโดยที่คุณไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลยไม่ใช่เหรอครับ"

จริงของพาทิศ อนิรุทธ์ขมวดคิ้วและพยายามคิดทบทวนว่า ที่ผ่านมามีใครบ้างที่เขาต้องเข้าไปสานความสัมพันธ์ก่อน แน่นอนว่าคำตอบนั้นคือศูนย์ ไม่มีเลยสักคนที่เขาต้องเสียเวลาต้องส่งดอกไม้ไปให้ หรือต้องไปรับไปส่งทุกเช้าค่ำอย่างคนที่คบหากันเขาทำกัน สิ่งที่เขาต้องทำคือนั่งอยู่เฉยๆ รอให้คนนั้นคนนี้เสนอตัวให้ จากนั้นทุกอย่างก็ไปจบลงที่เตียงตามห้องสวีทของโรงแรมดังๆ

"นายกำลังบอกว่า ฉันควรจะจีบใครสักคนด้วยตัวเองอย่างนั้นใช่ไหม"

"ถ้าทำแบบนั้น ผมเชื่อว่าคุณดอมจะไม่รู้สึกแบบนี้อีกครับ" พาทิศตอบ "ยิ่งถ้าได้เจอคนดีๆ ที่ทำให้คุณมีความสุขทุกครั้งที่คิดถึงมันก็จะช่วยเติมเต็มในสิ่งที่คุณไม่เคยมีด้วย"

"หื! อะไรคือสิ่งที่ฉันไม่เคยมี"

พาทิศไม่ตอบ เขายิ้มบางๆ และก้าวนำออกมาจากลิฟต์เมื่อมันพาเขาและเจ้านายมาถึงยังชั้นที่รถจอดรออยู่ แม้คำตอบนั้นจะง่าย

แสนง่าย แต่เขาก็เชื่อว่าการให้อนิรุทธ์พยายามหาคำตอบด้วยตัวเอง น่าจะเป็นเรื่องที่ดีกว่า ขอแค่อีโก้และนิสัยเอาแต่ใจตัวเองที่มีมากกว่าคนอื่นๆ ไม่ไปบดบังสิ่งสิ่งนั้นก็พอ

หลังจากที่ก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ อนิรุทธ์ก็หยุดคิดถึงเรื่องที่พาทิศพูดแทบไม่ได้เลย เขาควรจะทำแบบนั้นจริงๆ เหรอ แล้วใครล่ะที่เขาควรจะเลือกให้มาเป็นคนที่โชคดีที่สุดในโลกคนนั้น

“นางเอกคนนั้นดีไหม”

พาทิศที่นั่งอยู่ตรงเบาะหน้าขมวดคิ้วแน่นเมื่อจู่ๆ อนิรุทธ์ก็พูดโพล่งออกมา ตาคมหันตามปลายนิ้วที่ชี้ไปยังป้ายโฆษณาที่มีรูปนางเอกดังหน้าตาสวยจัดติดอยู่ ก่อนจะหันกลับไปมองหน้าเจ้านายด้วยสายตาที่ยังงุนงงไม่หาย

“คุณดอมกำลังพูดถึงเรื่องอะไรครับ”

“ก็คนที่นายแนะนำว่าให้ฉันใช้ความพยายามอะไรนั่นยังไงล่ะ”

คนฟังได้แต่ส่ายหน้าไปมา ขนาดจะเลือกใครสักคนอนิรุทธ์ยังทำเหมือนเลือกซื้อของผ่านแค็ตตาล็อก ชีวิตที่ได้ทุกอย่างมาง่ายดายแบบนี้ มันก็ไม่แปลกหรอกที่อนิรุทธ์จะรู้สึกเบื่อหน่าย

“จะดีหรือไม่ดี คุณดอมต้องใช้ความรู้สึกไม่ใช่ตาที่เป็นตัวตัดสินครับ คนบางคนน่ามองแค่ภายนอกแต่ไม่คุ้มค่าที่จะไปเสียเวลาด้วย ในขณะที่บางคนน่ามองไปถึงหัวใจ ซึ่งคนแบบนี้แหละครับที่คุณควรจะใช้ความพยายามทั้งหมดเพื่อที่จะชนะใจของเขา”

“ใช้ความรู้สึกงั้นเหรอ..ใช้ยังไง” อนิรุทธ์ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี คนเรามันจะรักจะชอบกันก็ต้องเริ่มจากหน้าตาไม่ใช่รึไง

“ผมบอกคุณไม่ได้หรอกครับ แต่ว่า..คุณจะรับรู้ได้ด้วยตัวเอง”

ผู้บริหารสถานีโทรทัศน์ยักษ์ใหญ่ถึงกับทำหน้างง อนิรุทธ์ไม่เข้าใจที่พาทิศพูดเลยสักนิด ใช้ความรู้สึกบ้างล่ะ รับรู้ได้เองบ้างล่ะ ถ้าทุกอย่างมันง่ายแบบนั้น ทุกคนในโลกก็คงไม่มีใครอยู่เป็นโสดแล้วน่ะสิ

คำตอบที่ได้ทำให้อนิรุทธ์ขี้เกียจจะถามอะไรอีก เขาไม่อยากมานั่งแปลความหมายของประโยคเหล่านั้น เอาเป็นว่าเขาจะลองมองหาคนที่คุ้มค่าที่ตัวเองจะเสียเวลาด้วยก็แล้วกัน เขาก็อยากรู้เหมือนกันว่าไอ้ความรู้สึกของคนที่ต้องพยายามมันเป็นยังไง

กรี๊ด!! พี่เพลิง!! กรี๊ด!!

ความคิดหยุดชะงักลงเมื่อจู่ๆ เสียงกรี๊ดและเสียงตะโกนของเด็กสาวกลุ่มใหญ่ดังลอดเข้ามาในรถ อนิรุทธ์หันไปมองด้วยท่าทีสงสัยหนัก มันเป็นเรื่องปรกติก็จริงที่หน้าสถานีของเขาจะมีพวกแฟนคลับมารวมตัวกันเพื่อรอศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบ แต่นี่มันจะไม่มากไปหน่อยเหรอ ถึงขนาดยืนออกันจนเต็มฟุตบาทจนเกือบจะกินพื้นที่ของถนนแล้วแบบนี้รถของเขาจะเลี้ยวเข้าไปจอดด้านในได้ยังไงกันล่ะ

“แฟนคลับของวงไหน ทำไมถึงทำแบบนี้” อนิรุทธ์อดบ่นไม่ได้ “แล้วนี่พวก รปภ. ล่ะ ทำอะไรกันอยู่ ทำไมไม่เข้ามาจัดระเบียบให้ดี”

“ดูเหมือนกำลังพยายามกันอยู่นะครับ” พาทิศตอบหลังจากชะเง้อมอง รปภ. ของสถานีที่พยายามควบคุมไม่ให้แฟนคลับวัยรุ่นสร้างความวุ่นวายมากไปกว่านี้ “คงต้องทำใจล่ะครับ นักร้องหน้าใหม่รายนี้กำลังขาขึ้นสุดๆ ไปไหนมาไหนก็มีแต่คนตามกรี๊ด”

“ใคร..ใช่ ‘เพลิง ภาวัต’ อะไรนั่นรึเปล่า”

“ครับ ผมได้ยินจากพวกโปรดิวเซอร์มาว่า ภาวัตเป็นคนเก่ง

และมีความสามารถมากๆ ขนาดออกรายการสดครั้งแรกยังทำงานราวกับเป็นมืออาชีพ ถ้าไม่มีข่าวฉาวอะไร รับรองได้เลยว่าอนาคตไกลแน่ๆ ครับ”

อนิรุทธ์พยักหน้ารับฟังไปอย่างนั้น เพราะตอนนี้เรื่องเดียวที่เขาสนใจก็คือการได้ออกไปจากกลุ่มแฟนคลับกลุ่มใหญ่พวกนี้ เขามีงานต้องทำอีกเยอะแยะ จะต้องมาเสียเวลากับเด็กโดดเรียนพวกนี้ไปถึงเมื่อไหร่

ใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าที่ รปภ. จะเคลียร์ทางและส่งสัญญาณมือบอกให้คนขับรถของอนิรุทธ์ขับเข้าตึกได้ ตาคมเหลือบไปมองชายหนุ่มร่างสูงผู้มีใบหน้าหล่อจัด แถมผิวสีแทนนั่นก็โดดเด่นอย่างเหลือเชื่อ มีจุดเด่นและจดจำง่ายแบบนี้ มันก็สมควรจะมีเด็กมาตามกรี๊ดอยู่หรอก

“เดี๋ยวนายขึ้นไปก่อนนะ ฉันจะแวะไปดูอะไรสักหน่อย”

พาทิศไม่ได้ถามอะไร เพราะปรกติแล้วอนิรุทธ์ก็มักเดินลงมาดูทีมงานอยู่เป็นประจำ ซึ่งนี่ก็เป็นข้อดีข้อหนึ่งที่พาทิศยอมรับว่า มันมีส่วนที่ทำให้สถานีโทรทัศน์แห่งนี้พัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น อนิรุทธ์รับรู้ปัญหาของทีมงานโดยไม่จำเป็นต้องรอให้ใครมารายงาน ทุกอย่างจึงได้รับการแก้ไขอย่างทันท่วงที เรตติ้งก็ดีวันดีคืน จนตอนนี้ ไม่มีสถานีโทรทัศน์ช่องไหนจะเรียกตัวเองได้ว่าเป็นคู่แข่งคนสำคัญของอนิรุทธ์ได้

กว่าที่จะพานักร้องหนุ่มหน้าใหม่ผ่านกลุ่มแฟนคลับเข้า

มาได้ ทีมงานทุกคนก็แทบหมดแรงไปตามๆ กัน เสื้อผ้าหน้าผมที่จัดแต่งมาเป็นอย่างดียับเยินจนน่าหัวเราะ โชคยังดีที่คนที่พวกเขาพยายามปกป้องไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน ซ้ำยังดูมีความสุขที่ได้เห็นแฟนคลับชื่นชมตัวเองมากขนาดนั้นด้วย

"ไม่ต้องมายิ้มเลยไอ้เพลิง อาทิตย์หน้าฉันจะบอกคุณกิตว่าให้แกผ่านทางประตูด้านหลัง" ผู้จัดการหนุ่มหน้าสวยที่ใครหลายคนหลงคิดว่าเป็นผู้หญิงอยู่บ่อยๆ พูดอย่างหัวเสีย ใช่สิ ก็เขาเป็นคนที่ต้องรับมือกับการดึงทึ้งของเด็กๆ พวกนั้นมากที่สุดนี่

"ไม่เอาน่าไอ้รัน แกก็รู้ว่าฉันชอบเจอกับแฟนๆ" ภาวัตรีบคัดค้าน "ทุกครั้งที่ฉันได้เห็นรอยยิ้มพวกนั้น มันทำให้ฉันมีพลังและก็มีกำลังใจนะเว้ย"

"เฮอะ! แกมีพลัง แต่ฉันนี่สิหมดพลัง" การัณย์ยังบ่นต่อ "ดูสิใครก็ไม่รู้มาหยิกฉันด้วย ช้ำไปหมดทั้งตัวแล้วเห็นไหม"

มือหนารีบคว้าแขนเล็กๆ ขึ้นมาดูทันที จากนั้นรอยยิ้มก็ค่อยๆ จางหายไปเหลือเพียงความกังวลที่เข้ามาแทนที่ นี่การัณย์โดนหนักไม่ใช่เล่นเลยจริงๆ

"เจ็บมากรึเปล่า เดี๋ยวฉันทายาให้นะ"

"ไม่ต้องหรอก ปล่อยไว้เดี๋ยวก็หาย เหมือนตอนเด็กๆ ที่แกบอกให้ฉันเลียแผลเอาไง"

เสียงหัวเราะดังขึ้นแทบจะทันทีเมื่อนึกถึงอดีตในวัยเด็ก เพราะการเป็นอยู่ที่สถานสงเคราะห์มันช่างอัตคัดจนน่าเวทนา ทำให้พวกเขาไม่กล้าจะไปรบกวนพี่เลี้ยงหรือจันทภาบ่อยนัก เวลาเล่นจนได้แผลพวกเขาก็จะปล่อยให้มันหายเอง จนเมื่อมันไม่ยอมหายหรือแย่กว่า

เดิมนั่นแหละ เรื่องถึงจะถึงหูพวกครูๆ

"พูดแล้วก็คิดถึง ไว้ได้เช็คของรอบนี้เมื่อไหร่ ฉันจะส่งไปให้ครูครึ่งหนึ่ง พวกเด็กๆ ที่นั่นจะได้ไม่ต้องอยู่อย่างลำบากเหมือนเรา"

คำพูดของเพื่อนทำให้การัณย์ตื้นตันอย่างบอกไม่ถูก หลายปีมานี้ภาวัตพยายามผลักดันตัวเองเพื่อจะเป็นนักร้อง ส่วนหนึ่งก็เพื่อความฝัน แต่อีกส่วนก็เพื่อที่จะได้ช่วยเหลือสถานสงเคราะห์เด็กที่พวกเขาเติบโตมา มันเป็นหนึ่งในความตั้งใจที่พวกเขามีร่วมกันมาตลอด เพราะที่นั่นไม่ได้เป็นแค่ที่ซุกหัวนอน แต่ที่นั่นเป็นเหมือนบ้าน และทุกคนก็คือครอบครัวที่พวกเขารัก

"ถ้าครูรู้ ครูต้องดีใจแน่ๆ" การัณย์เอ่ยพร้อมกับรอยยิ้ม "ไว้ฉันจะสมทบทุนไปด้วยนะ เด็กๆ จะได้มีเงินเอาไปซื้อขนมกัน"

"ไม่ต้องเลย แกเก็บส่วนของแกไว้เถอะ"

"อ้าว~ ทำไมล่ะ"

"ก็แกมีรายจ่ายเยอะแยะเลยนี่ ทั้งค่าเช่าห้อง ค่าเดินทางอีก" เพื่อนรักให้เหตุผล "เอ๊ะ..หรือว่าจะให้แกย้ายเข้ามาอยู่กับฉันที่คอนโดดี จะได้ประหยัดรายจ่ายพวกนี้"

"เอ๊ะ!! มะ..ไม่!! ไม่เอาหรอก!" ผู้จัดการหน้าสวยรีบปฏิเสธ ไม่เอาหรอก ให้อยู่กับภาวัตสองต่อสองอย่างนั้น เขาขอพักอยู่ในห้องเช่าเล็กๆ แบบเดิมดีกว่า

"ทำไมล่ะ คุณกิตไม่ว่าหรอก"

"เอ่อ..ฉะ..ฉัน...เอ่อ..อึดอัดน่ะ"

"อึดอัดเรื่องอะไร อย่าบอกนะว่าแกอัดอึดที่ต้องพักกับฉันน่ะ" ภาวัตโวยวายเสียงดัง ยิ่งเมื่อเห็นว่าการัณย์ไม่ยอมตอบด้วยแล้ว เขา

ก็ยิ่งมั่นใจในข้อสงสัยของตัวเอง “จะบ้ารึไงไอ้รัน แกกับฉันเราสองคนโตมาด้วยกันนะ สมัยเรียนเรานอนเตียงเดียวกันด้วยซ้ำ”

หน้าหวานแดงระเรื่อขึ้นมาเมื่อนึกถึงช่วงเวลาที่เคยอยู่ด้วยกัน ใช่ พวกเขาโตมาด้วยกันและใกล้ชิดกันมาก จนบางทีมันก็มากเกินไป...

ตึก ตึก ตึก

หัวใจเต้นแรงเมื่อความรู้สึกมันยากที่จะหักห้าม การัณย์ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นเมื่อไหร่ เพราะกว่าจะรู้ตัว การสบตากับภาวัตก็กลายเป็นเรื่องยากไปซะแล้ว

“มะ...ไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อย... ฉันแค่ไม่อยากวุ่นวายเท่านั้นเอง ยิ่งช่วงนี้งานของแกมีเข้ามาทุกวัน กว่าจะกลับถึงห้องฉันก็หมดแรงแล้ว จะให้มานั่งจัดของย้ายของตอนนี้ ฉันคงขาดใจตายไปก่อนแน่ๆ” การัณย์พยายามจะแก้ตัว เขาไม่อยากให้ความสัมพันธ์ที่ยาวนานพังทลายเพราะใจไม่รักดีของตัวเอง “เอ่อ..เอาเป็นว่าหมดช่วงโปรโมทเมื่อไหร่เราค่อยมาคุยกันอีกทีดีกว่า”

ภาวัตดูเหมือนจะยังไม่พอใจกับคำตอบและข้อเสนอของเพื่อนรักนัก ตาคมมองค้อนอย่างเปิดเผยจนการัณย์ต้องหาทางแก้สถานการณ์โดยด่วน

“เอ่อ..เดี๋ยวฉันไปซื้อกาแฟมาให้นะ วันนี้ตื่นเช้าคงยังง่วงอยู่ใช่ไหม อืม..เอาอะไรดีล่ะ คาปูชิโน่เหมือนเดิมดีไหม”

ภาวัตได้แต่ถอนใจกับวิธีเอาตัวรอดของการัณย์ เพื่อนของเขาเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เห็นทีคงต้องจับมานั่งสอนกันอีกครั้งว่าการหนีปัญหาไม่ใช่ทางออกที่ดีที่สุดเสมอ

"เอ่อ...งั้น..เดี๋ยวฉันมานะ แกก็ไปแต่งหน้าแต่งตัวได้แล้ว ทีมงานจะได้ไม่ต้องรอ"

การัณย์บอกด้วยเสียงตะกุกตะกัก จากนั้นก็รีบก้มหน้างุดๆ ออกไปยังร้านกาแฟสดที่เพิ่งมาเปิดในตึกได้ไม่กี่อาทิตย์ หวังอยู่ลึกๆ ว่าเมื่อเดินกลับไปหาภาวัตพร้อมกับกาแฟรสชาติดี เพื่อนของเขาจะไม่หยิบเรื่องการย้ายไปอยู่ด้วยกันมาพูดอีก เขาไม่อยากอายุสั้นเพราะต้องใกล้ชิดกับเพื่อนนะ

"ขอคาปูชิโน่สองแก้วครับ"

เขาสั่งเหมือนทุกๆ ที จากนั้นก็ยืนรอด้วยท่าทีสบายๆ แม้ผู้คนในร้านค่อนข้างจะหนาตา แต่เสียงพูดคุยก็ไม่ได้ดังโหวกเหวกจนน่ารำคาญ เขายังสามารถได้ยินเพลงของภาวัตที่เปิดคลอเบาๆ เพลงที่แม้ไม่ได้ถูกโปรโมท แต่ก็ได้รับความสนใจจนสามารถไต่ชาร์ทขึ้นมาแข่งกับเพลงดังของนักร้องคนอื่นๆ ได้

"คาปูชิโน่สองแก้วได้แล้วค่ะ"

การัณย์รีบวางเงินที่เตรียมไว้พอดีลงบนเคาน์เตอร์ ก่อนจะหยิบกาแฟทั้งสองแก้วและเดินออกมาจากร้าน จากนั้นก็รีบสาวเท้ากลับไปที่ห้องพัก ที่ตอนนี้พวกช่างทำผมและช่างแต่งหน้าคงกำลังมะรุมมะตุ้มแปลงโฉมภาวัตกันอยู่แน่ๆ

ปึก!!

"อุ้ย!!"

เสียงหวานอุทานแผ่วเบาเมื่อปะทะเข้ากับใครบางคนที่เดินสวนมา กาแฟในแก้วกระฉอกออกมาจนเลอะเสื้อเชิ้ตสีขาวของอีกฝ่าย ทำให้เขาต้องรีบหาที่วางแก้วกาแฟลงเพื่อมาขอโทษในความ

ซุ่มซ่ามของตัวเอง

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ” การัณย์ก้มหน้ารับผิดจนแทบไม่ได้มองหน้าอีกฝ่าย เขาไม่อยากมีปัญหากับใครเพราะกลัวว่าภาวัตจะพลอยลำบากไปด้วย ภาวัตเพิ่งจะเดบิวได้ไม่นาน ฉะนั้นจึงไม่ควรมีปัญหาหรือเรื่องราววุ่นวายไปรบกวนชื่อเสียง

“เดินระวังหน่อยสิ”

“คะ..ครับ...พอดีผมรีบไปหน่อย ต้องขอโทษจริงๆ นะครับ...”

คราวนี้ไม่พูดเปล่า การัณย์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าและหยิบผ้าเช็ดหน้าของตัวเองออกมา จากนั้นก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นและยื่นมันให้กับคู่กรณีที่กำลังจ้องเขม็งกลับมาจนน่าขนลุก

“อะ..เอ่อ...เอาผ้าผืนนี้เช็ดก็ได้ครับ”

“ไม่จำเป็น เก็บไปเถอะ” ใครคนนั้นพูด “ชื่ออะไร แล้วมาทำอะไรที่นี่”

“เอ๋?” การัณย์ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมถึงถูกตั้งคำถามแบบนี้ คนคนนี้จะฟ้องเขางั้นเหรอ

“ถามก็ตอบมาสิ”

“เอ่อ..ชื่อ...ชื่อรันครับ... มาทำงานที่นี่ครับ”

“พนักงานของที่นี่งั้นเหรอ อยู่ฝ่ายไหน”

“มะ..ไม่ใช่ครับ...ผม..ผมเป็นทีมงานของ..ของ..”

“ของใคร” เสียงเดิมเน้นย้ำราวกับคนที่กำลังหงุดหงิด ซึ่งนั่นก็ทำให้การัณย์หวาดกลัวมากยิ่งขึ้น

“ขะ..ของ...คือ...ผมขอโทษจริงๆ นะครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะเดินชนคุณเลย ยกโทษให้ผมนะครับ”

“ฉันถามว่านายเป็นทีมงานของที่ไหน ถ้าไม่ตอบฉันจะเอาเรื่องนายจริงๆ”

คำขู่ช่างน่ากลัวนัก การัณย์กลืนน้ำลายและอยากจะร้องไห้ออกมา ทำไมคนคนนี้ถึงต้องขู่เขาแบบนี้ด้วยนะ

“เอ่อ...ผม..ผมเป็นทีมงานของค่าย KT Ent. ครับ”

“อ่อ..คนของคุณกิต” อีกฝ่ายพยักหน้า ยิ้มมุมปากเมื่อการัณย์ทำหน้าแปลกใจ

“คะ..คือ..คุณอยากให้ผมจ่ายค่าเสื้อตัวนี้ไหมครับ ผมมี..” พูดพลางหยิบกระเป๋าเงินออกมาเช็คงบประมาณของตัวเอง ก่อนจะพบว่ามีแบงก์ร้อยแค่ใบเดียวนอนนิ่งอยู่ ให้ตายสิ เขายังไม่ได้รับเงินงวดนี้เลยนี่

“หึ.. ขอบใจนะรัน แต่เก็บเงินของนายไว้เถอะ”

“เอ่อ..ขะ..ขอโทษครับ..ขอโทษจริงๆ”

ชายหนุ่มตรงหน้าเอาแต่ยิ้มจนการัณย์รู้สึกอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี แค่เรื่องที่ทำกาแฟหกรดก็แย่พออยู่แล้ว นี่ยังมาทำให้เขาเห็นอีกว่าตัวเองกำลังอัตคัดขนาดไหน การัณย์เอ๊ย รู้แบบนี้นั่งนิ่งๆ ให้ภาวัตมองค้อนเอาดีกว่า

“ถะ..ถ้างั้น ผมขอตัวก่อนนะครับ ขอโทษอีกครั้งครับเรื่องเสื้อของคุณ”

แม้ตาคู่นั้นก็ยังคงมองไม่ลดละ แต่เพราะไม่ได้พูดอะไรออกมาการัณย์เลยถือโอกาสเหมารวมไปว่าปัญหาทุกอย่างจบลงแล้ว เขาขอโทษและเสนอตัวจะชดใช้ค่าเสียหายแล้วนี่ คงไม่มีเรื่องวุ่นวายอะไรตามมาอีกแล้วมั้ง

คิดพลางก็เดินห่อไหล่ก้มหน้าก้มตาเดินจากมา โดยไม่ได้รับรู้เลยว่า ตาคู่นั้นยังมองตามตนเองอยู่ตลอดเวลา

"รันงั้นเหรอ... หึ! ฉันเจอคนที่นายว่าแล้วล่ะเจ้าตรี"

5

แฟ้มข้อมูลที่เพิ่งสั่งไปเมื่อไม่กี่วันก่อนถูกวางลงตรงหน้า ทันทีที่อนิรุทธ์นั่งลงที่โต๊ะทำงาน เขายิ้มและหยิบมันขึ้นมาเปิดดูโดยไม่ได้พูดอะไร ซึ่งก็ดูเหมือนว่าจะทำให้ความอยากรู้อยากเห็นของเลขาคนสนิทพุ่งสูงขึ้น ในตอนนี้พาทิศคงใกล้อกแตกแล้วแน่ๆ ที่จู่ๆ ก็ต้องไปหาประวัติและข้อมูลของใครบางคนที่ไม่ได้เป็นแม้แต่ดาราตัวประกอบในละครฟอร์มเล็กเลยด้วยซ้ำ

“ตอนนี้คุณดอมพอจะบอกผมได้รึยังครับว่า ทำไมคุณถึงให้ผมไปหาประวัติของผู้จัดการส่วนตัวของเพลิง” คนที่ต้องทิ้งงานหลักของตัวเองแล้วไปค้นหาประวัติของใครก็ไม่รู้อดถามอีกไม่ได้ “อย่าบอกนะครับว่าคุณดอมเกิดไปถูกชะตากับเพลิงเลยใช้ให้ผมไปหาข้อมูลคนสนิทมาให้ เอ่อ.... ผมว่าอย่างเพลิงไม่น่าจะใช่สเป็คของคุณดอมเลยนะครับ”

อนิรุทธ์หัวเราะร่วนให้กับข้อสันนิษฐานของเลขาหนุ่ม อย่างเขาเนี่ยนะจะไปสนใจผู้ชายขนาดตัวพอฟัดพอเหวี่ยงกันอย่างนั้น

“ก็ไม่ใช่น่ะสิ” เขาตอบ จากนั้นก็หันไปสนใจแฟ้มข้อมูลในมือ

อีกครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นคุณดอมจะให้ผมช่วยหาข้อมูลของผู้จัดการของเขา... ” คนถามชะงักไปเมื่อคิดอะไรบางอย่างได้ อย่างเจ้านายของเขาไม่จำเป็นต้องสนใจแค่นักร้องนักแสดงนี่นา “นี่คุณดอมสนใจผู้จัดการส่วนตัวคนนี้เหรอครับ”

อนิรุทธ์ไม่ตอบ แต่เขาก็เชื่อว่าเลขาคนสนิทผู้ชาญฉลาดจะต้องรับรู้คำตอบได้ด้วยตัวเอง

“เอ่อ..ทะ..ทำไมครับ ทำไมถึงเป็นคนคนนี้”

“ก็คนถูกแจ็คพอต... มันต้องมีเหตุผลด้วยเหรอตรี”

พาทิศขมวดคิ้วยุ่งกว่าเดิม เขาไม่เชื่อหรอกว่าอนิรุทธ์จะไม่มีเหตุผลที่เลือกคนคนนี้ เจ้านายของเขาไม่ใช่คนประเภทแค่คลำไม่เจอหางก็คว้าตัวมานอนด้วยเสียหน่อย ตรงกันข้าม อนิรุทธ์ค่อนข้างจุกจิกและจะมองแค่คนที่น่าสนใจจริงๆ อย่างพวกดาราก็จะต้องมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงกว้าง หรือไม่ก็ต้องเป็นพวกที่เพิ่งเดบิว ยังสด ยังใสอายุไม่เกินยี่สิบ ไม่มีหรอกที่จะเป็นแค่คนเดินถนนธรรมดาๆ แถมอายุอานามก็ยี่สิบกลางๆ เข้าไปแล้ว อนิรุทธ์จะต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างแน่ๆ และมันต้องเป็นเหตุผลที่ส่วนตัวเอามากๆ จนไม่อยากบอกให้ใครได้รับรู้

“เขารู้ตัวรึยังครับว่าตัวเองถูกแจ็คพอต”

“ยัง” อนิรุทธ์ตอบ “แต่ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ ไว้ได้เห็นเงิน เห็นโอกาสดีๆ เมื่อไหร่ เดี๋ยวก็คลานเข้ามาเหมือนคนอื่นๆ”

คนฟังได้แต่ถอนหายใจกับตัวเอง เขาแนะนำให้อนิรุทธ์หาใครสักคนที่วันข้างหน้าอาจพัฒนาขึ้นไปเป็นคนรักที่จะอยู่ด้วยกันไปตลอด

ชีวิต ไม่ได้บอกให้มองหาคนหิวเงินอีกคนสักหน่อย ถ้าคนที่ถูกเลือกจะเป็นอย่างที่อนิรุทธ์พูดไว้จริงๆ เช่นนั้นก็ยกโทรศัพท์ขึ้นแล้วโทรหาค่ายเพลงใหญ่ๆ แล้วสั่งให้นักร้องที่ดังที่สุดของค่ายไปนอนรอที่โรงแรมไม่ง่ายกว่าเหรอ

"แล้วคุณดอมคิดไว้รึยังครับว่าจะเริ่มยังไง เดินเข้าไปหาแล้วประกาศว่าตัวเองเป็นใคร จากนั้นก็เอาเงินฟาดหัวแล้วพาเข้าโรงแรมเลยรึเปล่า"

"นายว่าฉันควรทำแบบนั้นรึเปล่าล่ะ"

"ถ้าทำแบบนั้นแล้วคุณดอมจะหายเบื่อรึเปล่าล่ะครับ" เลขาหนุ่มย้อนถาม เหน็ดเหนื่อยกับนิสัยของเจ้านายที่คงจะแก้ยากเต็มทีแล้ว "ถ้าคิดว่าไม่ก็ลองทำอย่างที่เราเคยคุยกันดูสักครั้ง เอาชนะใจด้วยวิธีธรรมดาๆ เลิกเอาเงิน เอาโอกาสทองไปเป็นข้อแลกเปลี่ยนให้เขามองคุณที่คุณเป็นคุณ ไม่ใช่เพราะคุณคือผู้บริหารสถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ"

"หึ! นายพูดอย่างกับว่าฉันจะปิดใครได้งั้นแหละว่าตัวเองเป็นใคร ในเมื่อหน้าฉันโชว์หราอยู่ในหนังสือพิมพ์แทบทุกวันแบบนี้"

"ผมก็ไม่ได้บอกว่าคุณดอมต้องโกหกหรือปกปิดตัวตนที่แท้จริงของคุณนี่ครับ แค่เลิกยื่นเช็คที่ใส่เลขศูนย์เป็นสิบๆ ตัวให้ก็พอ ทำทุกอย่างให้เหมือนกับว่าคุณคือคนธรรมดาๆ ที่อยากมีชีวิตธรรมดาๆ ก็พอ"

ชายหนุ่มที่ใช้ชีวิตมาอย่างโชกโชนพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่ตัวเองไม่เคยคิดจะทำ เขาใช้ชีวิตแบบนี้จนเคยตัว อย่างน้อยๆ สามสิบกว่าปีที่ผ่านมาเขาก็ไม่เคยต้องพยายามทำเรื่องอย่างที่พาทิศ

แนะนำเลยสักครั้ง ซึ่งก็คงต้องอาศัยความอดทนและปรับตัวครั้งยิ่งใหญ่ แต่นี่แหละ ความสนุกที่เขาไม่เคยได้สัมผัส มันจะเป็นยังไงนะถ้าเขาสามารถชนะใจใครสักคนโดยที่ไม่ต้องใช้เงินหรืออำนาจมาเป็นสิ่งล่อตาล่อใจ

"เช็คให้ฉันหน่อยว่าวันนี้เพลิงมีงานที่ไหนบ้าง"

"จะเริ่มวันนี้เลยเหรอครับ" พาทิศสงสัย นี่เขาคิดไปเองรึเปล่านะว่า อนิรุทธ์ดูใจร้อนกว่าทุกๆ ที

"ก็วันนี้ฉันว่าง หาอะไรสนุกๆ ทำไม่ดีกว่าเหรอ"

คำตอบของเจ้านายทำให้พาทิศต้องถอนหายใจอีกครั้ง แต่เพราะเหนื่อยที่จะพูด เขาเลยได้แค่พยักหน้าและเดินออกมาจากห้องเพื่อเช็คคิวของนักร้องหนุ่มหน้าใหม่ตามคำสั่ง อดกลัวไม่ได้ว่า บางทีคำแนะนำของตัวเองอาจทำให้ชีวิตธรรมดาๆ ของคนคนหนึ่งวุ่นวายขึ้นมา

หวังว่าทุกอย่างจะเป็นไปได้ด้วยดี ขอให้คนที่อนิรุทธ์เลือกไม่ใช่คนที่หยิ่งทะนงจนเกินไป และก็ไม่ได้เห็นเงินเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน ไม่อย่างนั้นอนิรุทธ์ก็คงต้องใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมายและก็มาบ่นว่าเบื่อให้เขาฟังทุกวันอีกแน่นอน

การัณย์ลดหนังสือพิมพ์บันเทิงที่ปรกติไม่ค่อยได้สนใจ มากนักลงบนตัก พยายามหุบปากที่กำลังอ้าค้างอยู่อย่างสุดความสามารถ ตายังคงมองไปที่รูปของ *'อนิรุทธ์ พิพัฒนพงศ์'* เจ้าพ่อสื่อบันเทิงที่ตัวเองเคยได้ยินแค่ชื่อแต่ไม่เคยสนใจหรืออยากรับรู้ว่าหน้าตา

จะเป็นยังไงเลยสักครั้ง จนมาถึงตอนที่เริ่มคิดได้ว่า ควรจะศึกษาบุคคลสำคัญของวงการเอาไว้บ้าง ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้ไม่ปล่อยไก่เมื่อต้องพูดคุยกับโปรดิวเซอร์หรือคนอื่นๆ นั่นเอง

เขาอยากร้องไห้ออกมาจริงๆ ที่พบว่า คนที่ตัวเองเดินชนและทำกาแฟหกเลอะเสื้อคือคนใหญ่คนโตที่มีอิทธิพลในวงการบันเทิงแบบสุดๆ ถึงมันจะไม่มีวี่แววของปัญหาอะไรตามมา แต่การัณย์ก็อดกลัวไม่ได้ว่า ภาวัตอาจได้รับผลกระทบจากความซุ่มซ่ามของเขา

“เป็นอะไรน่ะ ทำไมนั่งอ้าปากหวอแบบนั้นล่ะรัน”

ไหล่บางสะดุ้งโหยงก่อนจะรีบหันไปส่งยิ้มให้เพื่อนที่แอบสังเกตพฤติกรรมของตน การัณย์พยายามคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร เขาขอโทษอนิรุทธ์ไปแล้ว และอีกฝ่ายก็ดูเหมือนไม่ได้ติดใจอะไรด้วย

ถ้าไม่นับเรื่องที่ถูกถามชื่อน่ะนะ

“ว่าไง! แกเป็นอะไรของแกเนี่ย ถามก็เงียบ คิดอะไรอยู่เหรอ” ภาวัตตะโกนถามอีกครั้งเมื่อเห็นการัณย์เอาแต่ยิ้ม ร่างสูงลุกจากเก้าอี้ทันทีที่ช่างแต่งหน้าเติมลิปกลอสให้เสร็จเรียบร้อย จากนั้นก็เดินมาคว้าหนังสือพิมพ์ในมือของการัณย์ไปดู “เอ๋! ที่แท้แกก็ตาค้างเพราะรูปของคุณดอมเหรอเนี่ย”

“กะ...แกรู้จักเขาด้วยเหรอ” การัณย์รีบถามจนลิ้นแทบพันกัน ขนาดภาวัตที่ว่างานยุ่งๆ ก็ยังรู้จักคนคนนี้เหรอเนี่ย

“แน่สิ ใครๆ ก็รู้จักเขาทั้งนั้น เจ้าพ่อสื่อบันเทิงที่ทั้งหนุ่มและหล่ออย่างกับดารา นี่อย่าบอกนะว่าแกไม่รู้จักเขาน่ะ”

“ระ...รู้สิ... ทำไมจะไม่รู้จักล่ะ” เดินชนจังเบ้อเร่อขนาดนั้น ไม่รู้

จักอีกก็แย่เต็มทีแล้วล่ะ

“หึ..หลงเสน่ห์เขาอีกคนแล้วล่ะสิ”

การัณย์ล่ะเกลียดรอยยิ้มแบบนี้ของภาวัตเสียจริงๆ รอยยิ้มที่ทำเหมือนรู้ทันเขาไปทุกอย่างทั้งที่จริงๆ แล้วตัวเองไม่เคยรู้อะไรเลยแม้แต่นิดเดียว

“ทำไมฉันต้องหลงเสน่ห์เขาด้วยล่ะ”

“อ้าว! ก็เขาทั้งหล่อทั้งรวยนี่น่า”

“ใช่ค่ะ คุณดอมนะคะ หล่อและก็รวยสุดๆ ไปเลยล่ะค่ะ”

สองหนุ่มขมวดคิ้วและมองหน้ากัน ก่อนจะค่อยๆ หันไปทางช่างแต่งหน้าที่กำลังทำหน้าเหมือนคนคันปากอยากจะพูดเรื่องที่ตัวเองรู้จนเต็มแก่ เธอหันซ้ายมองขวา จากนั้นก็รีบพุ่งตัวเข้ามาและนั่งลงใกล้ๆ การัณย์ ตาคู่เล็กที่กรีดอายไลน์เนอร์คมกริบหรี่เล็กยิ่งกว่าเดิมจนคนฟังหลงคิดไปว่ากำลังอยู่ในการประชุมลับเพื่อล้มล้างประเทศ

“พี่นะคะไม่อยากจะพูดอะไรมาก แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ขอพูดสักนิดก็แล้วกันค่ะ” เธอรีบบอก “คุณดอมน่ะ เห็นเป็นเทพบุตรแบบนั้นแต่จริงๆ แล้วร้ายไม่ใช่เล่นเลยค่ะ”

“เอ๋~ เอ่อ...ร้าย...ร้ายยังไงเหรอครับ” การัณย์ว่าจะไม่ถามแล้วเชียว แต่เล่นเปิดประเด็นมาแบบนี้มันก็ต้องซักกันสักหน่อย รู้ไว้ก็ไม่เสียหายอะไรนี่

“อะไรกันคะ! นี่คุณรันคงไม่ได้สนใจข่าวซุบซิบเลยใช่ไหมคะ ทำงานเป็นผู้จัดการส่วนตัวอย่างนี้ต้องรู้เอาไว้บ้างนะคะ ไม่ต้องเชื่อทั้งหมดแต่อย่างน้อยๆ ก็ต้องเปิดหูเปิดตาเปิดรับข่าวสารภายนอกบ้าง

จะได้ช่วยสแกนผู้หญิงที่เข้ามาให้คุณเพลิงด้วยไง”

การัณย์รู้สึกเหมือนตัวเองค่อยๆ แห้งเหี่ยวลงเมื่อนึกถึงเรื่องที่ช่างแต่งหน้าพูด นั่นสินะ วันข้างหน้าภาวัตคงมีคนหน้าตาดีๆ มีความสามารถมารุมล้อมมากมาย และหนึ่งในนั้นก็ต้องมีสักคนที่สามารถชนะใจเพื่อนของเขาได้

“ทำไมต้องสแกนด้วยครับ ผมไม่เห็นเข้าใจเลย” ภาวัตถามบ้าง ปรกติเขาไม่สนใจข่าวลือหรือเรื่องซุบซิบพวกนี้หรอก แต่ลองพูดถึงขนาดนี้ เขาก็อยากรู้ขึ้นมาเหมือนกันนะ

“โธ่~ ก็ต้องสแกนสิคะ เกินดวงซวยไปเจอกับเด็กของคุณดอมเข้า อนาคตในวงการจะจบลงเอาง่ายๆ นะคะคุณเพลิง”

“เด็กของคุณดอม... หมายถึงแฟนเขาเหรอครับ”

“ใครว่าล่ะคะ เด็กที่พี่หมายถึงคือพวกที่ยอมเอาตัวเข้าแลกเพื่องานต่างหาก เขาว่ากันว่าพวกดาราดังๆ ระดับแถวหน้า ก่อนจะถึงวันนี้ก็ใช้วิธีนี้กันทั้งนั้นค่ะ พี่เลยอยากให้คุณเพลิงระวังเอาไว้ว่าอย่าไปยุ่งกับคนพวกนั้น ขืนคุณดอมไม่พอใจขึ้นมาละก็ ต่อให้มีแบ็คดีแค่ไหนก็ไม่มีทางได้เกิด”

“น่ากลัวขนาดนั้นเลยเหรอครับ”

“น้อยไปน่ะสิคะ” คนไม่อยากพูดอะไรมากรีบตอบอย่างเมามัน “พวกดารานักร้องหน้าสวยๆ ที่เพิ่งเดบิวนี่ก็ใช่ค่ะ คนล่าสุดที่ถูกคนเม้าท์กันก็พ่อหนุ่มนัทซึ คนที่หน้าสวยๆ ที่เพิ่งเดบิวไปเมื่อต้นเดือนยังไงล่ะคะ เขาว่ากันว่า ซีอีโอของค่ายเข้าไปเสนอเด็กคนนั้นให้คุณดอมด้วยตัวเองเชียวค่ะ”

“ละ..แล้วเขาก็ยอมเหรอครับ” การัณย์อยากจะเป็นลมกับเรื่อง

โสมมที่ไม่ควรเกิดขึ้น เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีใครยอมเอาตัวเข้าแลกเพื่อความฝันอย่างนั้นจริงๆ

“ทำไมจะไม่ยอมล่ะคะ นอกจากจะได้ออกรายการนั่นนี่เพิ่มมากขึ้น คุณดอมยังใจป้ำให้เช็คเงินสดแถมอีกต่างหาก เขาว่ากันว่าเป็นหลักล้านเชียวล่ะค่ะ”

ยิ่งฟังก็ยิ่งไม่อยากจะเชื่อ เงินจำนวนนั้นมันคุ้มค่ากับสิ่งที่ต้องเสียไปจริงๆ เหรอ

“หึ...แล้วเขาที่พี่พูดถึงเนี่ยเป็นใครครับ ทำไมถึงได้รู้ลึกรู้ดีขนาดนั้น”

“แหม~ ใครๆ เขาก็พูดกันทั้งนั้นค่ะ วงการนี้มันเล็กนิดเดียว ใครทำอะไรไม่ต้องรอให้ประกาศหรอกค่ะ พี่ก็แค่อยากเตือนคุณเพลิงเพราะเห็นว่าเพิ่งเดบิว จะคบหาหรือถูกอกถูกใจใครก็เช็คให้ดีๆ ไม่อยากให้ต้องหมดอนาคตทั้งที่ยังไม่ได้เริ่ม ที่พูดเนี่ยเพราะเห็นแก่ความสามารถนะคะ”

“ขอบคุณครับ ไว้ผมจะระวังก็แล้วกัน” ภาวัตตอบยิ้มๆ บอกตามตรงว่าเขาแทบไม่เชื่อเรื่องที่ช่างแต่งหน้าพูดเลยสักนิด ถ้าอนิรุทธ์ทำแบบนั้นจริง ถึงตอนนี้คงมีคนสักครึ่งวงการเลยล่ะมั้งที่เคยนอนกับผู้ชายคนนั้น “ตอนนี้คงต้องควงผู้จัดการหน้าสวยคนนี้ไปก่อน จะได้ไม่มีปัญหาเรื่องไปเหยียบเส้นของใครเข้า”

ไม่พูดเปล่า ภาวัตยกแขนขึ้นโอบไหล่การัณย์พร้อมกับเอียงคอซบลงบนบ่าเล็กๆ อย่างออดอ้อน เขาอาจจะมองว่านี่เป็นแค่การหยอกล้อตามประสาเพื่อนสนิท หากแต่การัณย์กลับไม่คิดแบบนั้นเลย

“อยะ..อย่าน่า ขนลุก” ร่างบางโวยวายก่อนจะผลักหัวเพื่อนให้ออกไปห่างๆ อย่าทำให้เขาใจเต้นแรงมากไปกว่านี้ได้ไหม

“ถึงคิวคุณเพลิงแล้วครับ”

เหมือนระฆังหมดยกดังขึ้นก่อนที่การัณย์จะล้มตึงจากหมัดน็อค เขารีบลุกขึ้นหรือพูดให้ตรงกว่านั้นก็คือ รีบดีดตัวขึ้นและกระโดดออกมายืนห่างๆ เพื่อนรัก มันไม่สนุกเลยหากต้องใจเต้นแรงเพราะความใกล้ชิดขณะที่ต้องทำงานร่วมกัน

“ถะ...ถึงคิวนายแล้ว พยายามเข้าล่ะ” การัณย์พยายามกลบเกลื่อนความรู้สึก ยิ้มสดใสเพื่อเป็นกำลังใจให้เพื่อน

“แน่นอน คอยดูฉันด้วยล่ะ”

การัณย์มองตามแผ่นหลังเพื่อนรักที่เดินตามทีมงานออกไปด้วยหัวใจที่พองโต เขารู้สึกว่าภาพที่ตัวเองเห็นมันช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน ภาวัตในวันนี้ไม่ได้เป็นแค่เพื่อนรักที่ชอบร้องเพลงและเต้นอีกแล้ว แต่เป็นนักร้องหนุ่มอนาคตไกลที่ใครๆ ต่างก็ชื่นชม ความพยายามในอดีตส่งผลให้เพื่อนของเขาก้าวขึ้นมายังจุดที่ตัวเองมุ่งหวังเอาไว้ได้สำเร็จ เหลือแค่โชคชะตาและโอกาสที่วงการจะหยิบยื่นให้เท่านั้น

ที่หน้าจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ที่ติดอยู่ตรงห้องโถง ทั้งศิลปินและทีมงานต่างยืนแหงนหน้าขึ้นดูการแสดงของภาวัต เสียงพูดคุยดังขึ้นเป็นระยะๆ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องของการแสดงที่สมบูรณ์แบบและเสน่ห์ที่เหลือล้นของภาวัตนั่นเอง มันทำให้การัณย์ที่ยืนฟังอยู่เงียบๆ อดภูมิใจไม่ได้ ถ้าเพื่อนของเขามีโอกาสได้ยินก็คงจะภูมิใจและดีใจยิ่งกว่าเขาแน่ๆ

“เขาเก่งนะ”

เป็นอีกครั้งที่เสียงชื่นชมดังขึ้น การัณย์ยิ้มและอยากทำเป็นไม่ได้ยิน แต่เพราะเสียงนั่นอยู่ใกล้เอามากๆ เขาเลยค่อนข้างมั่นใจว่าประโยคนั้นไม่ได้ถูกกล่าวขึ้นอย่างลอยๆ แต่ตั้งใจพูดเพื่อให้เขาหันกลับไปมอง

ทว่าทันทีที่การัณย์หันไป ความรื่นรมย์ก็หายวับไปกับตา เมื่อคนที่ยืนอยู่ด้านหลังไม่ได้เป็นหนึ่งในทีมงานหรือศิลปินคนไหน แต่เป็นเจ้าพ่อสื่อบันเทิงที่เพิ่งโดนพวกเขาจับกลุ่มพูดถึงไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อน ตาคมจับจ้องมาที่เขา ยิ้มบางๆ แต่ก็ดูน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก

"คุณ...คุณดอม..."

"รู้จักฉันแล้วเหรอ" ร่างสูงทำหน้าแปลกใจ ก่อนจะยิ้มอีกครั้งเมื่อเห็นการัณย์ทำหน้าเจื่อนแบบนั้น

"เอ่อ..ต้องขอโทษอีกครั้งนะครับเรื่องเสื้อของคุณ" ร่างบางพูดเสียงเบา "แล้วก็ขอโทษเรื่องที่ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นใครด้วยนะครับ คือผม...เอ่อ...ไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับวงการนี้สักเท่าไหร่ ก็เลย..."

"ไม่ต้องขอโทษหรอก ฉันไม่ใช่ดาราหรือคนดังที่ไหน ไม่ใช่เรื่องแปลกหรอกถ้านายจะไม่รู้จัก"

คำตอบของอนิรุทธ์ทำเอาการัณย์หน้าเจื่อนยิ่งกว่าเดิม ถ้าระดับอนิรุทธ์ยังไม่ถือว่าเป็นคนดัง ในวงการนี้ก็ไม่มีใครที่เรียกว่าโด่งดังจริงๆ แล้วล่ะ เขามันพลาดเองที่ไม่หัดสนใจเรื่องรอบตัวให้มากกว่านี้ต่อไป นอกจากการตามข่าวของภาวัต เขาคงต้องอ่านข่าวอื่นๆ ของนักแสดงและบุคคลสำคัญในวงการนี้ให้มากกว่านี้แล้ว

"แล้วนี่ถ่ายใกล้เสร็จรึยัง หรือว่าเพิ่งจะเริ่ม"

"เอ่อ....เพิ่งเริ่มครับ แต่ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด อีกสิบห้านาทีก็

น่าจะเสร็จ”

“เก่งๆ แบบนี้คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก..” อนิรุทธ์ตอบแต่สายตากลับไม่ได้สนใจโชว์ของภาวัตเลยสักนิด เขาเอาแต่มองการัณย์ที่กำลังทำตัวไม่ถูกอยู่ตรงหน้า ซึ่งจริงๆ แล้วเขาคิดว่า ถ้าการัณย์ไม่รู้จักเขาเหมือนวันก่อน บรรยากาศก็คงจะดีกว่านี้ “เสร็จจากอัดรายการนี้ ยังต้องไปที่ไหนอีกรึเปล่า”

“เอ๊ะ! เอ่อ...หมายถึงเพลิงเหรอครับ” การัณย์ย้อนถามอย่างแปลกใจ นี่เขารู้สึกไปเองรึเปล่าว่าอนิรุทธ์ให้ความสนอกสนใจเพื่อนของเขาเป็นพิเศษ

“ใช่..”

“มะ..ไม่มีครับ.. อันที่จริงมีงานโชว์ตัวอีกหนึ่งงาน แต่ทางผู้จัดเขาเพิ่งขอยกเลิก”

“ทำไมล่ะ”

“เขาได้ศิลปินอีกวงไปแทนแล้วครับ”

“น่าเสียดายนะ”

การัณย์ไม่พูดอะไร อันที่จริงเขาไม่น่าจะพูดเรื่องที่ภาวัตถูกยกเลิกงานโชว์ตัวนั่นเลยด้วยซ้ำ คงเพราะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องไม่ยุติธรรมเอามากๆ ที่ผู้จัดขอยกเลิกกันกลางคันแบบนี้ เขาเลยอยากระบายหรือพูดให้ใครสักคนได้ฟัง จนลืมคิดไปว่า คนคนนี้ไม่ใช่คนที่เขาควรจะเอาเรื่องภายในไปคุยด้วยเลย

“ถ้างั้นเสร็จจากนี่นายก็ไม่มีงานแล้วน่ะสิ”

อีกครั้งที่คำถามของอนิรุทธ์ทำให้การัณย์รู้สึกแปลกใจ แต่เพราะคิดว่าคงเป็นการชวนคุยตามประสาคนในวงการ เขาเลยพยายาม

ไม่คิดอะไรมาก

"ไม่หรอกครับ กลับไปก็ต้องไปเคลียร์เช็คกับเตรียมงานสำหรับวันพรุ่งนี้ต่อ กว่าจะเสร็จงานก็คงดึกๆ"

"แล้วพักอยู่ที่ไหนล่ะ ที่บริษัทหรือว่าพักที่เดียวกับเพลิง"

"เปล่าครับ ผมพักอยู่อีกที่"

คนฟังพยักหน้าและพยายามไม่แสดงออกให้มากจนเกินไป ที่เขามาที่นี่ก็เพราะอยากมาคุยและสร้างความคุ้นเคยนิดๆ หน่อยๆ ไม่ได้จะกระดิกนิ้วแล้วเรียกให้การัณย์กลับไปพร้อมกันสักหน่อย เขาต้องใจเย็นๆ และทำทุกอย่างตามขั้นตอนอย่างที่คนปรกติเขาทำกัน

"เอ่อ...ถ้าไงผมขอตัวก่อนนะครับ โชว์ของเพลิงใกล้จะจบแล้ว"

"อ่อ..ตามสบาย ไว้วันหลังค่อยคุยกันใหม่"

การัณย์ชะงักไปเล็กน้อยหลังจากได้ยินประโยคสุดท้ายของอนิรุทธ์ เขากำลังรู้สึกจริงๆ ว่าการที่อนิรุทธ์มายืนคุยอยู่ตรงนี้เกิดจากความจงใจไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่ถ้าเป็นแบบนั้นมันจะเพื่ออะไรกันล่ะ อนิรุทธ์จะมาคุยกับผู้จัดการส่วนตัวของศิลปินที่เพิ่งเดบิวไปเพื่ออะไร

ความคิดด้านมืดอดกลัวไม่ได้ว่าอนิรุทธ์จะมาสนใจภาวัต แต่พอมองถึงรูปร่างหน้าตาของศิลปินหน้าใหม่และเหล่าดาราที่ถูกพูดถึงแต่ละคนก็ดูบอบบางน่าทะนุถนอม ฉะนั้นอย่างภาวัตคงไม่ใช่สเป๊คของอนิรุทธ์แน่ๆ

"เอ่อ...คะ..ครับ...งั้น ผมไปนะครับ"

อนิรุทธ์ยิ้มบางๆ และยืนมองจนการัณย์เดินจากไป รู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูกที่ได้ทำเรื่องที่ไม่เคยทำ แน่นอนว่าลึกๆ เขารู้สึก

ว่ามันเป็นเรื่องที่เสียเวลาโดยใช่เหตุ เพราะยังไงเสีย สุดท้ายแล้วการัณย์ก็จะเหมือนคนอื่นๆ ที่เขาเคยพบเจอมา แต่เอาเถอะ ถ้าพาทิศบอกว่านี่จะทำให้รู้สึกดีกับการใช้ชีวิตมากขึ้น เขาก็จะลองดูสักครั้ง

มือหนาล้วงเข้าไปในสูทก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาและกดหาเลขาคนสนิทที่สามารถเนรมิตทุกอย่างให้ตนได้ แม้อนิรุทธ์จะรู้ประวัติและปูมหลังทั้งหมดของการัณย์แล้ว แต่ยังมีอีกเรื่องที่พาทิศคงลืมไปว่าต้องหามาให้เขาด้วย

[ครับคุณดอม]

"หาที่พักของรันให้ฉันด้วย แล้วก็ส่งของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ไปให้ ไม่ต้องใส่ชื่อคนส่งนะ เขียนข้อความสั้นๆ อะไรก็ได้"

[วันนี้เหรอครับ]

"ใช่...วันนี้เลย รันจะกลับถึงที่พักช่วงดึก"

[ครับ...ผมจะจัดการให้เดี๋ยวนี้ครับ]

อนิรุทธ์ตัดสายและมองไปยังทางเดินที่การัณย์เพิ่งจากไป ยิ้มโดยไม่รู้ตัวเมื่อนึกถึงตากลมๆ คู่นั้น ดวงตาที่ทำให้เขาสะดุดจนต้องหยุดมองและตัดสินใจว่า นี่แหละคนที่เขาควรจะเสียเวลาเล่นด้วย ตาสวยๆ ที่ทำให้รู้สึกเหมือนได้กลับไปยังอดีตที่ไม่อาจลืมเลือน

"เพราะคุณพ่อนั่นแหละที่ทำให้ทุกอย่างเป็นแบบนี้ ผมเกลียดคุณพ่อ ได้ยินไหมว่าผมเกลียดคุณพ่อ!!"

6

"ผมเกลียดคุณพ่อ ทำไมคุณพ่อถึงไม่เหมือนพ่อคนอื่น ๆ"

เด็กชายตัวน้อยร้องไห้ซบอกผู้เป็นแม่หลังจากวันที่แสนเลวร้ายผ่านพ้นไป ทั้งที่ควรจะชินและทำใจกับตารางเวลาที่แน่นขนัดของผู้เป็นพ่อได้แล้ว แต่พอถึงวันที่ผู้ปกครองต้องไปเยี่ยมเยียนโรงเรียน เด็กน้อยก็อดหวังไม่ได้ว่า ผู้เป็นพ่อจะยืนมองตนด้วยสายตาชื่นชมจากกลุ่มผู้ปกครอง

ปีแล้วปีเล่าที่ได้แต่ชะเง้อมอง ก่อนจะพบกับความผิดหวังเมื่อทุกครั้งคนเดียวที่เขาเห็นก็คือแม่ หญิงสาวแสนสวยผู้ทำหน้าที่แทนพ่อในทุกๆ เรื่อง

"อย่าพูดแบบนั้นสิดอม ลูกก็รู้ว่าคุณพ่องานยุ่งมาก"

"พ่อของคนอื่นก็มีงานยุ่งเหมือนกัน แต่พวกเขาก็ไปงานที่โรงเรียนได้"

ผู้เป็นแม่ยิ้มอย่างอ่อนโยนให้กับเหตุผลของอนิรุทธ์ตัวน้อย อ้อมกอดที่อบอุ่นกระชับแน่นเพื่อปลอบโยน เธอสงสารและเห็นใจลูกชายเหลือเกิน หากแต่ก็เข้าใจถึงความจำเป็นและเหตุผลของสามี

เช่นกัน

“คุณพ่อทำงานหนักก็เพื่อดอมนะลูก ดอมจะได้มีเงินไปซื้อของเล่น ซื้อของที่ดอมอยากได้เยอะๆ ไง”

“แต่ผมไม่ต้องการ ผมแค่อยากให้คุณพ่ออยู่กับผม อยู่กับคุณแม่ ของเล่นพวกนั้นจะมีความหมายอะไรถ้าผมต้องนั่งเล่นมันคนเดียว”

แม้จะต้องรับมือกับความคิดแบบเด็กๆ แต่คนที่ได้ชื่อว่าแม่ก็ยังสามารถยิ้มและเข้าใจทุกอย่างได้เป็นอย่างดี มือบางยกขึ้นแตะแก้มนิ่มๆ ของลูกชายอย่างเอ็นดู อนิรุทธ์ไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาที่ถอดพิมพ์มาจากพ่อเพียงอย่างเดียว แต่ทั้งนิสัยและท่าทาง อนิรุทธ์ก็ลอกแบบมาจากผู้เป็นพ่อจนอดยิ้มไม่ได้

“ดอมรู้ไหมว่า ลูกน่ะเหมือนคุณพ่อมากๆ”

“แต่ผมไม่อยากเหมือน ผมไม่อยากเป็นเหมือนคุณพ่อ ผมไม่อยากทำให้คนที่รักผมต้องเสียใจ”

“ถ้าอย่างนั้นดอมอยากเป็นเหมือนใครล่ะลูก..”

“เหมือนแม่ไงครับ ผมอยากเป็นเหมือนคุณแม่ คุณแม่มีความสุขแม้จะไม่มีคุณพ่ออยู่ด้วย”

รอยยิ้มแสนสวยกว้างขึ้นอีกนิดหลังจากได้ยินคำตอบของลูก เธอรู้ดีว่าตัวเองไม่ใช่คนที่เข้มแข็งขนาดนั้น แต่ที่ทุกวันนี้เธอสามารถยิ้มและมีความสุขกับชีวิตได้เพราะเธอมีลูกชายตัวน้อยๆ คนนี้เคียงข้างต่างหาก เทวดาตัวน้อยที่พระเจ้าส่งมาปลอบใจยามที่ต้องอยู่อย่างเดียวดายท่ามกลางกองเงินและกองทอง

อนิรุทธ์ค่อยๆ ลืมตาขึ้นหลังจากปล่อยให้ตัวเองดำดิ่งลงสู่ภาพ

เหตุการณ์ในอดีตที่ไม่อาจลืมเลือน เขาถอนหายใจยาว จากนั้นก็ค่อยยันตัวขึ้นนั่งช้าๆ พร้อมความรู้สึกหดหู่จนไม่สามารถบรรยายได้ ในใจเฝ้าถามตัวเองว่าเมื่อไหร่จะลืมเรื่องเก่าๆ แบบนั้นไปสักที ชีวิตวัยเด็กที่ใครๆ ต่างพากันอิจฉา แต่เบื้องหลังกลับมีเพียงความว้าเหว่และของเล่นราคาแพงที่ไร้ความรู้สึก

"เป็นเด็กดีนะลูก... อย่าดื้อ.. อย่าทำให้คุณพ่อต้องไม่สบายใจนะ.."

ร่างสูงพยายามสลัดประโยคสุดท้ายที่ผู้เป็นแม่พูดไว้ก่อนสิ้นลมออกไปจากความคิด ตาสวยๆ คู่นั้นพยายามจับจ้องมาที่เขาราวกับจะร้องขอคำสัญญา ตาคู่สวยที่เขาเคยคิดว่ามันมีเพียงคู่เดียวในโลก แต่แล้วใครบางคนก็ทำให้เขาต้องเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ ยังมีอีกคนที่มีแววตาอ่อนโยนและชวนมองเหมือนตาของผู้เป็นแม่ และเขาก็ขอสาบานว่า จะทำทุกวิถีทางเพื่อครอบครองมัน

คิดถึงตรงนี้ อนิรุทธ์ก็เอื้อมไปคว้าโทรศัพท์และกดหาเลขาหนุ่มเพื่อถามถึงความคืบหน้าในเรื่องที่สั่งไว้เมื่อวาน ป่านนี้การัณย์คงได้รับของขวัญที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าคืออะไรแล้วแน่ๆ

[ครับคุณดอม]

"เป็นยังไงบ้าง นายส่งของขวัญไปให้รันแล้วใช่ไหม" เขาถามตรงประเด็น

[เรียบร้อยแล้วครับ คุณรันถึงห้องเช่าและรับของไปตอนเวลาประมาณห้าทุ่มกว่า]

"ห้องเช่า....หมายถึงอพาร์ทเม้นท์น่ะเหรอ"

ปลายสายเงียบไปเหมือนเรื่องที่อนิรุทธ์ถามเป็นเรื่องยากเกิน

กว่าจะตอบได้ยังไงอย่างนั้น

[เอ่อ...จะเรียกแบบนั้นก็ได้ครับ แต่สำหรับผม ห้องที่คุณรันพักอยู่เล็กเกินกว่าจะเรียกว่าอพาร์ทเม้นท์]

อนิรุทธ์หัวเราะอยู่ในใจ ถ้าลองพาทิศตอบแบบนี้ ห้องที่การัณย์อาศัยอยู่ก็คงทั้งเล็กและโทรมเอามากๆ ช่างดีจริงๆ ยิ่งการัณย์มีชีวิตที่ยากลำบากมากเท่าไหร่ อะไรๆ ก็จะยิ่งง่ายขึ้นสำหรับเขา บางทีเขาอาจไม่ต้องเสียเวลาทำเรื่องไร้สาระอย่างการชวนออกเดตหรือส่งของขวัญไปให้

“อีกประมาณหนึ่งชั่วโมงฉันจะถึงสถานี นายช่วยหาตารางงานวันนี้ของเพลิงไว้ให้ฉันด้วยละกัน”

[เรียบร้อยแล้วครับ รวมถึงของพรุ่งนี้และมะรืนนี้ด้วย]

อีกครั้งที่อนิรุทธ์คิดว่าเขาควรจะเพิ่มโบนัสปลายปีให้พาทิศอีกสักสิบเท่าของเงินเดือน จะมีเลขาคนไหนที่ฉลาดและรู้ทันความคิดได้เท่ากับพาทิศอีกบ้าง แม้ทีแรกพาทิศจะทำให้เขารู้สึกเกลียดขี้หน้าเพราะเป็นคนที่พ่อของตนเลือกมาให้ แต่จนถึงวันนี้พาทิศก็สามารถทำให้เขาเปลี่ยนใจและไม่คิดที่จะมองหาเลขาคนใหม่ไปตลอดชีวิต

ร่างสูงเหยียดยิ้มและรีบลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวเพื่อออกไปทำงาน ในสมองพยายามคิดหาวิธีต่างๆ นานาเพื่อเอาชนะใจการัณย์ บางทีถ้าชวนไปนั่งกินอาหารฝรั่งเศสในภัตตาคารหรูๆ หรือไม่ก็พาไปช็อปปิ้งแบบไม่จำกัดวงเงิน ในยามเช้าตรู่ของวันมะรืน ตาคู่สวยคู่นั้นก็อาจสะท้อนภาพใบหน้าของเขาก็เป็นได้

“อ๊ะ! คุณดอมคะ! คุณดอม”

ก่อนที่อนิรุทธ์จะทันได้ก้าวขาออกจากบ้าน ‘สุนันท์’แม่บ้าน

อายุใกล้ห้าสิบที่เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่ที่ผู้เป็นแม่จากไปก็เอ่ยเรียกขึ้นเสียก่อน เขาหันไปมองและส่งยิ้มให้เธอ นึกแปลกใจที่อีกฝ่ายรีบร้อนวิ่งตามออกมาแบบนี้

"ป้าสุมีธุระอะไรกับผมเหรอครับ"

"เอ่อ...วันนี้คุณท่านลงมาทานมื้อเช้าที่โต๊ะอาหารค่ะ คุณดอมไปนั่งทานพร้อมท่านดีไหมคะ"

ใบหน้าเปื้อนยิ้มบึ้งตึงอย่างรวดเร็วเมื่อรู้ว่าสุนันท์ต้องการให้เขาทำอะไร ตาคมตวัดมองเข้าไปในบ้าน ก่อนจะถอนหายใจแรงๆ อย่างหงุดหงิด

"ไม่ล่ะ ผมรีบ" เขาตอบสั้นๆ

"ตะ..แต่ว่านานๆ ทีกว่าคุณท่านจะลงมานะคะ คุณดอมน่าจะ.. อ๊ะ! คุณดอมคะ! อย่าเดินหนีป้าสิคะ!" สุนันท์ได้แต่ตะโกนเรียกเมื่ออนิรุทธ์เดินลิ่วๆ ไปขึ้นรถที่จอดรออยู่ เธอถอนหายใจอย่างยอมแพ้ คิดไม่ออกว่าต้องทำวิธีไหน พ่อลูกถึงสามารถกลับมาคุยกันอีกครั้งได้

"คุณดอมออกไปแล้วเหรอครับ"

เสียงทุ้มของใครบางคนดังขึ้นจากด้านหลัง สุนันท์ค่อยๆ หันกลับไปหา ถอนหายใจอีกครั้งเมื่อพบกับสายตาอ่อนโยนที่คล้ายกับต้องการจะปลอบโยนเธอ

"ออกไปแล้วค่ะคุณเปรม ป้าต้องขอโทษด้วยนะคะที่รั้งตัวคุณดอมไว้ไม่ได้"

"ไม่เป็นไรครับ ไว้ผมจะบอกคุณท่านว่าคุณดอมมีงานด่วน"

เจ้าของเสียงตอบอย่างสุภาพ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในบ้าน

ด้วยท่าทีสำรวม ทิ้งให้สุนันท์ยืนทอดถอนใจกับความหมางใจของพ่อลูกที่เธอไม่อาจเดาได้ว่า มันจะสิ้นสุดลงที่ตรงไหน

หลังจากใช้ความพยายามทั้งหมดงัดภาวัตขึ้นมาจาก เตียงและบังคับให้อาบน้ำแต่งตัวเพื่อออกมาทำงานได้สำเร็จ การัณย์ก็มานั่งหมดแรงอยู่ในรถตู้ของบริษัท ที่กำลังวิ่งตรงไปยังห้างดังเพื่อส่งพวกเขาให้ทันงานแจกลายเซ็นที่กำลังจะเริ่มในอีกหนึ่งชั่วโมง ร่างบางภาวนาขออย่าให้มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นอีก เพราะถ้าขืนไปสายกิตติคงเรียกทั้งตนและภาวัตไปบ่นจนหูชาโทษฐานไม่มีความรับผิดชอบจนไปทำงานสายอย่างแน่นอน

“เมื่อคืนฉันซ้อมเต้นถึงตีสองแน่ะ เหนื่อยชะมัดเลย” ภาวัตบ่นเบาๆ หลังจากตื่นเต็มตาแล้ว เขาหันไปมองการัณย์ที่นั่งเงียบมาตลอดทางด้วยสายตาออดอ้อน รู้ดีว่าในตอนนี้อีกฝ่ายคงกำลังงอนเรื่องที่ตนงอแงไม่ยอมตื่นง่ายๆ “ดูนี่สิรัน แขนฉันมีรอยช้ำด้วยล่ะ”

ผู้จัดการหนุ่มหน้าสวยยังคงเงียบ ตากลมหันมองค้อนหนึ่งครั้งก่อนจะเมินไปทางอื่นเพราะรู้ว่ารอยช้ำอะไรนั่นอยู่บนแขนของภาวัตมาเกือบอาทิตย์แล้ว แถมภาวัตก็ไม่เคยบ่นถึงมันเลยสักครั้งด้วย

“โธ่รัน แกอย่าทำหน้าแบบนั้นสิ เมื่อวานฉันเหนื่อยมากจริงๆ นะ”

“นั่นไม่ใช่เหตุผลที่แกจะเอามาแก้ตัวเลยนะ แกเลือกชีวิตแบบนี้เองก็ต้องรับผิดชอบให้ดีที่สุดสิ” การัณย์เริ่มบ่น “คิดถึงวันที่แกพยายามแทบเป็นแทบตายเพื่อจะมาให้ถึงวันนี้สิ ตอนนั้นแก..”

“โอเคๆ ฉันขอโทษ ฉันสัญญาว่าต่อไปนี้จะไม่ตื่นสายหรืองอแงให้แกต้องลำบากอีกแล้ว” ภาวัตตัดสินใจจบปัญหาด้วยวิธีที่ง่ายและได้ผลเสมอ เขาไม่อยากทำให้การัณย์โกรธ แต่ไม่ใช่เพราะกลัวหรือขี้เกียจง้อ แต่เป็นเพราะการัณย์คือคนสำคัญที่เขาแคร์พอๆ กับที่แคร์ตัวเอง ดังนั้นหากคำขอโทษและการสำนึกผิดจะทำให้การงอนง้อนี่จบลงได้เขาก็ยินดีจะทำ

“เฮอะ! แกนี่นะ พอเห็นฉันโกรธจริงๆ ก็รีบชิงขอโทษก่อนทุกที คิดเหรอว่าฉันจะเลิกบ่นง่ายๆ”

“ปละ..เปล่านะ ฉันก็แค่สำนึกผิดแล้วเท่านั้นเอง”

ถ้าภาวัตตอบเฉยๆ การัณย์ก็คงไม่รู้สึกอะไรเท่าไหร่ แต่พอมีสีหน้าเว้าวอนบวกกับสายตาเป็นประกายระยิบระยับ ไอ้ความหงุดหงิดเมื่อครู่มันก็จางหายไปเองดื้อๆ ให้ตายสิ เมื่อไหร่เขาจะใจแข็งกับเพื่อนรักคนนี้ได้สักทีนะ

“หายโกรธนะ นะๆๆๆ รันคนดี” ภาวัตรุกต่อเมื่อเห็นโอกาสของตัวเอง เขารู้จักการัณย์ดีกว่าใคร ถ้าลองถอนหายใจและมองค้อนแบบนี้ ก็มั่นใจได้เลยว่าเขาง้อเพื่อนได้สำเร็จแล้ว

“เฮอะ! จริงๆ เลย” หนุ่มหน้าสวยบ่นอีกครั้ง จากนั้นก็ล้วงอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าและโยนไปที่ตักของภาวัต อะไรบางอย่างที่เขามั่นใจว่าน่าจะมีการผิดพลาดเรื่องที่อยู่ ของราคาแพงๆ แบบนี้เลยถูกส่งไปยังที่พักของเขาแทนที่จะเป็นที่บริษัท

“ปากกาของใคร” ภาวัตขมวดคิ้วงุนงง

“ของแกไง”

“เอ๋..นี่แกซื้อของแพงๆ แบบนี้ให้ฉันเหรอ”

"ใครว่า แฟนคลับเขาซื้อให้แกต่างหาก" การัณย์ตอบ

"อ้าว..แล้วทำไมไปอยู่ที่แกล่ะ หรือว่าพวกแฟนคลับเอาไปให้แกที่ห้อง"

ผู้จัดการส่ายหน้าปฏิเสธ อันที่จริงเขาก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมเจ้าปากกาด้ามทองราคาแพงแท่งนี้ถึงถูกส่งไปที่ห้องของตน แถมไม่มีจดหมายหรือการ์ดสักใบแนบมา ถ้าคนดูแลห้องเช่าไม่ยืนยันว่ามีคนเอามาฝากไว้ให้เขาจริงๆ เขาคงไม่กล้ารับมันเพราะคิดว่าส่งผิดห้องแน่ๆ

หวังว่าจะชอบ

ข้อความสั้นๆ บนกระดาษโน้ตที่แนบมาถูกเขียนด้วยลายมือที่บ่งบอกว่า เจ้าของลายมือจะต้องเป็นคนมีระเบียบเอามากๆ ซึ่งการัณย์ก็คิดภาพแฟนคลับของภาวัตที่มีบุคลิกแบบนี้ไม่ออกเลยสักคน

"มีคนเอามันมาฝากไว้ที่ห้องน่ะ ฉันนึกว่าเป็นของที่ครูส่งมาให้ แต่พอไม่มีชื่อคนส่งแถมยังเป็นของราคาแพงลิบแบบนี้ เลยคิดว่าพวกแฟนคลับน่าจะฝากฉันให้เอามาให้แกมากกว่า"

"แล้วถ้าไม่ใช่ล่ะ ถ้ามีคนซื้อมันให้แกเป็นของขวัญล่ะ" เพื่อนรักถามเพราะไม่แน่ใจนัก แฟนคลับเขาจะซื้อของราคาแพงขนาดนี้ให้จริงๆ เหรอ

"ถ้าเป็นอย่างที่แกว่าจริง งั้นใครล่ะ ใครที่ซื้อของแบบนี้ให้ฉัน"

"เอ่อ...ก็" นั่นสินะ ใครกันล่ะ

"เห็นไหมล่ะ แกเองก็คิดไม่ออก. ฉะนั้นมันต้องเป็นของแฟนคลับที่ซื้อให้แกนั่นแหละ" การัณย์สรุป "บางทีเขาอาจไม่อยากส่งไปที่บริษัท ก็เลยเอามาฝากให้ฉันเพราะรู้ว่ายังไงฉันก็ต้องมาเจอแก"

"ก็..เป็นไปได้"

"งั้นก็เก็บไว้ซะ ถ้าให้ดีก็เอาออกมาใช้ตอนงานแจกลายเซ็นด้วย เผื่อแฟนคลับคนนั้นมาเห็น เขาจะได้ดีใจ"

ภาวัตเห็นด้วยกับคำแนะนำของการัณย์ แม้ลึกๆ จะรู้สึกเสียดายและอยากเก็บมันไว้มากกว่าก็ตาม แฟนคลับที่อุตส่าห์เก็บเงินซื้อของแพงๆ แบบนี้ให้เขาคงดีใจมากแน่ๆ ถ้าได้เห็นว่าสิ่งที่ตัวเองซื้อให้ได้ถูกนำมาใช้จริงๆ

ผ่านไปยี่สิบนาที ในที่สุดภาวัตก็มาถึงยังห้างที่จะจัดงานแจกลายเซ็นวันนี้ ร่างสูงถูกพาตัวไปยังห้องเก็บของขนาดใหญ่ที่ถูกปรับให้กลายเป็นห้องพักชั่วคราวเพื่อใช้ในการแต่งหน้าทำผม โดยมีการัณย์คอยเช็คความเรียบร้อยทั้งเรื่องของสถานที่และกำหนดการของกิจกรรม

"ฉันว่าคงต้องไปติดต่อทางห้างเพื่อขอ รปภ. เพิ่มอีกสักสองสามคนแล้วล่ะ"

การัณย์พูดขึ้นทันทีหลังจากที่เดินออกไปดูด้านนอกแล้วพบว่าจำนวนแฟนคลับที่มารอภาวัตมีจำนวนเยอะกว่าที่คาดการณ์เอาไว้ ทั้งเสียงกรี๊ด เสียงตะโกนดังเซ็งแซ่จนดูคล้ายมีการประท้วงเกิดขึ้น ถ้าเกิดเรื่องวุ่นวายอย่างการดึงทึ้งหรือทะเลาะกันเองเหมือนอย่างที่เคยเกิดขึ้นอีกล่ะก็ กิตติจะต้องไม่พอใจอีกแน่นอน

"คนมากันเยอะเหรอรัน" คนที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวที่สุดถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น แน่สิก็ตัวเองไม่ต้องโดนหยิกโดนดึงเสื้อเหมือนที่คนอื่นๆ เขาโดนกันนี่

"ก็เยอะกว่าทุกครั้งน่ะ ฉันกลัวว่าถ้ามีปัญหาอะไรแล้วจะ

ควบคุมลำบาก”

“แต่เป็นเด็กๆ ทั้งนั้นไม่ใช่เหรอ คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“เด็กๆ นั่นแหละที่น่ากลัว แกจำเรื่องเมื่ออาทิตย์ก่อนไม่ได้เหรอ ที่เด็กๆ ทะเลาะกันเพียงเพราะแกหยุดให้เด็กอีกคนถ่ายรูปน่ะ”

ภาวัตหน้าเจื่อนลงทันทีเมื่อนึกถึงเรื่องวันนั้น เขาไม่ได้ตั้งใจและไม่คิดว่าแค่การหยุดให้เด็กอีกคนถ่ายรูปจะทำให้คนอื่นๆ ไม่พอใจถึงขนาดนั้นจริงๆ เขายังจำภาพที่เด็กยืนมุงและโต้เถียงกันได้ โชคดีที่การัณย์เข้าไปช่วยเคลียร์ปัญหา ไม่อย่างนั้นตอนนี้เขาคงรู้สึกผิดกับเด็กพวกนั้นเอามากๆ

“เอาเป็นว่าฉันขอตัวไปคุยกับทางห้างก่อนละกัน ได้เรื่องยังไงจะกลับมาบอก” การัณย์หันไปบอกอีกครั้ง จากนั้นก็คว้าเอกสารที่อาจต้องใช้ติดมือไปด้วย แต่ทว่าในตอนนั้นเองที่จู่ๆ ประตูห้องพักชั่วคราวก็ถูกผลักเข้ามา เขาชะงักเพราะไม่คิดว่าจะมีใครเข้ามาในนี้ แต่พอเห็นรอยยิ้มของคนที่คุ้นเคย เขาก็รีบยิ้มตอบแม้จะแปลกใจมากที่เห็นอีกฝ่ายที่นี่

“คุณกิตมาดูเพลิงแจกลายเซ็นด้วยเหรอครับ”

ชายร่างสูงบุคลิกภูมิฐานยิ้มให้จนตาเล็กหยี มือทั้งสองข้างยังอยู่ในกระเป๋ากางเกงแต่ถึงอย่างนั้นบรรยากาศรอบๆ ก็ดูสบายๆ กิตติเป็นเจ้าของค่ายเพลงก็จริง แต่ด้วยวัยที่ไม่ได้ห่างจากทีมงานมากนัก เขาเลยเลือกที่จะปฏิบัติกับทุกคนอย่างคนในครอบครัวมากกว่า

“พอดีมีนัดที่นี่พอดีน่ะ ฉันก็เลยคิดว่าน่าจะแวะมาดูสักหน่อย”

“มีนัด.. กับใครครับ” การัณย์ยิ้มกริ่มเพราะคิดว่ากิตติน่าจะมีนัดกับสาวๆ ไม่อย่างนั้นก็คงไม่เลือกสถานที่พบปะเป็นห้างสรรพสินค้า

แบบนี้หรอก แต่ทว่าแทนที่จะมีท่าทีเหนียมอายอย่างที่อยากเห็น กิตติกลับหันไปที่หน้าประตู ก่อนจะยิ้มและหันไปทางภาวัตที่กำลังนั่งให้ช่างทำผมอยู่ตรงมุมห้อง

“เพลิง... นี่คุณดอม ท่านเป็นรองกรรมการผู้จัดการของช่อง CCH มาฝากเนื้อฝากตัวไว้สิ”

!!!???

ภาวัตรีบลุกจากที่นั่งและเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ การัณย์ ผิดกับการัณย์ที่ได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อหลังจากเห็นคนที่ตัวเองคาดไม่ถึงเดินผ่านประตูเข้ามา นี่เป็นเรื่องบังเอิญหรือว่าเป็นลิขิตของพระเจ้ากันแน่เนี่ย เพราะนับตั้งแต่วันที่เดินชนกันวันนั้น เขาก็มีโอกาสได้เจอกับคนคนนี้แทบทุกวันเลย

“สวัสดีครับคุณดอม ผมเพลิง นักร้องใหม่ของค่าย KT Ent. ครับ” ไอดอลหนุ่มหน้าใหม่กล่าวอย่างกระตือรือร้น

“เพิ่งได้เจอตัวจริงวันนี้ หน่วยก้านดีกว่าที่เห็นในทีวีเยอะเลยนะ” อนิรุทธ์ชื่นชม “ทีมงานของฉันบอกว่านายเป็นคนเก่งและก็ไหวพริบดีมาก อนาคตจะต้องดังแน่ๆ”

“ไม่ถึงขนาดหรอกครับ ที่ผมมีวันนี้ได้ก็เพราะมีคุณกิตช่วยส่งเสริม”

คนถูกกล่าวถึงยิ้มย่างภาคภูมิใจ เขามองคนไม่เคยพลาด ถ้าคนไหนเห็นแววว่าสามารถปั้นให้ดังได้ เขาก็จะไม่รีรอจนต้องเสียโอกาสไป

“เพลิงเขาเป็นคนถ่อมตัวน่ะครับ จริงๆ แล้วเขาเป็นคนเก่งและก็มีเสน่ห์มากๆ ตอนที่ผมเห็นเขาครั้งแรก ผมรู้ทันทีเลยว่านี่แหละคือ

คนที่ผมมองหาอยู่”

อนิรุทธ์ยิ้มและพยักหน้าเห็นด้วยกับเรื่องที่กิตติพูด แต่ถึงอย่างนั้นตาคมก็ยังลอบมองไปทางการัณย์เป็นระยะๆ วันนี้เขาอุตส่าห์โทรไปบอกกิตติด้วยตัวเองว่ามีเวลาออกอากาศว่างอยู่ จากนั้นก็นัดให้มาคุยกันที่นี่แทนที่จะเป็นที่ช่องเหมือนทุกที แน่นอนว่าทั้งหมดก็เพื่อที่เขาจะได้มาเจอการัณย์แบบเนียนๆ แค่เวลาออกอากาศไม่กี่นาทีแลกกับเรื่องสนุกๆ ที่เขาจะได้เจอมันก็คุ้มแสนคุ้ม

“เอ่อ..คือ ถ้าไงผมขอตัวก่อนนะครับ พอดีมีธุระต้องคุยกับทางห้างนิดหน่อย” การัณย์ที่เห็นว่าอนิรุทธ์กำลังมองมาทางตนรีบหาช่องเพื่อหนีจากบรรยากาศแปลกๆ อะไรบางอย่างบอกเขาว่าไม่ควรไปยุ่งกับคนคนนี้

“ธุระอะไรเหรอ.. มีปัญหาอะไรรึเปล่า”

“เอ๊ะ...เอ่อ...” เจ้าพ่อสื่อบันเทิงทำให้การัณย์แปลกใจอีกครั้งร่างบางอึกๆ อักๆ เพราะไม่แน่ใจว่าสมควรจะพูดเรื่องนี้กับอนิรุทธ์รึเปล่า จนเมื่อกิตติถามขึ้นอีกคนเขาถึงจะกล้าพูดออกมา

“นั่นสิ..มีปัญหาอะไรเหรอรัน”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกครับ คือผมจะไปขอให้ทางห้างเพิ่ม รปภ. ให้อีกสองสามคนน่ะครับ วันนี้แฟนคลับมากันเยอะ ผมกลัวว่าถ้าควบคุมไม่ดีก็อาจจะเกิดปัญหาได้”

“อื้ม.. รอบคอบดีนี่” เสียงเดิมรีบตอบ ตาคู่นั้นเป็นประกายยิ่งกว่าเดิมจนน่ากลัว “อืม...ให้ฉันไปคุยให้ไหมล่ะ ฉันมีคนรู้จักที่พอจะขอความช่วยเหลือได้อยู่สองสามคน”

“มะ...ไม่.”

“ดีเลยครับคุณดอม”

ก่อนที่การัณย์จะทันปฏิเสธ กิตติก็รีบแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น แม้จะแปลกใจที่จู่ๆ คนเจ้ายศเจ้าอย่างแบบนี้มาเสนอตัวเพื่อช่วยงาน แต่พอคิดว่ามันจะส่งผลยังไงถ้าทางห้างเห็นว่าค่ายของเขาสนิทสนมกับเจ้าพ่อสื่อบันเทิง ร่างสูงก็อดไม่ได้ที่จะตะครุบโอกาสดีๆ นี้ไว้

“แต่ว่า...มันจะไม่เป็นการรบกวนคุณดอมเหรอครับ”

“ไม่หรอกครับ วันนี้ผมไม่มีงานที่ไหน ได้ทำโน่นทำนี่บ้างดีกว่าอยู่เฉยๆ”

คำตอบนี่ทำเอาภาพเจ้าพ่อของอนิรุทธ์ที่การัณย์เคยวาดเอาไว้หายเกลี้ยงไปจนหมด หรือบางทีเรื่องที่ช่างแต่งหน้าพูดกันว่าอนิรุทธ์น่ากลัวอาจไม่เป็นความจริงก็ได้

“เอ่อ..ถ้างั้นทางผมขอรบกวนคุณดอมด้วยนะครับ” กิตติตอบ “รัน..นายตามคุณดอมไปนะ ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทรมาบอกฉันทันที”

ผู้จัดการหน้าสวยได้แต่พยักหน้า ก่อนจะเดินตามอนิรุทธ์ออกมาด้วยท่าทีที่สำรวมที่สุดเท่าที่จะทำได้ การได้พูดคุยกันสองสามครั้งนั่นก็ไม่ได้ทำให้เขากล้าคิดว่า ตัวเองกับอีกฝ่ายสามารถพูดคุยกันได้เหมือนอย่างที่เขาพูดคุยกับคนอื่นๆ

มันช่างลำบากจริงๆ

“ทำไมทำหน้าแบบนั้น เบื่อที่ต้องเห็นหน้าฉันติดๆ กันทุกวันรึไง”

ความคิดหยุดลงเมื่อเสียงทุ้มถามขึ้นท่ามกลางความเงียบในลิฟต์ การัณย์ค่อยๆ หันไปสบตาอีกฝ่าย ก่อนจะส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“งั้นก็เลิกทำหน้าแบบนั้นซะ ฉันไม่ได้จงใจมาเจอนายสักหน่อย” อนิรุทธ์ปดคำโต

“เอ่อ..ผม..ผมไม่ได้คิดแบบนั้นครับ”

“งั้นก็ช่วยยิ้มแล้วก็ทำเหมือนฉันเป็นแค่คนคนหนึ่งหน่อยสิ”

พูดน่ะมันง่าย แต่จู่ๆ จะให้ทำจริงๆ ก็คงต้องอาศัยเวลาอีกสักนิด การัณย์พยายามฝืนยิ้มให้อนิรุทธ์ แต่พอเห็นสายตาของอีกฝ่ายที่มองกลับมา เขาก็จำต้องก้มหน้านับรอยขีดข่วนบนรองเท้าหนังของตัวเองอีกครั้ง ภาวนาขอให้ลิฟต์วิ่งถึงยังชั้นที่ต้องติดต่องานสักที

แต่ยิ่งการัณย์ภาวนาแบบนั้นทุกอย่างก็เหมือนจะยิ่งช้าลง เสียงลมหายใจที่แต่ก่อนเคยคิดว่ามันเบาจนแทบไม่ได้ยินกลับชัดเจนจนเขาอยากจะเปลี่ยนไปหายใจทางปากแทน การัณย์พยายามคิดว่าอนิรุทธ์เป็นแค่คนคนหนึ่ง ไม่ใช่รองประธานกรรมการสถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ แต่พอเหลือบไปมองและพบเข้ากับสายตาที่จ้องมาราวกับจะกลืนกินกัน ความพยายามนั้นก็ล้มเหลวไม่เป็นท่า

ทำไม่ได้ เขาทำไม่ได้จริงๆ

ติ๊ง~

เสียงลิฟต์เตือนเมื่อถึงชั้นที่การัณย์ต้องไปติดต่อธุระด้วย เขาถอนหายใจเพราะรู้สึกว่าตัวเองใกล้หลุดพ้นจากบรรยากาศชวนให้อึดอัดนี้แล้ว จากนั้นก็รีบสาวเท้าเดินออกมาทันที

“โอ๊ะ!!”

“ระวัง!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วจนการัณย์ไม่สามารถลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังได้ เขารู้เพียงว่าขณะที่กำลังจะสาวเท้าเดินออกจากลิฟต์

รองเท้าก็เหมือนโดนอะไรบางอย่างยึดไว้ เขาเสียหลักจนเกือบล้มหน้าคะมำ ซึ่งหลังจากนี้แหละที่เขาไม่รู้ว่า ทำไมรอบเอวถึงได้มีแขนแกร่งโอบรอบไว้แน่น แถมตรงข้างหูก็มีลมหายใจอุ่นๆ เป่ารดชวนจั๊กจี้อีกด้วย

"เดินระวังหน่อยสิ เดี๋ยวก็ล้มลงไปหรอก"

เสียงทุ้มกระซิบบอกเบาๆ แต่กลับทำให้หัวใจของการัณย์สั่นไปทั้งดวง เขาเบี่ยงหน้าหลบเพราะรู้สึกว่าปลายจมูกของอีกฝ่ายอยู่ใกล้เหลือเกิน ทำไมเรื่องแบบนี้ถึงต้องมาเกิดกับเขาทุกทีนะ

"เอ่อ..คะ..ครับ..." การัณย์รับคำเสียงสั่นและพยายามขืนตัวออกจากอ้อมกอดที่อุ่นจนร้อนนี่ แต่น่าแปลกที่แขนทั้งสองข้างยังคงรั้งเอวของเขาไว้แน่น แถมระยะห่างก็ลดลงจนหัวใจเต้นแรง "คะ..คุณดอมครับ...ปละ..ปล่อย..."

ก่อนที่การัณย์จะทันได้พูดอะไรออกไป อนิรุทธ์ก็ลดมือลงช้าๆ สีหน้าไม่ได้มีอะไรแปลกไปจากเดิมมากนัก มีแค่รอยยิ้มที่การัณย์ไม่รู้ว่าจะบรรยายถึงมันยังไง รู้แค่ว่าไม่ชอบและไม่อยากให้อนิรุทธ์ยิ้มให้เขาแบบนี้เลย

"ไปกันเถอะ รีบจัดการให้เสร็จ เดี๋ยวจะไม่ทันงานเริ่ม"

ร่างสูงทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาไล่สายตามองแก้มแดงๆ กับตาคู่สวยคู่นั้นแวบหนึ่งจากนั้นก็เดินนำออกมาจากลิฟต์ ยิ้มอีกครั้งเมื่อจมูกยังได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของการัณย์ นอกจากดวงตาแล้วการัณย์ก็ยังใช้น้ำหอมกลิ่นเดียวกับคนที่เขารักที่สุดอีกด้วยเหรอเนี่ย

หึ.. คิดไม่ผิดจริงๆ ที่เลือกนาย

7

“เดินระวังหน่อยสิ เดี๋ยวก็ล้มลงไปหรอก”

ผ่านมาทั้งวันแต่เสียงของอนิรุทธ์และอ้อมกอดที่ดูคล้ายการฉวยโอกาสนั่นกลับยังชัดเจนอยู่ในความรู้สึกของการัณย์เหลือเกิน ปรกติเขาไม่ใช่คนที่จะเก็บเรื่องนั้นเรื่องนี้เอามาคิดให้ปวดหัว แต่เพราะสายตาและความบังเอิญที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า มันทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่า อนิรุทธ์กำลังจงใจเล่นตลกกับตนไม่ก็กับภาวัต

“เป็นอะไรไปอีกเนี่ย ใจลอยอีกแล้ว”

ความคิดชะงักลงแค่นั้นเมื่อโดนเพื่อนรักเขย่าตัวแรงๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ การัณย์หันไปมองพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปรกติที่สุด เขาขี้เกียจตอบคำถามของภาวัต เพราะทุกครั้งมันจะไม่จบที่คำถามแค่คำถามเดียว แต่มันจะมี อะไร ยังไง แบบไหน และอีกมากมายตามมานั่นเอง

“เป็นอะไรรึเปล่ารัน วันนี้ดูแกจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย”

“เปล่านี่.. แค่เหนื่อยๆ น่ะ” บอกปัดเหมือนที่เคยทำ จากนั้นก็หันกลับไปมองทิวทัศน์นอกรถที่ตอนนี้เหลือเพียงท้องฟ้าสีดำสนิท

กับรถลาแค่ไม่กี่คัน ใช่สิ เวลาเกือบตีสองแบบนี้จะมีสักกี่คนที่เพิ่งเลิกงานอย่างพวกเขากันล่ะ

“ถ้าแกไม่ไหวก็พักได้นะ ไว้ฉันจะบอกคุณกิตเอง ฉันไม่อยากเห็นแกต้องมาลำบากเพราะฉัน”

คนสวยค้อนขวับทันที ให้ตายสิ อุตส่าห์คิดว่าถ้าตอบแบบนั้นแล้วจะได้ไม่ต้องนั่งอธิบายอะไรยืดยาวแล้วเชียวนะ

“ฉันยังไม่ได้บ่นอะไรสักคำ ทำงานมันก็ต้องเหนื่อยสิ ใครจะมีพลังเหลือเฟืออย่างแกกันล่ะ”

“ถ้างั้นคืนนี้พักกับฉันที่คอนโดดีไหม นั่งรถไปๆ มาๆ กว่าจะได้นอนคงตีสามพอดี พรุ่งนี้เช้าก็ไม่ต้องรีบตื่นด้วย”

ข้อเสนอของเพื่อนทำเอาการัณย์ส่ายหน้าดิ๊กๆ เขาขอเข้านอนตอนตีสามดีกว่าไปนอนใจเต้นรัวอยู่ที่คอนโดนั่นก็แล้วกัน

“ไม่เอาหรอก ฉันไม่คุ้น ขอกลับไปนอนบนฟูกเก่าๆ เหมือนเดิมดีกว่า”

“เฮ้อ~ แกเนี่ยนะทำไมต้องทำให้อะไรๆ มันยุ่งยากด้วย” ภาวัตอดบ่นไม่ได้ ทั้งที่ปรกติการัณย์ก็ไม่ใช่คนเรื่องมาก แต่พอเขาชวนให้ไปนอนที่คอนโดด้วยกันทีไร เพื่อนรักก็กลายร่างเป็นคนจุกจิกขึ้นมาเสียอย่างนั้น ทำให้อดสงสัยไม่ได้ว่า ที่อยากกลับไปนอนที่ห้องไม่ใช่เป็นเพราะคุ้นหรืออะไรหรอก แต่อาจเป็นเพราะที่นั่นมีใครบางคนรอให้การัณย์กลับไปหาเสียมากกว่า

แต่ถ้ามีใครจริง ก็น่าจะบอกกันสักคำสิ

“มองอะไรของแก” คนโดนนินทาในใจโวยเสียงดังเมื่อหันไปเห็นว่าภาวัตกำลังมองมาที่ตนราวกับต้องการจับผิด

"มองคนมีความลับ"

"ฉันไปมีความลับอะไรกับแก"

ร่างสูงขยับเข้าไปใกล้พร้อมตาคมที่ยังจับจ้อง ลมหายใจอุ่นๆ เป่ารดใส่กันจนรู้สึกได้

"แกกำลังแอบคบใครอยู่ใช่ไหมรัน"

"เฮ้ย!! บ้าสิ! อย่างฉันเนี่ยนะ แกคิดว่าฉันว่างขนาดนั้นเลยรึไง" การัณย์บอกไม่ถูกว่ารู้สึกยังไงที่โดนคนที่ตัวเองเฝ้ามองมาเนิ่นนานถามเช่นนี้ ส่วนหนึ่งก็ดีใจที่ความลับยังคงเป็นความลับ ภาวัตไม่ได้ระแคะระคายเรื่องความรู้สึกของเขาแม้แต่น้อย แต่อีกใจก็อดเศร้าไม่ได้ที่ความรู้สึกพวกนี้จะต้องอยู่แค่ในใจแบบนี้ตลอดไป

"ก็เห็นช่วงนี้แกดูแปลกๆ ไปนี่ แถมยังปฏิเสธไม่ยอมไปค้างที่ไหนอีก ถามจริงๆ นะรัน แกไม่ได้แอบซุกใครไว้ที่ห้องใช่ไหม"

ปึก!!

กระดาษม้วนใหญ่ถูกตีเต็มแรงเข้าที่กลางหน้าผากภาวัต เมื่อคำถามมันชวนให้รู้สึกหงุดหงิดจริงๆ อย่างเขาจะไปมีใครอื่นได้ยังไงเมื่อความรู้สึกนั้นมันได้ถูกใครบางคนขโมยไปแล้ว

"เลิกพูดเหลวไหลสักที ฉันไม่ได้มีใครและก็ไม่ได้ซุกใครไว้ที่ไหนทั้งนั้นแหละ ที่เหม่อบ่อยๆ ก็เพราะฉันเหนื่อย แต่ถึงจะเหนื่อยฉันก็ชอบที่จะทำมัน จำไม่ได้เหรอว่า ฉันพูดกับแกไว้ยังไงตอนที่แกบอกว่า แกจะเป็นนักร้องให้ได้น่ะ"

"ฉันสัญญาว่าจะทำทุกอย่างเพื่อให้ความฝันของแกเป็นจริง ต่อไปนี้เรามาสู้ไปด้วยกันนะเพลิง"

ร่างสูงยิ้มบางๆ เมื่อนึกถึงคำพูดของเด็กน้อยทั้งสองที่คุยกัน

ถึงเรื่องความฝันของตัวเอง มันเป็นคำสัญญาที่เขาไม่คิดเลยว่ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ การัณย์ยอมทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งความรู้และความฝันของตัวเองเพื่อมาเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้เขา จนบางครั้งเขาก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ที่เห็นเพื่อนต้องทำถึงขนาดนี้

"ได้สิ ทำไมจะจำไม่ได้ ขอบใจนะรัน ที่ฉันมีวันนี้ได้ นอกจากคุณกิตแล้วก็มีแกนี่แหละที่เชื่อและคอยสนับสนุนฉันมาตลอด"

การัณย์รู้สึกตัวเองกำลังลอยขึ้นจากเบาะรถเมื่อภาวัตคว้ามือของเขาไปกุมไว้ ตาคมสีน้ำตาลเข้มทอดมองอย่างอ่อนโยนแต่ถึงอย่างนั้นก็สามารถทำให้ใจเต้นแรงได้ แค่นี้เองที่เขาต้องการหลังจากที่ต้องเหน็ดเหนื่อยกับงานกับภาระหน้าที่ แค่คำขอบคุณ แค่สายตาที่ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองมีค่ามากกว่าการยืนเคียงข้าง เพียงเท่านี้เขาก็พอใจแล้ว

"เอ่อ.. อี๋!! บอกแล้วไงว่าอย่ามาทำแบบนี้ น่าขนลุกชะมัดเลย"

ก่อนที่ใจจะสั่นมากไปกว่านี้ การัณย์ก็รีบสะบัดมือออกและเปลี่ยนสีหน้าเพราะกลัวว่าตัวเองจะเผลอตัวทำเรื่องบ้าๆ อย่างกระโดดกอดเพื่อนรักลงไป เขายังอยากให้ทุกอย่างเป็นแบบนี้ต่อไป ยังอยากเป็นเพื่อนและคอยสนับสนุนภาวัตจนกว่าอีกฝ่ายจะประสบความสำเร็จอย่างที่ตั้งใจเอาไว้

"โธ่~ คนอุตส่าห์ทำซึ้งดันมาขนลุกกันซะงั้น"

"ก็มันน่าขนลุกจริงๆ นี่ ต่อไปอย่ามาจับมือฉันอีกล่ะ"

บรรยากาศค่อยๆ กลับไปเป็นเหมือนเดิมอย่างที่มันเคยเป็น การัณย์ยิ้มและหัวเราะเมื่อเห็นภาวัตเบ้ปากใส่ตน เขาพอใจกับชีวิต

ในตอนนี้ แม้มันจะไม่ได้สมใจปรารถนาไปเสียทุกอย่าง แต่การได้อยู่ด้วยกัน ได้สู้ไปด้วยกันก็ทำให้เขามีความสุขมากพอแล้ว ภาวนาขอแค่ว่ามันจะเป็นแบบนี้ตลอดไป การัณย์คิดไม่ออกเลยว่า ตัวเองจะทำยังไงต่อไปถ้าวันข้างหน้าไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้ ข้างๆ เพื่อนรักที่เขารักยิ่งกว่าเพื่อน

เพราะเมื่อคืนกว่าจะกลับมาถึงห้องและเข้านอนเวลาก็ล่วงเลยถึงตีสาม เช้านี้การัณย์เลยรู้สึกหมั่นไส้ท้องฟ้าเป็นพิเศษที่ดันมาปลอดโปร่งเอาวันที่เขาทั้งง่วงและหมดแรง ทั้งที่เตรียมใจเอาไว้แล้วว่า การทำงานเป็นผู้จัดการส่วนตัวของภาวัตมันต้องไม่ใช่เรื่องง่ายหรือสบาย แต่ก็ไม่คิดว่าจะโหดแสนโหดขนาดนี้เหมือนกัน

ทุกเช้าเขาต้องตื่นก่อนเวลาในตารางงานประมาณสองชั่วโมง ครึ่งชั่วโมงแรกคือเวลาที่เขาใช้สำหรับอาบน้ำแต่งตัวและเดินทางไปหาภาวัต ครึ่งชั่วโมงถัดไปก็จะเป็นเวลาที่เขาต้องใช้ความพยายามทั้งหมดงัดภาวัตขึ้นมาจากเตียง ก่อนจะบังคับให้เพื่อนอาบน้ำแต่งตัวและออกไปทำงาน ส่วนอีกหนึ่งชั่วโมงที่เหลือก็เป็นเวลาที่พวกเขาจะเดินทางไปยังสถานที่ที่ต้องทำงาน ซึ่งก็ต้องเผื่อเวลาไว้ให้เยอะสักหน่อยเผื่อว่าเกิดอุบัติเหตุหรือเรื่องไม่คาดฝันต่างๆ

“เฮ้อ...ป่านนี้นายคงยังหลับสบายอยู่ล่ะสิ” การัณย์บ่นงึมงำถึงนักร้องเพื่อนรักหลังจากยกนาฬิกาขึ้นดูเวลา เขารีบคว้าเอกสารและข้าวของทุกอย่างยัดใส่เป้ จากนั้นก็สะพายมันขึ้นบ่าและเดินออกมาจากห้องเช่าเพื่อไปขึ้นรถประจำทางตรงถนนใหญ่ด้านหน้า ไม่มี

มื้อเช้า ไม่มีกาแฟร้อนๆ ให้กินเพื่อให้ตื่นตัว เพราะทุกอย่างที่ว่าจะตกถึงท้องได้ก็หลังจากที่งานช่วงเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้วเท่านั้น

การัณย์กึ่งวิ่งกึ่งเดินออกมาจากที่พัก ก่อนจะต้องชะงักกึกและร้องถามตัวเองซ้ำๆ ว่าตื่นดีหรือยัง นี่เขากำลังฝันอยู่รึเปล่า ทำไมคนที่เขาไม่น่าจะเจอในเช้าตรู่แบบนี้ถึงมายืนอยู่ตรงนี้ได้

"คุณ...คุณดอม"

การัณย์เรียกเสียงเบา ตาคู่สวยไล่มองชายตรงหน้าอย่างงุนงง มันแปลกตาสำหรับเขาจริงๆ ที่เห็นเจ้าพ่อสื่อบันเทิงใส่สูทอย่างดียืนอยู่ข้างรถคันใหญ่ที่จอดสนิทอยู่ข้างเสาไฟฟ้าที่มีใบโฆษณาแปะอยู่จนเลอะเทอะไปหมด แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ คนคนนี้มาอยู่ที่นี่ได้ยังไง แล้วทำไมถึงมา อย่าบอกนะว่าบังเอิญผ่านมาและบังเอิญอยากลงมายืนรับลมเล่นๆ ตรงที่พักของเขาพอดิบพอดี

"อ่อ..ออกมาแล้วเหรอ ฉันมารอนายอยู่ตั้งนาน" อนิรุทธ์ตอบพร้อมกับรอยยิ้ม ตาคมไล่มองการัณย์ที่อยู่ในสภาพโทรมสุดๆ อย่างนึกขัน ตาสวยๆ ที่เหมือนแม่ของเขายังดูไม่ตื่นดีด้วยซ้ำ แถมเสื้อผ้าหน้าผมก็ยังไม่เรียบร้อยอย่างที่เขาเคยเห็น

"รอผม...รอทำไมครับ เอ่อแล้ว...แล้วคุณดอมรู้ได้ยังไงว่าผมพักอยู่ที่นี่"

"แค่จะหาที่อยู่ของใครสักคน มันไม่ได้ยากอย่างที่นายคิดหรอก"

คำตอบของอนิรุทธ์ทำเอาการัณย์พูดอะไรไม่ออก เขายืนทำตาปริบๆ เพราะยังงงไม่หายที่เห็นอนิรุทธ์ที่นี่ มันอาจจะจริงที่ที่อยู่ของเขาคงหาได้ไม่ยากเย็นอะไร แต่อนิรุทธ์จะมาหาเขาทำไมล่ะ ถ้าอยาก

จะติดต่อเรื่องงานก็ควรจะไปหากิตติที่บริษัทไม่ใช่เหรอ

“ฉันเอานี่มาให้นาย”

เหมือนอนิรุทธ์จะอ่านความคิดการัณย์ได้ เขายื่นของบางอย่างที่มีหน้าตาละม้ายคล้ายสมุดบันทึกให้ร่างบาง รอยยิ้มที่ไม่เคยมีใครเข้าใจคลี่ออกอีกครั้ง

“อะไรครับ”

“ก็สมุดโน้ตของนายไง เมื่อวานนายทำตกอยู่หน้าลิฟต์ ฉันเลยเก็บไว้ให้”

การัณย์รีบยื่นมือไปรับและเปิดมันออกดูอย่างรวดเร็ว เขาจำไม่ได้เลยสักนิดว่าตัวเองมีสมุดบันทึกอะไรนี่ มันต้องมีการเข้าใจผิดกันอีกแน่ๆ

“เอ่อ..นี่...นี่ไม่ใช่ของผมนะครับ”

“อ้าว...ไม่ใช่ของนายเหรอ ก็เห็นจดคิวงานอะไรไว้ด้วยนี่” หน้าตาอนิรุทธ์ดูไม่ได้แปลกใจอย่างน้ำเสียงเลย เขาอมยิ้มนิดๆ หลังจากรับสมุดโน้ตเล่มนั้นกลับมา ก่อนจะเปิดมันดูเร็วๆ คล้ายกับพยายามทำเพื่อแก้เก้อ ให้ตายสิ กะไว้แล้วเชียวว่าแผนนี้มันต้องไม่เวิร์ค

“ไม่ใช่ของผมจริงๆ ครับ คุณดอมเข้าใจผิดแล้ว” การัณย์ยืนยันสมัยนี้แล้วจะมีใครจดคิวงานลงบนสมุดแบบนี้กันล่ะ ต่อให้เป็นเต่าล้าหลังอย่างเขาก็ใช้โทรศัพท์เป็นเหมือนกันนะ

“อืม..ฉันคงเข้าใจผิดไปเองจริงๆ โทษทีแล้วกัน”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ คุณดอมไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

“แต่ฉันมากวนนายตอนเช้า” ร่างสูงให้เหตุผล “ว่าแต่นี่นายกำลังจะออกไปไหนล่ะ บริษัทเหรอ”

“เอ่อ..เปล่าครับ ผมกำลังจะไปหาเพลิงที่คอนโด”

“อ่อ...อืม..ถ้างั้นให้ฉันไปส่งนายดีไหม ถือว่าไถ่โทษที่ฉันทำให้นายต้องเสียเวลาไง”

“เอ๊ะ!” ร่างบางอุทานเสียงดังพร้อมกับส่ายหน้าไปมาเพื่อปฏิเสธ จะให้เขาขึ้นรถไปกับอนิรุทธ์เนี่ยนะ “เอ่อ..ไม่เป็นไรครับ คุณดอมไม่ต้องไปส่งผมหรอก”

“ทำไมล่ะ นายรังเกียจฉันเหรอ”

ตากลมเบิกโพลงจนสุด ส่ายหน้ารัวๆ เพราะกลัวว่าจะโดนอนิรุทธ์เข้าใจผิดเอา เขาไม่ได้รังเกียจอนิรุทธ์สักหน่อย แต่แค่กลัวและรู้สึกว่าตัวเองไม่ควรจะเข้าไปข้องเกี่ยวกับคนคนนี้ก็เท่านั้น

“ไม่ใช่นะครับ ผมไม่ได้คิดแบบนั้น ผมแค่..”

“ดี ถ้าไม่ได้คิดแบบนั้นก็ขึ้นรถ ฉันจะไปส่งนายเอง”

“เอ๊ะ! เอ๋~” คนโดนมัดมือชกออกอาการงงถึงขีดสุด แค่ปฏิเสธว่าไม่ได้รังเกียจ ไม่ได้หมายความว่ายอมไปด้วยสักหน่อยนะ “เอ่อ...เดี๋ยวสิครับคุณดอม คือว่าผม...”

“อย่าชักช้าอยู่เลยน่า เดี๋ยวก็สายหรอก” ร่างสูงสรุปโดยไม่สนใจสีหน้าของคนที่โดนบังคับ มือหนาเอื้อมไปรั้งต้นแขนของการัณย์ไว้ ก่อนจะกึ่งดึงกึ่งลากให้ร่างบางขึ้นรถ เขามาถึงขั้นนี้ จะให้ยอมแพ้แล้วถอยหลังกลับอย่างนั้นเหรอ ไม่มีทางเสียหรอก

ในที่สุดการัณย์ก็จำต้องมานั่งจุ้มปุ๊กอยู่ตรงเบาะหลังในรถยุโรปราคาแพงระยับ เขามองไปรอบๆ โดยพยายามเก็บอาการตื่นตาตื่นใจเอาไว้ให้มิดชิดมากที่สุด อดหวังอยู่ลึกๆ ไม่ได้ว่า สักวันภาวัตจะมีปัญญาซื้อรถแบบนี้มาใช้กับเขาบ้าง

"แล้วเพลิงพักอยู่ที่ไหนล่ะ" อนิรุทธ์หันมาถามหลังจากเห็นการัณย์เอาแต่นั่งเงียบ

"อ่อ..เอ่อ...เขาพักอยู่ที่คอนโดแถวๆ บริษัทครับ ถ้าไงคุณดอมไปส่งผมที่บริษัทก็ได้"

ร่างสูงพยักหน้าและเหลือบมองขึ้นไปยังกระจกมองหลังเพื่อส่งสัญญาณให้คนขับรถออกรถได้ จากนั้นก็ปล่อยให้ความเงียบเข้าปกคลุม แต่แน่นอนว่า ตลอดเวลาเขาอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองเสี้ยวหน้าสวยๆ นั่น ขนตาที่เป็นแพหนาขยับเร็วๆ ยามต้องแสงจ้าชวนให้นึกถึงปีกของนกตัวเล็กๆ ที่กระพือเพื่อโบยบินขึ้นสู่ท้องฟ้ากว้าง

"ทำงานเป็นผู้จัดการแบบนี้คงเหนื่อยน่าดู"

หลังจากที่รถวิ่งมาได้ครึ่งทาง อนิรุทธ์ก็ตัดสินใจชวนการัณย์พูดคุย เขาควรจะรู้ความคิดความอ่านของคนคนนี้เอาไว้บ้าง วันข้างหน้าจะได้รู้ว่าต้องทำยังไง หรือต้องใช้เงินมากแค่ไหนถึงจะซื้อใจมาได้

"สำหรับผมไม่มีงานไหนที่ไม่เหนื่อยหรอกครับ"

แค่คำตอบแรกการัณย์ก็สามารถทำให้อนิรุทธ์แปลกใจได้แล้ว เพราะเท่าที่เจอมาคนอื่นๆ มักจะตอบให้ตัวเองดูดีที่สุดเท่าที่จะดีได้ เช่น ไม่เหนื่อยบ้างล่ะ เป็นความฝันบ้างล่ะ จนอนิรุทธ์หลงคิดไปว่าตัวเองกำลังนั่งคุยอยู่กับนางงามโลก

"นั่นสินะ งานไหนๆ มันก็เหนื่อยทั้งนั้น แต่ถ้าไม่ทำก็ไม่มีอะไรจะกิน" เขาเสริม

"นั่นไม่ใช่เหตุผลเดียวหรอกครับ งานบางอย่างทั้งหนักทั้งเหนื่อยแต่ก็ยังมีคนยอมทำ ซึ่งเหตุผลก็คงจะแตกต่างกันไป แต่ส่วน

หนึ่งผมเชื่อว่าพวกเขาจะต้องรักงานที่ตัวเองเลือก อย่างงานผู้จัดการที่ผมทำอยู่ มันหนักมากก็จริง แต่ในเวลาเดียวกันผมก็สนุกกับมันมากๆ ได้เจอคนนั้นคนนี้ ได้เห็นเพลิงมีความสุขกับความฝัน.. เหนื่อยแค่ไหนผมก็ยอมครับ”

“แต่ถ้ามีงานที่ได้เงินมากกว่าและสบายกว่านี้ล่ะ นายจะสนใจรึเปล่า”

ร่างบางหยุดคิดเล็กน้อย จากนั้นรอยยิ้มแสนสวยและแววตาเป็นประกายก็มองกลับไปจนคนถามผงะ รู้สึกเหมือนโลกค่อยๆ สว่างขึ้นอย่างน่าประหลาดใจ

“ถ้ามันไม่ใช่งานที่ผมรักหรือว่าอยากทำ ไม่ว่าจะเงินเดือนมากแค่ไหนผมก็คงจะปฏิเสธครับ มันคงเลวร้ายมากถ้าทุกเช้าต้องตื่นขึ้นมาแล้วสั่งตัวเองว่า ให้ออกไปทำงานทั้งที่ไม่อยากทำ”

“ฉันเป็นบ่อย” ร่างสูงยักคิ้วและรีบเสริมอย่างอารมณ์ดี บางครั้งเขาก็ไม่อยากออกมาทำงานร้อนถึงพาทิศต้องขับรถไปตามถึงที่บ้านอยู่เหมือนกัน

ความเงียบกลับมาอีกครั้งหลังจากประโยคของอนิรุทธ์จบลง การัณย์หันความสนใจไปที่นอกรถและปล่อยให้เวลาเดินผ่านไปช้าๆ เสียงล้อที่บดกับถนนดังคลอเบาๆ แทนเสียงดนตรี ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่ามันทำให้อนิรุทธ์รู้สึกสงบและผ่อนคลายได้ เขามองไปยังการัณย์ที่โดนแสงแดดยามเช้าอาบไล้ รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังดูภาพวาดชิ้นเอกของจิตรกรคนดัง มันทั้งงดงามและชวนเคลิบเคลิ้มจริงๆ

ว่ากันว่า เวลาจะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับตัวของเราเอง ทุกวันชีวิตของอนิรุทธ์เร่งรีบและหมุนเร็วจนบางครั้งเขาก็รู้สึกเหนื่อย จะมีก็

แต่ตอนนี้นี่แหละที่มันเดินช้าลง.. ช้าจนเขาสามารถซึมซับทุกอย่างรอบตัวได้ชัดเจน เสียงรถ ไออุ่นของแสงแดด หรือแม้แต่เสียงลมหายใจของการัณย์ที่ดังอยู่ข้างๆ

"ขอบคุณคุณดอมมากนะครับที่อุตส่าห์มาส่ง"

!!!???

อนิรุทธ์สะดุ้งเมื่อจู่ๆ คำขอบคุณก็ดังขึ้นทำลายความสงบที่ตัวเองไม่ได้พบเจอบ่อยๆ ก่อนจะกวาดตามองออกไปยังด้านนอกและพบว่า ตอนนี้รถของเขาได้พาการัณย์มาถึงยังจุดหมายแล้ว

"เอ่อ..ต้องไปแล้วเหรอ"

"ครับ?" การัณย์เลิกคิ้วสูงเพราะไม่แน่ใจว่าตัวเองหูเพี้ยนรึเปล่า อนิรุทธ์ถามเขาว่าอะไรนะ

"อ่อ..เปล่า.. ไม่มีอะไร ตั้งใจทำงานล่ะ"

"ครับ... ขอบคุณอีกครั้งนะครับ"

ร่างบางขยับตัวเพื่อลงจากรถ แต่กลับกลายเป็นว่าไปทำให้อนิรุทธ์รู้สึกเหมือนภาพวาดแสนสวยกำลังถูกฉีกทิ้ง มือหนารีบเอื้อมไปคว้ามือเล็กๆ นั่นอย่างลืมตัว

ขออีกนิด.. ขอเวลาให้เขาอีกนิด

"มะ...มีอะไรเหรอครับคุณดอม" การัณย์แปลกใจจนทำอะไรไม่ถูก อนิรุทธ์ต้องการอะไรกันแน่ ทำไมถึงทำแบบนี้อยู่เรื่อย

"เอ่อ...คือ...เอ่อ....ฉัน...ฉันจะถามนายว่า..เอ่อ..วันนี้เลิกงานกี่โมงเหรอ"

ทุกอย่างดูยุ่งเหยิงในความคิด การัณย์ไม่เข้าใจการกระทำของอนิรุทธ์มากขึ้นเรื่อยๆ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่กล้าพูดอะไร ด้วย

อิทธิพลของอนิรุทธ์ ถ้าเกิดเขาทำอะไรผิดไปละก็ อนาคตของภาวัตอาจพังไม่เป็นท่าได้ ซึ่งเขาจะไม่มีวันยอมให้มันเกิดขึ้น

“มันไม่แน่นอนหรอกครับ คุณดอมก็รู้ว่างานในวงการเรากะเกณฑ์อะไรไม่ได้”

“นะ...นั่นสินะ..” อนิรุทธ์ถอนหายใจ ก่อนจะเพิ่งสังเกตว่าถึงตอนนี้เขาก็ยังจับมือของการัณย์อยู่

“ผมต้องไปแล้วครับ ช้ากว่านี้จะสายเอา”

“อืม..โชคดีนะ”

ในที่สุดอนิรุทธ์ก็ต้องปล่อยการัณย์ไป เขานั่งมองร่างบางเดินลงไปจากรถและสาวเท้าเดินหายเข้าไปในฝูงชนที่คลาคล่ำ นึกเสียดายที่ความรู้สึกดีๆ แบบนั้นมลายหายไปในเวลาแค่ไม่กี่อึดใจ

“คุณดอมจะเข้าออฟฟิศเลยไหมครับ”

คนขับรถหันกลับมาถามหลังจากที่เห็นว่าอนิรุทธ์ยังไม่ยอมเอ่ยปากสั่งว่าให้เขาขับไปที่ไหนอีก ร่างสูงถอนหายใจและค่อยๆ หลับตาลง ถามตัวเองซ้ำๆ ว่าควรจะกลับไปที่สถานีตอนนี้เลยหรือไม่

“ยัง.. ขับไปเรื่อยๆ ก่อน”

รถคันใหญ่ออกตัวช้าๆ และวิ่งไปบนเส้นทางอย่างไร้จุดหมายตามคำสั่ง ร่างสูงอดคิดไม่ได้ว่ารถคันนี้ช่างเหมือนกับหัวใจของตนเหลือเกิน หัวใจที่จนถึงตอนนี้ก็ยังคงเต้นอย่างสม่ำเสมอ แม้จะไม่รู้ว่า...

มันเต้นไปเพื่อใครหรือทำไม

8

อนิรุทธ์ไม่เข้าใจตัวเองเลยสักนิดว่า ทำไมถึงไม่สามารถ ลบภาพของการัณย์ในเช้าวันนั้นออกไปจากความคิดได้ ทุกครั้งที่หลับตา หน้าสวยๆ และขนตาที่หนาเป็นแพนั่นก็มาปรากฏขึ้นทั้งในห้วงความคิดและความฝัน เขาเห็นการัณย์หันมายิ้มก่อนจะขยับริมฝีปากพูดอะไรบางอย่าง แต่ไม่ว่าพยายามจะฟังยังไง เสียงเดียวที่ได้ยินก็คือเสียงหัวใจของตัวเอง มันเต้นแรงขึ้น.. แรงขึ้น จนอนิรุทธ์กลัวว่ามันจะระเบิดไม่ก็กระดอนหลุดออกมาจากปากเสียก่อน

"คิดอะไรอยู่คะ"

เสียงหวานมาพร้อมกับการสวมกอดจากด้านหลัง หญิงสาวเจ้าของคำพูดซบหน้าลงบ่ากว้าง ยิ้มบางๆ เมื่อเธอสามารถดึงความสนใจของอนิรุทธ์กลับไปได้สำเร็จ

"ก็คิดไปเรื่อย อย่าสนใจเลย"

"จะไม่ให้ฉันสนได้ยังไงคะ ปรกติเวลาอยู่ด้วยกันคุณไม่เคยวอกแวกหรือคิดเรื่องอื่นเลยสักครั้ง... ทำไมคะ เมื่อคืนฉันให้ความสุขกับคุณไม่พออย่างนั้นเหรอ"

เป็นอนิรุทธ์ที่ยิ้มออกมาบ้าง เขาหันกลับไปเผชิญหน้ากับหญิงสาวที่หลายปีก่อนยังเป็นแค่นักแสดงหน้าใหม่ที่ไม่มีใครรู้จัก แต่มาตอนนี้กลับเป็นดาราตัวแม่ที่ไม่ว่าจะเล่นละครหรือภาพยนตร์ เธอก็จะได้รับความสนใจจากเหล่าผู้ชมอยู่เสมอ แน่นอนว่าการที่เธอเดินมาอยู่ยังจุดนี้ได้ ส่วนหนึ่งก็มาจากเขาที่คอยส่งเสริม ซึ่งก็ไม่ได้เป็นเพราะลีลารักที่เผ็ดร้อนนั่นเพียงอย่างเดียวหรอกนะ แต่เพราะอนิรุทธ์เห็นว่าเธอเป็นคนเก่งและมีพรสวรรค์ เพียงแต่ยังขาดการสนับสนุนที่ดีก็เท่านั้น

“คิดอะไรไร้สาระ ในหัวผมไม่ได้มีแค่เรื่องบนเตียงเรื่องเดียวสักหน่อย”

“ก็แหม...”

หญิงสาวหน้างอมองค้อนอนิรุทธ์จริงจัง ซึ่งถ้าหากเป็นคนอื่นมาทำแบบนี้ อนิรุทธ์คงไล่ตะเพิดและกากบาทชื่อเธอออกจากวงการบันเทิงไปแล้ว แต่เพราะ ‘มาติกา’ เป็นผู้หญิงในแบบที่เขาชอบ นั่นคือสวย ฉลาด และเก่งเรื่องบนเตียงอย่างหาตัวจับได้ยาก ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอจึงไม่เหมือนกับดารานักร้องคนอื่นๆ ที่มีโอกาสเจอกันเพียงแค่ครั้งเดียว

หลายปีมานี้มาติกาจะโทรมานัดเขาให้ไปเจอกันที่โรงแรมเดือนละครั้งหรือสองครั้ง พูดคุยกันถึงเรื่องราวชีวิตที่ผ่านไปในแต่ละวัน ก่อนจะจบลงที่การมีความสุขร่วมกันจนถึงเช้า เธอไม่เคยเรียกร้องให้เขาคบหากับเธอจริงจัง หรืออยากให้เขาเปิดตัวว่าเธอคือคนพิเศษ ซึ่งนั่นก็เป็นสิ่งที่อนิรุทธ์อยากให้เป็นอยู่แล้ว เธออาจเป็นผู้หญิงในแบบที่เขาชอบก็จริง แต่ก็ยังขาดเสน่ห์และไม่ได้น่าหลงใหลถึงขั้น

ที่เขาอยากร่วมชีวิตด้วย

“แล้วนี่คุณแต่งตัวเสร็จรึยัง ถ้าเสร็จแล้วเราจะได้ออกไปกันเลย”

“เสร็จแล้วค่ะ แต่วันนี้คุณช่วยไปส่งฉันที่กองถ่ายหน่อยนะคะ”

“เอาสิ.. ที่ไหนล่ะ”

“ก็ที่ช่องนั่นแหละค่ะ วันนี้ฉันต้องเข้าฉากที่นั่นทั้งวันเลย”

ร่างสูงพยักหน้าและเดินนำออกมาจากห้องสวีท ปล่อยให้มาติกาคว้าหมวกกับแว่นดำมาสวมและเดินตามมาทีหลัง อันที่จริงเขาไม่คิดว่าวิธีนี้จะทำให้คนจำเธอไม่ได้อย่างที่เธอคิด ตรงกันข้ามมันทำให้เธอดูแปลกแยกจนต้องหันมองตามเลยด้วยซ้ำไป แต่เอาเถอะถ้าอยากทำเขาก็จะไม่ห้าม เพราะไม่ว่าชื่อเสียงของเธอจะเสียหายหรือดีแค่ไหน ยังไงก็ไม่เกี่ยวกับเขาอยู่แล้ว

หลังจากที่ขึ้นมาบนรถ อนิรุทธ์ก็เริ่มพาตัวเองดำดิ่งลงสู่ความทรงจำของเช้าวันนั้นอีกครั้ง เขาไม่ได้สนใจมาติกาที่นั่งอยู่ข้างๆ นักและมาติกาก็ฉลาดพอที่จะรู้ว่า เธอควรจะนั่งเงียบๆ และปล่อยให้อนิรุทธ์อยู่ในโลกส่วนตัวที่ไม่ว่าใครก็ไม่มีสิทธิ์เข้าไปแตะต้อง แม้จะรู้ว่าตัวเองเป็นคนโปรด แต่เธอก็ไม่อยากเสี่ยงทำให้อนิรุทธ์หงุดหงิดหรือไม่พอใจเช่นกัน

ตลอดทางมีเพียงความเงียบและแสงแดดอุ่นๆ สาดส่องเข้ามา ช่างน่าแปลกที่ทุกอย่างก็เป็นเหมือนเช้าวันนั้น แต่จิตใจของอนิรุทธ์กลับไม่ได้รู้สึกสงบเลย เขาคิดถึงเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา ขณะที่ในหัวก็มีเสียงอะไรต่อมิอะไรดังก้องไปหมด มันไม่ได้สงบและผ่อนคลายเหมือนวันที่มีการัณย์นั่งอยู่ใกล้ๆ เลยสักนิด

ร่างสูงถอนหายใจและทอดสายตาออกไปยังนอกรถ เขามองคนที่กำลังเดินข้ามถนน มองรถราคาแพงหลายต่อคันที่พยายามเร่งความเร็วทั้งที่ก็เห็นอยู่ว่า ห่างออกไปแค่ไม่กี่เมตรมีสัญญาณไฟที่รอจะสั่งให้ตัวเองต้องหยุดรถ อนิรุทธ์รู้สึกว่าทุกอย่างรอบตัวช่างยุ่งเหยิงเสียเหลือเกิน เขาเหนื่อยแม้ยังไม่ทันได้ขยับตัวทำอะไร ในใจเฝ้าถามว่า เมื่อไหร่ถึงจะมีโอกาสได้สัมผัสกับความรู้สึกสงบๆ เหมือนเช้าวันนั้นอีกสักครั้ง

อนิรุทธ์ยิ้มเหยียดให้กับชีวิตตัวเองที่แม้จะมีอำนาจและเงินทองมากมาย แต่ก็ไม่สามารถซื้อสิ่งที่ตัวเองต้องการจริงๆ ได้ ตั้งแต่วันที่แม่เสียไป ไม่มีวันไหนเลยที่เขาจะพูดได้ว่าตัวเองกำลังมีความสุขได้อย่างเต็มปากเต็มคำ ทุกคนรอบตัวพยายามดูแลและทำให้เขามีความสุขมากที่สุด แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ผลสักเท่าไหร่ เขายังรู้สึกว่าชีวิตไม่ได้ถูกเติมเต็ม ยังมีอะไรบางอย่างขาดหายไป

อะไรบางอย่างที่เขาไม่รู้ว่ามันคืออะไร...

"นั่น!"

ขณะที่รถกำลังวิ่งผ่านสี่แยกในย่านธุรกิจ อนิรุทธ์ก็สะดุดตาเข้ากับใครบางคนที่กำลังเดินงุดๆ อยู่บนทางเท้าของอีกฝั่งถนน เขาเพ่งมองจนแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฝาดหรือเข้าใจผิดไปเอง ถ้าไม่นับวันที่เดินชนกันที่สถานี นี่ก็ถือว่าเป็นครั้งแรกที่เขาเจอคนคนนี้โดยบังเอิญ

"จอดรถ! จอด!"

คนขับรถรีบเหยียบเบรกจนตัวโก่ง โชคดีจริงๆ ที่ไม่มีรถคันอื่นขับตามหลังมา ไม่อย่างนั้นคงได้มีอุบัติเหตุชนท้ายเกิดขึ้นกันบ้างล่ะ

"มีอะไรคะดอม ให้จอดรถทำไม" หญิงสาวที่นั่งอยู่เคียงข้างรีบหันมาถาม เธอรู้จักอนิรุทธ์มาหลายปี แต่ก็ไม่เคยเห็นร่างสูงมีท่าทีร้อนรนจนเสียมาดแบบนี้เลยสักครั้ง

"ผมจะลงตรงนี้ คุณไปสถานีก่อนก็แล้วกัน"

"อ้าว!! ทำไมล่ะคะ"

อนิรุทธ์ไม่เสียเวลาอธิบายใดๆ ทั้งสิ้น เขาเปิดประตูรถและเดินข้ามไปยังอีกฝั่งอย่างรวดเร็ว ตาคอยมองหาคนที่เป็นต้นเหตุให้ตัวเองต้องกระโดดลงมาจากรถกลางทางแบบนี้ หวังว่าพระเจ้าจะไม่กลั่นแกล้งจนเขาต้องหันไปใช้วิธีสร้างโอกาสให้ตัวเองอีกหรอกนะ

ขายาวก้าวเร็วๆ ไปบนทางเท้าที่ตอนนี้มีผู้คนเดินกันขวักไขว่ อนิรุทธ์ถามตัวเองว่า ในสถานที่ที่มีคนพลุกพล่านแบบนี้เขาจะมีปัญญาหาคนคนนั้นเจอได้ยังไงกัน โชคชะตาและพรหมลิขิตจะมีจริงอย่างที่ใครๆ ว่าไว้อย่างนั้นเหรอ

ปึก!!

"โอ๊ย!!"

เสียงของใครบางคนร้องลั่นเมื่ออนิรุทธ์รู้สึกว่าเขาเดินเตะอะไรบางอย่างบนทางเท้า เขารีบก้มลงมองก่อนจะพบว่า สิ่งที่เขาเตะโดนคือคนตัวเป็นๆ ที่กำลังนั่งย่อตัวเพื่อผูกเชือกรองเท้า ให้ตายสิ คนกำลังรีบอยู่แท้ๆ ทำไมถึงต้องมีปัญหาไร้สาระเกิดขึ้นด้วยนะ

"ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ เป็นอะไรมากรึเปล่า" อนิรุทธ์บอกเสียงเรียบ แต่ทว่าสายตากลับไม่ได้สนใจคู่กรณีของตัวเองเลย เขายังคงกวาดตามองไปรอบๆ สิ้นหวังเพราะคิดว่าคงคลาดกับใครคนนั้นแล้วจริงๆ

"ไม่เป็นไรครับ ผมผิดเองที่หยุดผูกเชือกรองเท้าตรงนี้"

ทันทีที่ได้ยินเสียงของคนที่ตัวเองเดินเตะชัดๆ อนิรุทธ์ก็ต้องรีบก้มลงมองอีกครั้งพร้อมกับใจที่เต้นแรง โชคชะตาและพรหมลิขิตมีอยู่จริงๆ

"รัน"

เจ้าของชื่อค้างไปครู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองอนิรุทธ์ตากลมแป๋วจ้องค้างอยู่อย่างนั้นจนคนโดนมองหลุดหัวเราะออกมา หวังว่าวิญญาณของการัณย์จะยังไม่ลอยออกจากร่างไปหรอกนะ

"เลิกมองฉันแบบนั้นได้แล้ว ลุกขึ้นสิ เดี๋ยวก็โดนคนเดินเตะเข้าอีกหรอก"

อนิรุทธ์ส่งมือให้การัณย์ที่ยังทำหน้างงอยู่บนทางเท้า หากแต่อีกฝ่ายก็กลับยังค้างนิ่งจนอนิรุทธ์ต้องคว้าที่ต้นแขนและดึงตัวลุกขึ้นแทน

"คุณดอม...มาอยู่ที่นี่ได้ไงครับ" เมื่อสามารถรวบรวมสติได้การัณย์ก็เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ ทั้งที่ตรงนี้มันก็เป็นถนนที่ไม่ว่าใครๆ ก็มีสิทธิ์เดินผ่านไปมา แต่ทำไมเขาถึงได้รู้สึกว่า การได้เจออนิรุทธ์อีกครั้งแบบนี้ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญอีกแน่นอน

"เอ่อ..รถฉันเสียน่ะ เลยจอดทิ้งไว้แล้วก็เดินเล่นมาเรื่อยๆ ถือเสียว่าเปลี่ยนบรรยากาศ" เขาโกหกคำโต "ไม่คิดว่าจะมาสะดุดนายเอาแถวนี้"

การัณย์รู้สึกอายจริงๆ ที่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขามีแต่เรื่องแย่ๆ เดินชนบ้างล่ะ ล้มบ้างล่ะ แล้วนี่เขายังมานั่งขวางทางจนโดนอนิรุทธ์เตะเข้าอีก รู้ไปถึงไหนคงได้อายไปถึงนั่น

"ขอโทษครับ ผมไม่ทันคิดว่าตัวเองจะนั่งขวางทางคนที่เดินผ่านไปมา"

"ขอโทษทำไม ฉันสิต้องขอโทษนายที่ไม่ได้ระวัง เผลอเตะเข้าไปเต็มๆ... เจ็บรึเปล่า"

"ไม่ครับ ไม่เจ็บเลย ขอบคุณนะครับที่อุตส่าห์เป็นห่วง"

อนิรุทธ์ยิ้มตอบ รู้สึกอารมณ์ดีอย่างบอกไม่ถูกที่ได้เจอกับการัณย์ตั้งแต่เช้าตรู่ของวัน สงสัยอยู่ในใจว่าถ้าหากคนที่เขาเลือกไม่ใช่การัณย์ ในตอนนี้เขาจะรู้สึกสนุกและมีความสุขเหมือนอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้รึเปล่า

"แล้วนี่นายจะไปไหน แล้วงานล่ะ"

"วันนี้เพลิงต้องซ้อมเต้นกับซ้อมร้องเพลงที่บริษัทครับ"

"อ่อ.. งั้นนายก็ว่างน่ะสิ"

"ไม่ใช่หรอกครับ ถึงไม่ได้ออกไปไหนแต่ผมก็ต้องเคลียร์พวกเอกสารต่างๆ อยู่ดี" การัณย์อธิบาย เขาเริ่มชินกับความอยากรู้ไปเสียทุกเรื่องของอนิรุทธ์แล้วล่ะ

"นั่นสินะ.. ถ้าอย่างนั้นนายกำลังจะไปไหนล่ะ"

"ไปซื้อกาแฟครับ ร้านประจำของผมอยู่ถัดจากตรงนี้ไปแค่ไม่กี่ซอยเอง"

อนิรุทธ์หันมองตามปลายนิ้วของการัณย์ ก่อนจะเห็นป้ายร้านกาแฟที่อยู่ถัดออกไป สมองเริ่มคิดหาวิธีที่จะต่อเวลาระหว่างพวกเขาสองคน เขาอุตส่าห์กระโดดลงมาจากรถระหว่างทางเชียวนะ จะให้จบแค่การทักทายแล้วก็แยกย้ายทางใครทางมันรึไง

"ไปด้วยคนสิ ฉันก็อยากหากาแฟกินสักแก้วเหมือนกัน"

การัณย์หยุดคิดครู่หนึ่ง เพราะด้วยระยะห่างทางสังคมที่แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว เขาจึงอดที่จะรู้สึกอึดอัดไม่ได้ที่ต้องทำนั่นทำนี่โดยมีสายตาของอนิรุทธ์จับจ้อง แต่จะให้ทำยังไงล่ะ ปฏิเสธและบอกว่าเขาไม่อยากต้องหยุดคิดทุกๆ นาทีก่อนที่จะพูดหรือทำอะไรอย่างนั้นเหรอ

“เอ่อ...ก็...ครับ แต่กาแฟร้านนี้เป็นแค่กาแฟถูกๆ นะครับ มันอาจไม่ถูกปากคุณดอมสักเท่าไหร่”

อนิรุทธ์ไม่ตอบ เขายิ้มและเดินคู่ไปกับการัณย์ด้วยท่าทีที่ผ่อนคลาย นานมากเหลือเกินที่ไม่ได้มาเดินเอื่อยเฉื่อยอยู่แบบนี้ ทุกวันมีแต่งานที่ต้องสะสาง พอหมดวันถ้าไม่แวะไปหาคนนั้นคนนี้ในโรงแรมก็จะหอบงานกลับบ้านก่อนจะหลับเป็นตายหลังจากที่เคลียร์ทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เขาไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมทุกคนถึงได้มองว่าชีวิตแบบนี้คือชีวิตที่น่าอิจฉา มันทั้งเหงา ทั้งโดดเดี่ยว และเหน็ดเหนื่อยเกินจะบรรยายแท้ๆ

แค่ไม่กี่อึดใจ ทั้งสองก็มาถึงยังร้านกาแฟที่ว่า อนิรุทธ์ยืนอ่านเมนูพื้นๆ จากตรงเคาน์เตอร์ จากนั้นก็สั่งแบบเดียวกับที่การัณย์สั่งเพื่อจะได้ไม่ต้องยืนรอนาน เขาอยากให้เวลาหมดไปกับการได้พูดคุยหรือมองหน้าสวยๆ นี้ มากกว่าการต้องยืนรอกาแฟรสชาติธรรมดาๆ นั่น

“แล้ววันนี้เพลิงเขาจะซ้อมเต้นซ้อมร้องอยู่ที่บริษัททั้งวันเหรอ” อนิรุทธ์เริ่มบทสนทนาหลังจากนั่งลงที่โต๊ะตรงมุมด้านในของร้าน

“ครับ เพราะพรุ่งนี้มีรายการสด คุณกิตเลยอยากให้เพลิงพร้อมที่สุด”

"แล้วเขาต้องซ้อมถึงกี่โมง"

"คิดว่าคงประมาณค่ำๆ ครับ ถ้าหนักกว่านี้ร่างกายจะล้าเสียก่อน"

อนิรุทธ์พยักหน้าและพยายามทำเหมือนว่านี่เป็นการพูดคุยกันตามประสาคนรู้จัก แม้ว่าในใจจะมีแผนการต่างๆ ผุดขึ้นมามากมายก็ตาม

"ฉันได้ยินคุณกิตบอกว่า นายกับเพลิงเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็กๆ"

"ครับ.. เราสองคนโตมาในสถานสงเคราะห์ที่เชียงราย ตอนผมกับเขาเจอกัน พวกเราอายุได้แค่ห้าขวบเองครับ"

อันที่จริงอนิรุทธ์รู้ประวัติและรายละเอียดของการัณย์หมดแทบทุกเรื่องแล้ว ทั้งเรื่องเป็นเด็กกำพร้า และเรื่องที่เป็นเพื่อนสนิทกับภาวัต แต่เขาก็ยังแสร้งทำว่ามันเป็นข่าวใหม่ที่น่าตื่นเต้น มันน่าจะดีกว่าถ้าให้การัณย์คิดไปว่า เขาไม่เคยรู้เรื่องอะไรของตัวเองเลย

"ไม่น่าเชื่อเลย... นี่พวกนายโตมาในสถานสงเคราะห์เหรอเนี่ย มิน่าล่ะ ถึงได้เข้มแข็งเอามากๆ"

"ที่พวกผมเข้มแข็งแบบนี้ก็เพราะครู... เอ่อ..หมายถึงคนที่คอยดูแลพวกเราน่ะครับ ท่านเป็นคนเก่งและใจดีมาก ท่านบอกเสมอว่าถึงพวกเราจะไม่มีพ่อมีแม่ แต่พวกเราก็มีกันและกัน"

ยิ่งฟังอนิรุทธ์ก็ยิ่งอิจฉาการัณย์ ให้ตายสิ การัณย์เป็นเด็กกำพร้า ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีเงินทองมากองอยู่ตรงหน้า แต่กลับมีสิ่งที่เขาไม่สามารถใช้เงินทุ่มซื้อมาได้ มีกันและกัน คำที่อนิรุทธ์อยากใช้พูดกับใครสักคน แต่จนถึงตอนนี้ก็มีแค่เขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

“แล้ว..นายเคยน้อยใจหรือโกรธบ้างรึเปล่า.. เรื่องที่...เอ่อ... พ่อแม่ของนาย...”

บรรยากาศสบายๆ หม่นลงเพราะเรื่องที่คุยมันชวนให้หดหู่ใจยิ่ง การัณย์ถอนหายใจและยิ้มบางๆ โกรธเหรอ นั่นสินะ เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลย

“ผมไม่รู้หรอกครับว่าพ่อกับแม่เป็นใคร เพราะตั้งแต่จำความได้ลุงกับป้าก็คือคนที่คอยดูแลผมมาตลอด แต่ว่า...พวกท่านคงยังไม่พร้อมที่จะดูแลเด็กตัวเล็กๆ สักเท่าไหร่ ทำให้บางครั้งเวลาที่ผมร้องไห้งอแงคุณลุงก็จะทุบตีผมเพื่อให้ผมหยุดร้อง ทุกวันผมจะต้องใส่เสื้อแขนยาวเพื่อปิดรอยช้ำพวกนั้น จนเมื่อผมต้องไปโรงเรียน มันก็เป็นเรื่องยากที่จะไม่ให้ใครเห็น... ครูประจำชั้นของผมท่านสงสารผมมากสุดท้ายท่านก็ตัดสินใจแจ้งตำรวจ และผมถูกส่งตัวไปที่สถานสงเคราะห์ครับ”

อนิรุทธิ์รู้สึกเหมือนตัวเองโดนตีแสกหน้า เรื่องแบบนั้นไม่สมควรจะเกิดขึ้นกับใครเลย เด็กตัวเล็กๆ ที่ไม่มีทางสู้ต้องรับมือกับความโกรธเกรี้ยวของผู้ใหญ่ โชคดีแค่ไหนแล้วที่การัณย์สามารถเติบโตมาได้ถึงวันนี้ แถมยังเป็นคนที่มองโลกในแง่บวกราวกับตัวเองไม่เคยพบเจอเรื่องทุกข์ยากมา

“ขอโทษนะ.. ฉันไม่ควรถามนายเรื่องนี้เลย”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ.. เพราะผมไม่ได้รู้สึกอะไรกับอดีตพวกนั้นเลย ผมมีความสุขที่สถานสงเคราะห์ มีเพื่อน มีคนดูแลที่ดียิ่งกว่าใครในโลก แค่นั้นก็มากพอแล้วล่ะครับ”

อนิรุทธิ์ไม่อยากเชื่อว่าโลกของเด็กกำพร้าที่ขาดซึ่งทุกสิ่งทุก

อย่างจะดูสดใสได้แบบนี้ แล้วดูโลกของเขาสิ เขามีเงินทอง มีผู้คนมากมายล้อมหน้าล้อมหลัง แต่มันกลับมืดมนและเปล่าเปลี่ยวเหลือเกิน

ทำไมชีวิตนายถึงได้น่าอิจฉาขนาดนี้นะ

Tru Tru~ Tru Tru~

ขณะที่บทสนทนากำลังลื่นไหล โทรศัพท์ของการัณย์ก็แผดเสียงขึ้นขัดจังหวะ อนิรุทธิ์รู้สึกได้ทันทีว่าความสนใจของอีกฝ่ายถูกเจ้าโทรศัพท์เครื่องเล็กๆ นั่นดึงไปจนหมด ตาคู่งามไม่แม้แต่จะเหลือบมองมาทางเขา ซ้ำร้าย การัณย์ยังลุกออกไปจากโต๊ะโดยไม่ได้หันมาบอกเขาสักคำ

อนิรุทธ์นั่งมองการัณย์ที่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่นอกร้านพร้อมกับความคิดมากมาย เขาติดใจคนคนนี้มากขึ้นทุกที ทั้งจากดวงตาและกลิ่นหอมที่เหมือนของผู้เป็นแม่ ไหนจะความคิดความอ่านและการมองโลกนั่นอีก การัณย์เป็นเหมือนแสงสว่างของโลกใบนี้ และเขาก็เป็นเงาสีดำทะมึนที่จะปรากฏตัวทุกครั้งเมื่อแสงสว่างสาดส่องลงบนผืนโลก

นี่แหละส่วนเติมเต็มที่ขาดหายไป แสงสว่างที่จะมาส่องชีวิตอันดำมืดของเขา

“คุณดอมครับ ผมต้องไปแล้วครับ”

เหมือนทุกครั้งที่เมื่ออนิรุทธิ์รู้สึกอยากหยุดเวลาเอาไว้ การัณย์ก็จะต้องติดปีกโผบินจากไป เขาถอนหายใจและรู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก ทำไมการัณย์ถึงไม่คว้าโอกาสที่จะได้อยู่กับเขาเหมือนอย่างที่คนอื่นๆ พยายามนะ

“ไหนบอกว่าเพลิงต้องอยู่ซ้อมอยู่ที่บริษัททั้งวันไง นั่งคุยกันอีกสักพักสิ” อนิรุทธ์ตัดสินใจพูด ทำไงได้ ก็เขาอยากคุยกับการัณย์ต่ออีกนิดจริงๆ นี่

“ไม่ได้หรอกครับ เพลิงโทรมาบอกให้ผมช่วยซื้อกาแฟกับมื้อเช้าเข้าไปให้”

“คนอื่นมีตั้งเยอะแยะ ทำไมไม่ให้เขาทำล่ะ”

การัณย์ได้แต่มองตาปริบๆ หลังจากเห็นอนิรุทธ์แสดงท่าทีไม่พอใจออกมา เขาไม่คิดว่าตัวเองทำอะไรผิด เพราะนี่ยังเป็นเวลางาน และเขาก็ควรจะกลับไปทำงานต่อได้แล้ว

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ แต่ผมต้องไปแล้วจริงๆ ขอบคุณสำหรับกาแฟนะครับ”

ภาพจิตรกรรมอันงดงามกำลังถูกฉีกทิ้งอยู่ในความรู้สึก อนิรุทธ์ไม่รู้จะพูดอะไรขณะนั่งมองการัณย์เอื้อมมือมาหยิบข้าวของที่วางอยู่บนโต๊ะ เขาอยากให้การัณย์อยู่ต่ออีกนิด อยากคุย อยากเห็นตาสวยๆ อยากได้เห็นมุมมองดีๆ ที่ตัวเองไม่เคยเห็น

“เอ๊ะ!!”

เป็นอีกครั้งร่างกายไวกว่าความคิด อนิรุทธ์เอื้อมมือไปคว้าแขนของการัณย์เอาไว้ ตาคมจ้องนิ่งจนน่ากลัว

“คะ..คุณดอม..มีอะไรเหรอครับ”

“อยู่ต่ออีกนิด ทานมื้อเช้าสายแค่ไม่กี่นาที เพื่อนนายไม่เป็นอะไรหรอก”

ประโยคจากอนิรุทธ์ทำให้การัณย์หยุดนิ่งไปชั่วอึดใจ เขายอมรับว่าภาวัตคงไม่เป็นอะไรไปถ้าต้องทานมื้อเช้าช้าออกไปอีกนิด

แต่เพราะแววตาและการกระทำที่เอาแต่ใจตัวเองของอนิรุทธ์ ทำให้การัณย์รู้สึกว่าเขาไม่ควรยอมให้อีกฝ่ายอีก นี่คือชีวิตของเขา นี่คืองานของเขา และคนที่รออยู่ก็คือเพื่อนรักที่เขาห่วงใยยิ่งกว่าใคร

"ขอโทษนะครับ แต่ผมอยู่คุยกับคุณไม่ได้จริงๆ ขอตัวก่อนนะครับ"

"รัน นี่นาย!"

ก่อนที่อนิรุทธ์จะทันได้ใช้อำนาจอย่างที่เคยทำ มือบางก็แกะมือของเขาออกจากข้อมือตัวเอง ตาคู่สวยเหลือบมองอย่างไม่แยแส ซึ่งนั่นก็ทำให้อนิรุทธ์จุกจนคิดอะไรไม่ออก ไม่เคยมีใครทำกับเขาแบบนี้ นอกจากจะขัดใจแล้ว การัณย์ยังมองราวกับเขาเป็นเด็กตัวเล็กที่ไร้เหตุผลอย่างนั้นแหละ

ไม่มีคำพูดอำลาใดๆ อีก การัณย์ทำเพียงแค่เดินจากไปโดยทิ้งให้อนิรุทธ์นั่งมองจากโต๊ะพร้อมความรู้สึกที่ยากจะบรรยายออกมา เพราะเขาทั้งโกรธ ทั้งตกใจ และก็ผิดหวัง รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนธรรมดาๆ ที่ถูกมองข้ามและไม่เห็นความสำคัญ คนธรรมดาที่แม้จะพยายามอ้อนวอนยังไง การัณย์ก็ไม่คิดจะสนใจแม้แต่น้อย

นี่มันอะไรกัน... ไอ้เพื่อนรักคนนั้นมันสำคัญกับนายมากขนาดนั้นเชียวเหรอ!

9

ตั้งแต่โตมา ยังไม่เคยมีวันไหนที่อนิรุทธ์จะรู้สึกหงุดหงิด ได้มากเท่ากับวันนี้อีกแล้ว เขายังโกรธและไม่พอใจที่วันนั้นถูกการัณย์ทิ้งให้นั่งอยู่คนเดียวในร้านกาแฟเล็กๆ นั่น ทั้งที่เขาพยายามขอให้อีกฝ่ายอยู่คุยกันต่ออีกสักนิดแล้วแท้ๆ แต่การัณย์ก็ยังไม่สนใจแถมยังมองเขาด้วยสายตาที่คล้ายกับจะติติง มันไม่มากเกินไปหน่อยเหรอ เขาคืออนิรุทธ์ พิพัฒนพงศ์ เจ้าพ่อสื่อบันเทิงผู้กุมชะตาชีวิตของเหล่าศิลปินและดาราทุกคนเชียวนะ

ชายหนุ่มถอนหายใจเพื่อระบายความหงุดหงิดที่ล้นอยู่ในอก ตาคมกวาดมองงานที่กองสุมอยู่บนโต๊ะก่อนจะเมินไปทางอื่นโดยไม่คิดที่จะหยิบมันขึ้นมาดู ในตอนนี้อนิรุทธ์ไม่มีอารมณ์จะทำอะไรทั้งนั้น เขาอยากเจอการัณย์อีกครั้งและทำทุกวิถีทางเพื่อให้คนคนนั้นมาสยบแทบเท้าให้ได้

“เป็นอะไรไปครับ ดูคุณดอมอารมณ์ไม่ดีเลย” เลขาหนุ่มที่ทำงานด้วยกันมานานรับรู้ถึงความผิดปรกติได้ทันที เขาวางเอกสารที่ต้องส่งให้อนิรุทธ์เซ็นลงบนโต๊ะ ยิ้มบางๆ เพราะเดาได้ว่าที่อีกฝ่าย

อารมณ์ไม่ดีน่าจะมาจากผู้จัดการหนุ่มหน้าสวยคนนั้น

“ตรี นายช่วยตอบฉันมาตามตรงนะว่า เพลิงมีอะไรที่ฉันไม่มี”

พาทิศแทบสำลักอากาศหลังจากได้ยินคำถามของผู้เป็นนาย นี่เขาฟังผิดไปใช่ไหม อย่างอนิรุทธ์จำเป็นอะไรที่ต้องเอาตัวเองไปเทียบกับนักร้องหน้าใหม่คนนั้นกันล่ะ

“เอ่อ... คุณดอมคิดยังไงถึงถามผมแบบนี้ครับ”

อนิรุทธ์ไม่ตอบคำถาม เขาถอนหายใจยาว คิ้วหนาได้รูปขมวดแน่นบ่งบอกชัดว่ากำลังหงุดหงิดมากขึ้นเรื่อยๆ เขาเองก็ไม่ได้อยากถามอะไรแบบนี้หรอกนะ แต่พอมาคิดว่าตัวเองอาจยังไม่สมบูรณ์แบบมากพอ เลยโดนการัณย์เมินหนีเช่นนั้น คนที่น่าจะตอบคำถามนี้ได้ดีที่สุดก็น่าจะเป็นพาทิศนี่แหละ

“ทำไมครับ...หรือว่าคุณรันเขาพูดอะไร”

“เฮอะ! ก็ลองพูดดูสิ” ผู้บริหารหนุ่มหัวเราะเยาะ ขนาดไม่พูดอะไรยังทำให้เขาเจ็บใจได้ขนาดนี้ ถ้าพูดหรือว่าอะไรออกมาสักคำ อนิรุทธ์สาบานว่าจะเอาคืนให้สาสมเชียวล่ะ

“ถ้างั้นคุณรันเขาทำอะไรครับ คุณถึงได้รู้สึกไม่มั่นใจจนต้องมาถามผมแบบนี้”

“ใครว่าฉันไม่มั่นใจ! อย่างหมอนั่นน่ะ..” อนิรุทธ์อยากจะเถียงใจแทบขาด แต่พอมองกลับไปเขาก็ต้องยอมรับว่า การกระทำของการัณย์ทำให้เขาหมดความมั่นใจไปจริงๆ ตั้งแต่โตมาไม่เคยมีใครกล้าปฏิเสธเขา ตรงกันข้าม ทุกคนพยายามจะวิ่งเข้าใส่และหาโอกาสเข้าใกล้เขาอย่างออกหน้าออกตา แล้วดูที่การัณย์ทำสิ นอกจากจะไม่เป็นเหมือนคนอื่นๆ แล้ว หมอนั่นยังทำหน้าไม่พอใจตอนที่เขาตื๊อให้

อยู่ด้วยกันต่ออีกนิด คิดว่าตัวเองเป็นใคร ดาวเด่นในวงการบันเทิงอย่างนั้นเหรอ "เฮอะ! คิดว่าตัวเองวิเศษมาจากไหนกัน"

"พูดแบบนี้แปลว่าคุณรันต้องทำอะไรจริงๆ" พาทิศสรุปแบบไม่ต้องรอคำตอบ เขาประหลาดใจจริงๆ ที่คนธรรมดาๆ อย่างการัณย์จะทำให้อนิรุทธ์มานั่งคิดมากแบบนี้ได้ "เอาเป็นว่าผมจะไม่เซ้าซี้ถามคุณดอมแล้วกันครับ แต่ถ้าคุณรันทำให้คุณหงุดหงิดแบบนี้ ก็ลองเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ดูไหมครับ หาคนที่...อืม... ยังไงดีล่ะ ง่ายๆ ไม่เรื่องมาก และพร้อมที่จะคบกับคุณโดยที่คุณไม่จำเป็นต้องพยายามถึงขนาดนี้"

"ทำไมฉันต้องทำแบบนั้น!" อนิรุทธ์โวยวายทันที ใช่ ทำไมเขาต้องทำแบบนั้น "คนอย่างฉัน... ถ้าลองตัดสินใจแล้วก็ไม่มีทางยอมแพ้ง่ายๆ เด็ดขาด กับอีแค่คนธรรมดาๆ ให้มันรู้ไปสิว่าฉันจะไม่มีปัญญาเอาชนะ"

พาทิศยิ้มบางๆ สีหน้าไม่ได้แสดงความรู้สึกมากนัก ทุกอย่างเป็นไปอย่างที่เขาคิดไว้จริงๆ คนอย่างอนิรุทธ์ไม่มีทางยอมให้ใครดูถูกความสามารถของตัวเองได้ง่ายๆ ยิ่งบอกให้ล้มเลิก อนิรุทธ์ก็จะยิ่งกัดฟันสู้อย่างเต็มกำลัง ข้อเสียที่พาทิศมักฉวยโอกาสดึงมาจี้จุดเพื่อกระตุ้นให้อนิรุทธ์ฮึดสู้ขึ้นอีกครั้งอยู่บ่อยๆ เขาเชื่อว่าอนิรุทธ์เองก็รู้ว่าตัวเองกำลังถูกท้าทาย แต่เพราะอีโก้ที่สูงลิบนั่น ทำให้อนิรุทธ์เลือกที่จะมองข้ามและพยายามเอาชนะคำท้าทายพวกนั้นด้วยการทำให้เป้าหมายของตัวเองประสบผลสำเร็จแทน

"ถ้าอย่างนั้นคิวงานนี่ก็ยังมีความจำเป็นสำหรับคุณ" เลขาหนุ่มพูดอีกครั้งพร้อมกับวางกระดาษแผ่นหนึ่งลงบนโต๊ะ ในนั้นมี

ตารางการทำงานของภาวัตที่ตอนนี้เริ่มหนาตากว่าวันก่อนๆ ที่เขาเคยเห็น ดูท่านักร้องหน้าใหม่เพื่อนรักของการัณย์จะดังจนฉุดไม่อยู่แล้วจริงๆ

“ฉันคิดไม่ออกแล้วล่ะว่า จะดึงหมอนั่นออกมาจากงานผู้จัดการส่วนตัวยังไง รันตื่นไปทำงานตั้งแต่เช้า ทั้งวันถ้าไม่เดินตามก้นเพื่อนตัวเองก็ต้องเคลียร์เอกสารร้อยแปดที่บริษัท แค่เวลาจะหายใจยังไม่มีเลย”

คราวนี้พาทิศถึงกับหลุดหัวเราะออกมา ปรกติเขาเคยได้ยินแต่คนที่พยายามเข้าหาอนิรุทธ์บ่นว่าอนิรุทธ์ไม่ค่อยมีเวลา แต่ไม่เคยได้ยินอนิรุทธ์บ่นถึงใครอื่นในเรื่องนี้สักครั้ง เห็นทีเขาคงต้องถือธงเชียร์คนคนนี้สุดใจแล้วล่ะมั้ง

“มีอะไรน่าขำ นายไม่รู้หรอกว่าฉันต้องหงุดหงิดแค่ไหนตอนที่...” อนิรุทธ์ไม่อยากตอกย้ำตัวเองมากไปกว่านี้ เขาถอนหายใจและเมินหน้าจากตารางงานของภาวัต รู้ไปก็เท่านั้น ยังไงการัณย์ก็เปิดโอกาสให้เขาได้คุยแค่ไม่กี่นาทีอยู่ดี

“งั้นคุณดอมก็เอาจุดนี้มาทำประโยชน์ให้กับคุณดอมเองสิครับ”

ผู้บริหารหนุ่มหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนจะยกยิ้มมุมปากเมื่อเริ่มเข้าใจในคำชี้แนะของเลขา นั่นสินะ ถ้าการัณย์ต้องตามติดภาวัตจนแยกจากกันไม่ได้ขนาดนั้น เขาก็แค่หาวิธีดึงตัวภาวัตมา เพียงแค่นั้นโอกาสที่เขาจะได้เจอกับการัณย์ก็จะเกิดขึ้นเอง ไม่ต้องวิ่งตามไปที่นั่นที่นี่ให้เหนื่อย ไม่ต้องคอยหงุดหงิดว่ามีเวลาคุยกันแค่ไม่กี่นาที เรื่องแค่นี้ทำไมต้องให้พาทิศมาบอกด้วยนะ

ช่วงค่ำหลังจากเสร็จงานวุ่นๆ ทั้งหมด ภาวัต การัณย์ และทีมงานคนอื่นๆ ก็ต้องแบกสภาพที่อิดโรยกลับมาที่บริษัท ภาวัตยังต้องซ้อมเต้นอีกสองชั่วโมงถึงจะกลับคอนโดไปพักผ่อนได้ ส่วนการัณย์ก็ต้องเคลียร์เอกสาร เคลียร์เช็ค รวมไปถึงเตรียมงานสำหรับวันพรุ่งนี้ร่วมกับทีมงาน คิดแล้วก็น่าหัวเราะ จะมีใครรู้บ้างนะว่า งานในวงการบันเทิงมันไม่ได้น่าอิจฉาอย่างที่ใครๆ คิดเลย

"มากันแล้วเหรอ ดีเลย เพลิง รัน เข้าไปคุยกับฉันในห้องหน่อยนะ"

ไม่ทันที่จะวางข้าวของลงด้วยซ้ำ การัณย์กับภาวัตก็โดนกิตติเรียกตัวเข้าไปคุยในห้องทำงาน สองหนุ่มหันมองหน้ากันอย่างหวั่นๆ ภาวนาว่ามันจะไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร วันนี้พวกเขาตั้งใจทำงานกันทั้งวัน ไม่ได้มีปัญหาหรือทะเลาะกับใครเลยนะ

แต่ห่วงไปก็เท่านั้นเพราะทางเดียวที่จะรู้ก็คือต้องเข้าไปคุยกับกิตติ การัณย์เดินนำไปก่อน จากนั้นภาวัตที่ดูยังเหนื่อยจากงานก็ค่อยลากสังขารของตัวเองตามไป

"นั่งสิ.. ฉันคุยกับพวกนายไม่นานหรอก"

สองเพื่อนรักที่กลมเกลียวกันจนเหมือนพี่น้องทิ้งตัวลงบนโซฟารับแขกในห้อง อดระทึกไม่ได้ว่ากิตติกำลังจะคุยเรื่องอะไรกับพวกตน

"เอ่อ...มีอะไรเหรอครับคุณกิต" การัณย์เริ่มก่อน "พวกเราไม่ได้ไปทำอะไรให้ใครไม่พอใจใช่ไหมครับ"

"ไม่ใช่สักหน่อย คิดอะไรของนายเนี่ย" เจ้าของค่ายหน้าตาใจดีรีบปัด เขารู้ดีว่าคนของตัวเองมีนิสัยยังไง ไอ้เรื่องที่จะไปมีปัญหา

กับคนอื่นน่ะ ไม่มีทางเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

"ถ้างั้นเรื่องอะไรล่ะครับ อย่าบอกนะครับว่าท่านประธานมีไลฟ์โชว์ให้ผมขึ้นเพิ่มอีกรายการ" ภาวัตถามอย่างอารมณ์ดี แค่รู้ว่าไม่ได้มีปัญหาอะไรเขาก็โล่งอกแล้วล่ะ

"หึ! ฉันมีดีกว่าไลฟ์โชว์เสียอีก"

"เอ๊ะ!" สองหนุ่มประสานเสียงกันโดยไม่ได้นัดหมาย ความเหน็ดเหนื่อยที่เกิดจากการโหมงานมาทั้งวันค่อยๆ จางหายไป เหลือเพียงความตื่นเต้นเมื่อคิดว่ากำลังจะมีงานอื่นเข้ามาเพิ่มเติม

"เมื่อช่วงบ่ายทาง CCH โทรมาบอกฉันว่า เขาจะทำรายการใหม่เกี่ยวกับการตามติดชีวิตของศิลปินที่กำลังเป็นที่สนใจในเวลานี้ รูปแบบรายการก็เป็นกึ่งๆ เรียลลิตี้ ตามไปดูหอพัก ไปดูตอนที่ศิลปินซ้อมร้องเพลง ทำงาน หรือแม้แต่ตอนนอน"

"แล้วเขาก็เลือกเพลิงเหรอครับ" การัณย์แทรกอย่างตื่นเต้น นี่ไงล่ะ ผลจากความพยายามของภาวัต

"ใช่ เพลิงเป็นศิลปินคนแรกที่เขาเลือกให้ไปเปิดรายการ กี่เทปยังไม่มีการสรุป แต่อย่างน้อยๆ ก็น่าจะสักสิบเทป" กิตติอธิบายรายละเอียด "ซึ่งฉันก็ให้คนตอบตกลงไปเรียบร้อยแล้ว ทางโน้นเลยนัดมาว่าอีกสองวันให้นายเข้าไปคุยรายละเอียดกับเขาที่สถานีได้เลย"

สองเพื่อนรักหันมองหน้ากันพร้อมความรู้สึกตื่นเต้น ภาวัตเดบิวยังไม่ถึงเดือนเลยด้วยซ้ำแต่กลับมีรายการวาไรตี้โชว์เป็นของตัวเองแล้ว ถ้าไม่ได้รับความนิยมจริงๆ ทางโปรดิวเซอร์ไม่มีทางยอมเสี่ยงด้วยแน่ๆ

"สำเร็จแล้วรัน พวกเราทำได้แล้ว!"

การัณย์พยักหน้า ยิ้มกว้างเมื่อเห็นแววตาของภาวัตเป็นประกาย พวกเขาทำสำเร็จแล้วจริงๆ แม้จะเป็นแค่ก้าวเล็กๆ แต่ตอนนี้ภาวัตก็ได้ชื่อว่าเป็นศิลปินที่ได้รับความนิยมแล้ว

"เอาล่ะ... เห็นแก่วันนี้มีข่าวดี ฉันจะให้พวกนายกลับไปพักผ่อนได้เลย ไม่ต้องซ้อมเต้นหรือทำงานเอกสาร ไว้ฉันจะให้พวกสต๊าฟที่ประจำอยู่ที่บริษัทจัดการให้พรุ่งนี้"

ความสุขเหมือนจะทวีมากขึ้นเมื่อกิตติเลือกให้โบนัสพวกเขาด้วยการยอมให้กลับไปพักเร็วกว่าทุกที สองเพื่อนรักรีบลุกขึ้นขอบคุณทั้งยิ้มทั้งหัวเราะให้กับชีวิตที่ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จันทภาจะต้องดีใจมากแน่ๆ ถ้าได้รู้ว่า ลูกศิษย์ของตัวเองกำลังกลายเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียง เด็กน้อยที่เธอคอยดูแลมาตลอดใกล้จะมีโอกาสตอบแทนบุญคุณเหล่านั้นแล้ว

"กลับด้วยกันนะรัน ฉันจะแวะไปส่งแกที่ห้องเอง" ภาวัตรีบอาสาหลังจากพวกเขาเดินออกมาจากห้องทำงานของกิตติ

"ไม่ต้องหรอก แกทำงานมาเหนื่อยๆ รีบกลับไปพักดีกว่า หน้าโทรมขึ้นมาเดี๋ยวโปรดิวเซอร์ก็เปลี่ยนใจหรอก" การัณย์บอกปัดเหมือนทุกๆ ที เขากลับห้องเองจนชินแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้เพื่อนเดือดร้อนไปส่งหรอก

"แกก็เป็นอย่างนี้ทุกที ไม่เป็นไรๆ ลืมไปแล้วใช่ไหมว่าเราสองคนเป็นเพื่อนรักกัน" ภาวัตย้อน "ถ้าเรื่องแค่นี้แกยังไม่ยอมให้ฉันทำเพื่อแก แล้วที่ผ่านมาเป็นสิบๆ ปี เราจะคบกันเพื่ออะไรล่ะ"

เจอภาวัตเล่นไม้นี้ การัณย์ก็ได้แต่ยืนอึ้ง เพื่อนของเขาก็ไม่ใช่เล่นๆ เหมือนกันนะเนี่ย บทจะจริงจังขึ้นมาก็สามารถพูดจนเขาจุกได้

“เฮ้อ~ เลิกบ่นอะไรไร้สาระแบบนั้นเถอะน่า ก็ได้ๆ ฉันให้แกไปส่งก็ได้ แต่ห้ามไปนั่งเล่นที่ห้องนะ แกต้องรีบพักผ่อน”

“รู้แล้วน่า”

เพื่อนรักรับคำแบบขอไปที ก่อนจะคว้ากุญแจรถคันเก่าของกิตติที่เจ้าตัวใจป้ำอนุญาตให้ศิลปินคนโปรดยืมใช้จนกว่าจะมีปัญญาซื้อรถเป็นของตัวเอง และด้วยสายตาและระยะเวลาที่คบหากันมาทำให้การัณย์แน่ใจว่า ภาวัตไม่มีทางยอมทำตามที่เขาสั่งอย่างแน่นอน

ไงล่ะ การัณย์กะแล้วว่าตัวเองต้องคิดไม่ผิด อย่างภาวัต ลองได้มีโอกาสพักตั้งแต่หัวค่ำแบบนี้ ไม่มีทางหรอกที่จะยอมเข้านอนก่อนเข็มสั้นจะชี้ถึงเลขสิบสอง แต่ก็เอาเถอะ อย่างน้อยๆ ภาวัตก็เลือกที่จะมานอนเล่นอยู่ที่ห้องเล็กๆ ของเขา ไม่ใช่ออกไปปาร์ตี้พี้ยากับพวกดาราแกแบบนิสัยเสีย เพราะยังไงการนอนดึกจนหน้าโทรมก็คงดีกว่าการถูกตำรวจจับหรือมีข่าวแย่ๆ ทั้งที่เพิ่งเดบิวได้ไม่นาน

“เมื่อไหร่แกจะกลับไปห้องเนี่ย” ร่างบางถามอีกครั้งหลังจากเปิดประตูห้องน้ำออกมาแล้วเห็นว่า เพื่อนรักสุดหล่อยังนอนดูอัลบั้มรูปสมัยเรียนอยู่บนฟูกเก่าๆ ของตนเหมือนเดิม

“อีกแป๊บสิ ขอฉันดูรูปเก่าๆ พวกนี้ก่อน” ภาวัตตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก ตาคมยังคงไล่ดูรูปถ่ายของวันวานที่ยังอยู่ในความทรงจำเสมอ “นี่ๆ รัน แกดูรูปตอนรับน้องนี่สิ ตอนนั้นผมแกโคตรเด๋อเลยอ่ะ”

คนโดนวิจารณ์ซึ่งๆ หน้ากลอกตาขึ้นเมื่อนึกถึงสภาพของตัวเองในอดีต นี่ไงเหตุผลที่ทุกวันนี้เขาทำงานหนักโดยไม่ปริปากบ่น คอย

ดูเถอะ เก็บเงินได้เยอะๆ เมื่อไหร่ เขาจะเอาไปกว้านซื้อรูปสมัยเรียนของตัวเองกลับคืนมาจากทุกคนให้หมดเลย

"เลิกหัวเราะได้แล้วน่า เสียมารยาท" การัณย์โวยวาย ก่อนจะเดินเข้าไปหาภาวัตเพื่อดึงอัลบั้มรูปกลับคืนมา ถ้าจะมาหัวเราะกันแบบนี้ก็อย่าดูมันเลย

"เฮ้ย! อย่าเพิ่งสิ ขอฉันดูก่อน"

"ไม่ให้ดูแล้ว"

"ไอ้ขี้งก!" ภาวัตโวยบ้าง "ฉันไม่มีรูปพวกนี้เก็บไว้สักใบ ขอยืมดูให้หายคิดถึงหน่อยไม่ได้รึไง"

การัณย์ไม่ฟังเสียง เขาเดินตึงตังเอาอัลบั้มรูปไปเก็บไว้ในตู้ จากนั้นก็หันไปทำตาขวางใส่เพื่อนที่ตอนนี้ดูอารมณ์ดีจนน่าหมั่นไส้

"ไม่ต้องมานั่งยิ้มเลย จะเที่ยงคืนอยู่แล้ว แกควรกลับไปห้องของแกได้แล้วนะ"

"เพิ่งจะเที่ยงคืนเอง ยังหัวค่ำอยู่เลย"

คำตอบของเพื่อนรักทำเอาการัณย์ต้องส่ายหน้า ตอนงานยุ่งก็บ่นว่าอยากพัก พอมีเวลาให้พักจริงๆ กลับโอ้เอ้ไม่ยอมพักผ่อน คนแบบนี้มันน่าจับมาตีก้นนักนะ

"ฉันว่าคืนนี้ฉันนอนกับแกที่นี่ดีกว่า ตอนเช้าจะได้ตื่นไปทำงานพร้อมกัน"

ตาคู่สวยเบิกโพลงทันที การัณย์รีบส่ายหน้าและตรงเข้าไปดึงแขนภาวัตให้ลุกขึ้นจากฟูกนอนเก่าๆ ของตัวเอง จะบ้ารึไง ให้เขากับภาวัตนอนด้วยกันเนี่ยนะ

"ไม่มีทาง! กลับไปนอนห้องของแกเดี๋ยวนี้เลย"

“ทำไมล่ะ”

“เอ่อ..ก็..ก็ฉัน” ร่างบางอึกอัก นี่เขาจะให้เหตุผลเพื่อนยังไงดีล่ะ “เอ่อ..ก็.. เฮ้อ~ แกก็เห็นว่าห้องฉันเล็กแค่ไหน ที่นอนก็มีอยู่แค่นี้ ขืนให้แกนอนด้วยฉันไม่ต้องขยับไปนอนหน้าประตูรึไง”

การัณย์บอกพร้อมกับกวาดตามองไปทั่วห้องตัวเอง ใช่ ห้องนี้มันเล็กเอามากๆ ไม่มีครัว ไม่มีที่กั้นเพื่อแยกการใช้งานให้เป็นสัดส่วน มันเป็นเพียงแค่ห้องสี่เหลี่ยมที่มีห้องน้ำเล็กๆ หนึ่งห้องแถมมาให้ จะกิน จะนอน จะทำงานหรือจะอะไรอีกก็ตาม ก็มีพื้นที่แค่แมวดิ้นตายแบบนี้นี่แหละ

“ก็แล้วทำไมต้องไปนอนที่หน้าประตูล่ะ แกก็แค่นอนที่เดิมของแก ส่วนฉันก็แค่นอนเบียดแกนิดหน่อย เหมือนตอนเราเด็กๆ ไง”

แก้มใสแดงระเรื่อเมื่อคิดภาพตัวเองนอนเบียดภาวัต ไม่ไหวๆ ขืนปล่อยให้เป็นแบบนั้น เขาต้องไม่มีโอกาสเห็นเช้าวันพรุ่งนี้แน่ๆ เพราะกว่าจะข่มตาหลับได้ หัวใจมันคงหยุดเต้นไม่ก็เต้นแรงจนระเบิดออกมาเสียก่อน

“ไม่เอา ตัวแกโตอย่างกับยักษ์ ขืนฉันยอมให้แกนอนเบียด ตอนเช้าฉันคงแบนแต๊ดแต๋กันพอดี ไม่เอาๆ กลับไปนอนที่คอนโดของแกนั่นแหละดีแล้ว”

สุดท้ายภาวัตก็โดนการัณย์ใช้แรงทั้งหมดดึงขึ้นจากฟูกจนได้ เขาถอนหายใจยาวไม่เข้าใจเพื่อนรักเลยว่า ทำไมถึงไม่ยอมให้เขานอนที่นี่ด้วย ทั้งที่สมัยเด็กหรือแม้กระทั่งสมัยเรียนมหาวิทยาลัย พวกเขาก็พักด้วยกัน นอนด้วยกันเป็นปีๆ แต่พอเรียนจบอะไรๆ ก็เปลี่ยนไป การัณย์ไม่ยอมให้เขามานอนด้วย ไม่ยอมให้กอดคอหยอกล้อเล่นหัว

เหมือนที่เคยเป็น กับอีแค่เหตุผลว่าโตๆ กันแล้วน่ะ มันฟังไม่ขึ้นเลยสักนิด

"รัน...ฉันยังเป็นเพลิงคนเดิมของแกนะ"

เสียงบ่นของการัณย์และความวุ่นวายหายวับไปกับตาเมื่อภาวัตตัดสินใจพูดเรื่องที่อยู่ในใจ เขาเปลี่ยนมาจับมือของเพื่อนเอาไว้ สายตาแน่วแน่จริงจังยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

"พะ..พูดอะไรของแกน่ะ"

"ไม่รู้สิ... คงเพราะฉันรู้สึกว่าแกดูแปลกไปล่ะมั้ง ตั้งแต่ฉันมุ่งมั่นเรื่องการเป็นนักร้อง แกก็ทำตัวเหมือนอยากถอยห่างออกไปจากฉัน"

"ฉัน.." การัณย์ไม่รู้จะอธิบายยังไง เขาพูดไม่ได้หรอกว่า ที่ถอยห่างออกมาเพราะรู้ตัวแล้วว่า คำว่าเพื่อนของเราได้โดนความรักที่ก่อตัวเงียบๆ มานานทำลายลง

"รัน... ถึงวันนี้ฉันจะเป็นนักร้องแล้ว แต่ฉันก็ยังเป็นเพลิงคนเดิมนะ ฉันยังเป็นเพื่อนของแก ยังเป็นคนที่อยากเห็นแกมีความสุข"

"ฉัน..ฉันรู้ ฉันเองก็อยากเห็นแกมีความสุขเหมือนกัน"

เพื่อนรักยิ้มให้กันท่ามกลางความเงียบ แม้ปัญหาเรื่องความห่างเหินจะยังไม่ได้ถูกยกขึ้นมาพูดอย่างจริงๆ จังๆ แต่จากสายตาของการัณย์ก็ทำให้ภาวัตรู้ว่า การัณย์ยังมองเขาเป็นเพื่อนคนเดิมที่เคยรู้จัก ซึ่งนั่นก็ถือว่าดีมากแล้ว เขาไม่อยากให้การัณย์อึดอัดและมองว่าเขาเป็นคนอื่น ภาวัตคิดเสมอว่าการัณย์คือคนในครอบครัว... ครอบครัวที่เขาไม่เคยมี เขาถึงได้แคร์และไม่อยากให้การัณย์ต้องลำบากใจกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

"ถ้างั้น.. ฉันกลับก่อนก็แล้วกัน ดึกแล้ว แกจะได้พักผ่อน"

"อ้าว...เปลี่ยนใจอยากกลับไปนอนที่คอนโดแล้วเหรอ"

ภาวัตขมวดคิ้วให้กับคำถามของการัณย์ เขาจ้องหน้าเพื่อนสับสนว่าอีกฝ่ายกำลังล้อเล่นอยู่รึเปล่า

"เอ่อ..นะ...นอนได้เหรอ แกยอมให้ฉันนอนที่นี่จริงๆ เหรอรัน"

"ก็....อย่าทับฉันจนแบนก็แล้วกัน"

การัณย์บอกแค่นั้นก่อนจะเดินอ้อมและล้มตัวลงนอนบนฟูกเก่าๆ ของตัวเอง โดยไม่ลืมเว้นที่ด้านข้างไว้ให้ใครอีกคนที่กำลังยืนยิ้มจนแก้มปริ แม้รู้ดีว่าการยอมให้เพื่อนนอนด้วยอาจทำให้ตัวเองใจเต้นแรงจนถึงเช้า แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากทำให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเกิดระยะห่างขึ้นในความสัมพันธ์ ดังนั้นมันคงจะดีกว่าถ้าภาวัตไม่รู้สึกว่า.. เพื่อนรักคนนี้เปลี่ยนแปลงไป

"เที่ยงคืนกว่าแล้ว ผมว่าเพลิงไม่น่าจะออกมาแล้วนะ ครับ"

พาทิศหันไปคุยกับเจ้านายที่นั่งเงียบมาตลอดตั้งแต่ตามนักร้องคนดังกับผู้จัดการหน้าสวยมาจากบริษัท เขาไม่อยากเดาว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่ แต่ที่แน่ๆ มันต้องไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน

"พรุ่งนี้เช้าไปสืบเรื่องของสองคนนี้มาให้ฉันด้วย ฉันอยากรู้ว่าไอ้ที่บอกว่าเพื่อนน่ะ จะเป็นแค่เพื่อนจริงๆ รึเปล่า"

"ครับคุณดอม"

อนิรุทธ์ไม่ได้สนใจพาทิศอีกแล้ว เขาหันสายตากลับไปยังชั้น

สองของอพาร์ทเม้นท์โทรมๆ ถามตัวเองว่าทำไมต้องทำอะไรบ้าๆ แบบนี้ ทำไมคนอย่างเขาจะต้องมานั่งเฝ้าคนธรรมดาๆ ที่จะบีบก็ตายจะคลายก็รอดอย่างผู้จัดการส่วนตัวของดาราหน้าใหม่ ทำไมต้องไม่พอใจเพียงแค่เห็นว่าอีกฝ่ายยอมให้เพื่อนมาค้างด้วยกันที่ห้องแบบนี้ ยังมีคนอีกตั้งเยอะแยะที่รอให้เขาไปหา แล้วทำไม... ทำไมเขาถึงต้องมาเสียเวลาและเสียความรู้สึกกับคนแบบนี้ด้วย

คำตอบยังคงว่างเปล่าในจิตใจ อนิรุทธ์ไม่มีคำตอบให้ตัวเองและใครก็คงตอบเขาไม่ได้ด้วย บางทีอาจเป็นเพราะตาคู่นั้น ไม่ก็กลิ่นหอมอ่อนๆ นั่น เขาถึงได้ยอมให้คนคนนั้นเข้ามามีอิทธิพลต่อความรู้สึกมากขนาดนี้

10

เพราะวันนี้ต้องเข้าไปที่สถานีโทรทัศน์เพื่อคุยเรื่อง รายการวาไรตี้ การัณย์เลยรู้สึกคึกคักราวกับตัวเองจะได้ออกรายการเสียเองอย่างนั้น เขาตื่นเช้ากว่าปรกติ อาบน้ำนานกว่าปรกติ และก็ยังไปงัดภาวัตขึ้นจากเตียงเร็วกว่าปรกติด้วยเช่นกัน พวกเขาต้องพร้อมที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทุกอย่างจะต้องสมบูรณ์แบบ ต่อให้โลกแตกลงตรงหน้า เขาก็ต้องพาภาวัตไปถึงสถานีโทรทัศน์ให้ได้

“โธ่... วันนี้เรานัดกันตอนเก้าโมงไม่ใช่เหรอรัน”

ภาวัตงอแงเหมือนทุกครั้งที่ต้องตื่นเช้าแบบนี้ เขาเอามือขยี้ตาเพื่อขับไล่ความพร่ามัวที่ฉาบอยู่บนม่านตา สีหน้ายังดูเหมือนคนเพิ่งตื่นแม้จะผ่านการอาบน้ำแต่งตัวมาเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็ตาม

“นี่ก็แปดโมงกว่าแล้วไม่ใช่รึไง”

จากคำพูดของการัณย์ทำให้ภาวัตต้องยกนาฬิกาขึ้นดูเวลา เขาถอนหายใจและหลับตาลงอย่างคนหมดสิ้นเรี่ยวแรง ใช่ นี่มันแปดโมงกว่าแล้ว กว่ามาตั้งเจ็ดนาทีแน่ะ

“ไปถึงก่อนก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะได้คุยงานเร็วขึ้นสัก

หน่อย เราต้องรอโปรดิวเซอร์ รอทีมงานคนอื่นๆ อีกอยู่ดี”

“ก็ใช่..แต่ถ้าเราไปถึงก่อน เขาก็จะมองว่าเรามีความรับผิดชอบนะ”

เหตุผลของเพื่อนรักทำให้ภาวัตต้องยอมแพ้ เขาถอนหายใจทั้งที่ยังหลับตา ก่อนจะเงียบไปเพราะคิดคำนวณแล้วว่า ยังไงตัวเองก็ไม่มีทางเถียงชนะการัณย์อย่างแน่นอน

ในรถเข้าสู่ความเงียบเมื่อภาวัตหมดแรงเกินกว่าจะคุยกับใคร ในขณะที่การัณย์ก็ตื่นเต้นเกินกว่าจะบ่นภาวัตด้วยเช่นกัน สองเพื่อนรักต่างกลับเข้ามุมของตัวเอง เฝ้ารอให้รถตู้ขับพาพวกตนไปยังสถานีโทรทัศน์ ไม่มีใครรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ได้แต่หวังว่าเมื่อภาวัตมีโอกาสได้พบหน้ากับทางทีมงาน ทุกคนจะพอใจและไม่คิดเปลี่ยนตัวเอาศิลปินคนอื่นมาแทนก็แล้วกัน

ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง รถตู้ก็พาภาวัต การัณย์ และทีมงานคนอื่นๆ มาถึงยังสถานีโทรทัศน์ยักษ์ใหญ่ของประเทศ ทุกคนทยอยเดินเข้าไปในสถานีที่หมายคือห้องประชุมที่อยู่ยังชั้นสาม แต่ทว่าทันทีที่เดินมาถึงด้านใน ทั้งหมดก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่า ในตอนนี้เจ้าของค่ายของตัวเองกำลังยืนสนทนาอยู่กับเจ้าพ่อสื่อบันเทิงผู้มีหน้าตาหล่อเหลาไม่แพ้พระเอกตัวท็อปเลย

“ดีมากที่มาถึงก่อนเวลานัด” เสียงทุ้มทักขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มก่อนจะหันไปทางการัณย์ที่กำลังลอบมองไปทางร่างสูงที่ยืนส่งยิ้มให้กับทีมงานด้วยท่าทีที่เป็นกันเอง “รัน วันนี้ฉันจะเข้าประชุมกับโปรดิวเซอร์เองนะ นายกับทีมงานคนอื่นๆ รออยู่ด้านนอกนี่แหละ”

“เอ่อ...ครับ..คุณกิต” การัณย์รับคำเสียงเบา เขาไม่รู้ว่าทำไม

กิตติถึงไม่ให้เขาเข้าประชุมด้วย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ใจไม่กล้าพอที่จะถามเช่นกัน บางทีกิตติอาจอยากให้เขามีประสบการณ์มากกว่านี้ ไม่ก็กิตติต้องการเข้าไปรับรู้และตกลงเกี่ยวกับรายละเอียดของรายการทั้งหมดเองก็ได้

"ไปเพลิง คุณดอมบอกว่าทีมงานบางส่วนรอพวกเราอยู่ที่ห้องประชุมแล้ว"

ภาวัตเดินตามกิตติไปอย่างว่าง่าย แต่ก่อนไปก็ไม่ลืมหันมาส่งยิ้มให้การัณย์ที่ยืนมองตาละห้อยอยู่เบื้องหลัง เขารู้ดีว่าการัณย์คาดหวังกับงานครั้งนี้ยิ่งกว่าเขาเสียอีก พอไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมอย่างที่คิดไว้ ก็คงอดเสียดายไม่ได้แน่

"ไว้จะมาเล่าให้ฟังนะว่าเป็นยังไง"

"อื้ม.. ทำตัวดีๆ ล่ะ" การัณย์รู้สึกเหมือนเป็นพ่อที่กำลังยืนส่งลูกชายอยู่หน้าโรงเรียน เขาห่วงกลัวว่าภาวัตจะไปทำอะไรผิดพลาดจนโปรดิวเซอร์เปลี่ยนใจ แต่พอมาคิดว่ากิตติคงไม่มีทางให้มันเป็นแบบนั้น ความกังวลก็เบาลงไปได้หน่อย... แต่ก็แค่หน่อยเดียวจริงๆ

"เลิกทำหน้าเศร้าแบบนั้นได้แล้ว เพื่อนนายไม่ได้ถูกพาตัวไปฆ่าทิ้งสักหน่อย"

การัณย์สะดุ้งเมื่อจู่ๆ อนิรุทธ์ก็ขยับเข้ามาและกระซิบ เขารีบถอยกรูดก่อนจะเหลือบขึ้นสบตากับอีกฝ่ายอย่างประหม่า เขาไม่ชอบที่อนิรุทธ์ทำแบบนี้เลย แต่ก็อีกนั่นแหละที่เขาไม่กล้าพูดหรือแสดงความคิดเห็นของตัวเองออกไป

"ผม...ผมไม่ได้คิดแบบนั้นครับ แค่เป็นห่วงตามประสาเพื่อนเท่านั้น"

ร่างสูงยักไหล่ รู้สึกหงุดหงิดอย่างประหลาดที่เห็นการัณย์ห่วงภาวัตขนาดนี้ เขาไม่เชื่อข้อมูลของพาทิศเลยสักนิดว่าสองคนนั้นเป็นแค่เพื่อนกันอย่างที่คนรอบข้างเข้าใจ ใครจะรู้ การัณย์กับภาวัตอาจคบหากันแบบเงียบๆ ก็ได้ เพื่อนที่ไหนจะคอยเป็นห่วง คอยดูแลกันจนน่าหมั่นไส้แบบนี้กันล่ะ

"นายไม่ต้องทำอะไรใช่ไหม งั้นเราก็ไปเถอะ"

"เอ๋! ปะ.. ไปไหนครับ" การัณย์ร้องถามทันควัน แต่ก็ยังช้ากว่ามือของอนิรุทธ์ที่ตอนนี้ได้คว้าหมับเข้าที่แขนของเขาแล้ว ร่างบางพยายามขืนตัวเอาไว้ไม่ยอมให้อนิรุทธ์ลากไปง่ายๆ แม้รู้ว่าจะต้องตกเป็นเป้าสายตาทีมงานและคนที่เดินผ่านไปมาก็ตาม

"ก็ไปหาอะไรใส่ท้องน่ะสิ อย่าบอกนะว่านายกินมื้อเช้าก่อนที่จะมาที่นี่แล้วน่ะ"

การัณย์อยากโกหกไปแบบนั้น แต่พอสบตาอนิรุทธ์เขากลับกลัวจนไม่กล้าพูดอะไร เขาไม่อยากไปกับอนิรุทธ์ ไม่อยากต้องมานั่งคิดก่อนจะพูดอะไรออกไปอีก แต่จะปฏิเสธยังไงดีล่ะ เมื่อคนตรงหน้าเป็นถึงเจ้าพ่อของวงการบันเทิงที่ใครๆ ต่างก็ยำเกรง

"เงียบแบบนี้แปลว่าไม่ใช่ งั้นก็ไปกันเถอะ ฉันไม่อยากนั่งกินมื้อเช้าคนเดียว"

ในตอนนี้ต่อให้การัณย์กล้าปฏิเสธออกมาก็คงไม่สามารถหยุดอนิรุทธ์ได้อีกแล้ว ร่างสูงกึ่งจูงกึ่งลากการัณย์ให้ตามตัวเองไปโดยไม่สนใจท่าทีกระอักกระอ่วนนั่น แน่ล่ะ ถ้าขืนไปให้ความสนใจเข้า พวกเขาก็ไม่มีทางได้นั่งกินมื้อเช้าด้วยกันน่ะสิ

"ดะ...เดี๋ยวครับคุณดอม.. คุณดอมหยุดก่อนครับ" เดินมาได้

แค่ไม่กี่ก้าว การัณย์ก็ต้องรีบหยุดอนิรุทธ์เอาไว้ นี่พวกเขาไม่ได้จะไปกินมื้อเช้าที่โรงอาหารของสถานีหรอกเหรอ ทำไมอนิรุทธ์ถึงได้ลากเขาออกมาด้านนอกแบบนี้ล่ะ "คือ...ระ..เราจะไปไหนกันครับ คือผม.."

"ก็กินมื้อเช้าไง ที่ไหนดีล่ะ โรงแรมเปิดใหม่ใกล้ๆ นี่ดีไหม" อนิรุทธ์ตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

"เอ๊ะ!! บะ...แบบนั้นไม่ได้หรอกครับ ผมมาทำงาน จะออกไปไหนมาไหนตามใจตัวเองแบบนี้ไม่ได้หรอก" การัณย์ตั้งใจพูดกระทบอนิรุทธ์ เขาไม่ได้มีหน้าที่ไปนั่นไปนี่กับอนิรุทธ์นะ

"ทำไมจะไม่ได้ นายไม่ต้องทำอะไรสักหน่อย ก็แค่ออกไปหาอะไรกินด้วยกัน ใช้เวลาไม่เกินสองชั่วโมงหรอก"

"ตะ..แต่ว่า..ถ้าคุณกิตออกมาแล้วไม่เจอผม.." การัณย์พยายามหาเหตุผลให้ตัวเอง เขาไม่เข้าใจเลยว่าคนอย่างอนิรุทธ์จะมาเสียเวลากับเขาทำไม

"เรื่องนั้นนายไม่ต้องห่วงหรอก กว่าคุณกิตกับเพื่อนนายจะคุยเรื่องงานเสร็จก็เกือบเที่ยงแน่ๆ และฉันก็สั่งเลขาของฉันเอาไว้แล้วว่าให้ดูแลทุกคนให้ดีจนกว่าฉันกับนายจะกลับมา"

คิ้วเรียวสวยขมวดแน่นกับคำอธิบายยาวเหยียด นี่อนิรุทธ์คิดทุกอย่างเอาไว้แล้วอย่างนั้นเหรอถึงได้สั่งคนของตัวเองไปแบบนั้น

ในหัวของการัณย์มีแต่คำว่าทำไม ทำไมอนิรุทธ์ถึงเลือกที่จะลากเขาไปด้วยแทนที่จะเป็นเลขาของตัวเองหรือใครก็ได้ที่อยู่ที่นี่ ทำไมต้องมาเสียเวลาถูลู่ถูกังพาเขาไปด้วย ไม่เห็นรึไงว่าเขาไม่ได้เต็มใจแม้แต่นิดเดียว

"แต่..คุณดอมครับ..."

“ขึ้นรถ ฉันหิวแล้ว”

ทั้งที่อยากดื้อแพ่งไม่ยอมทำตามที่อนิรุทธ์สั่ง แต่พอเห็นแววตานั่น การัณย์ก็ได้แต่ยืนนิ่ง ในใจเฝ้าถามตัวเองซ้ำๆ ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่ วันนี้เป็นแค่อีกวันที่เขาต้องทำงานไม่ใช่เหรอ แล้วจู่ๆ อนิรุทธ์ก็โผล่เข้ามาแล้วฉวยโอกาสลากเขาไปนั่นไปนี่ได้ยังไง

“จะเข้าไปเองหรือให้ฉันจับนายยัดเข้าไป”

สติถูกกระชากกลับมาอีกครั้งจากคำถามที่ไม่ต่างอะไรกับคำขู่ การัณย์ก้มหน้าหลบตาจากนั้นร่างกายก็ค่อยๆ ขยับเข้าไปนั่งในรถโดยอัตโนมัติ นี่มันอะไรกัน เมื่อไม่กี่นาทีก่อนเขายังเตรียมตัวเพื่อคุยเรื่องสำคัญกับโปรดิวเซอร์ของสถานีอยู่เลย แล้วตอนนี้ทำไมมันถึงได้กลับตาลปัตรแบบนี้ล่ะ

ในรถที่กำลังวิ่งไปบนถนน การัณย์พยายามขยับออกมาให้ห่างอนิรุทธ์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตาคู่สวยเหลือบมองอีกฝ่ายอยู่เป็นระยะๆ ทุกสิ่งที่อนิรุทธ์ทำกำลังทำให้เขางุนงงขึ้นเรื่อยๆ จากความบังเอิญกลายเป็นการบังคับ แถมเขาก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะปฏิเสธได้ด้วย

“วันนี้นายดูแปลกไปนะ ไม่คุยหรือเล่าอะไรให้ฉันฟังอีกล่ะ” อนิรุทธ์พยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง เขาหันไปส่งยิ้มให้การัณย์ที่นั่งตัวแข็งทื่ออยู่ข้างๆ นึกขำที่ร่างบางพยายามขยับตัวถอยห่างทั้งที่ตัวเองก็แปะติดอยู่กับประตูรถแล้วแท้ๆ “ว่าไง...เล่าเรื่องของนายอีกสิ”

ไม่ได้ผล การัณย์ยังเอาแต่นั่งก้มหน้ามองเท้าตัวเอง มีเพียงเสียงเดียวที่อนิรุทธ์ได้ยินนั่นก็คือเสียงลมหายใจเข้าออก มันทำให้เขา

เริ่มไม่ชอบใจขึ้นมาทีละนิด ก็แค่ออกมาด้วยกัน ทำไมการัณย์ต้องทำเหมือนกับโดนเขาบังคับให้ทำในเรื่องแย่ๆ ด้วย

“ไม่อยากออกมากับฉันเหรอ”

“เอ่อ..ปละ..เปล่าครับ” การัณย์ปด

“แล้วทำไมถึงทำหน้างอแบบนั้น”

“เปล่านี่ครับ”

“โกหกไม่เก่งเลยนะ” อนิรุทธ์พูดเสียงเรียบแต่ก็แฝงไว้ด้วยความรู้สึกไม่พอใจ จากนั้นทุกอย่างก็กลับเข้าสู่ความเงียบอีกครั้ง ในเมื่อการัณย์ไม่อยากคุยอะไรเขาก็จะไม่บังคับ แต่เรื่องไปกินมื้อเช้าด้วยกัน ยังไงการัณย์ก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ

บรรยากาศตึงเครียดอบอวลอยู่ในรถจนกระทั่งทั้งสองมาถึงที่หมาย มันคือโรงแรมขนาดใหญ่ระดับหกดาวที่เพิ่งเปิดได้ไม่นาน แขกที่มาใช้บริการส่วนมากก็เป็นนักธุรกิจชาวต่างชาติไม่ก็คนจากสังคมชั้นสูง ซึ่งนั่นก็ทำให้การัณย์รู้สึกเหมือนตัวค่อยๆ ลีบเล็กลงหลังจากก้มมองดูสภาพตัวเองในตอนนี้

“ตามมาสิ ฉันให้คนจองโต๊ะไว้แล้ว”

อีกครั้งที่คำพูดของอนิรุทธ์ทำให้การัณย์มั่นใจว่าทุกอย่างถูกเตรียมการเอาไว้ แต่จะเพื่ออะไรล่ะ เขาไม่ได้มีความสำคัญถึงขนาดต้องให้อนิรุทธ์มาทำเรื่องแบบนี้ให้นะ แถมระหว่างพวกเขาก็ไม่ได้สนิทสนมจนถึงขนาดนั่งกินมื้อเช้าด้วยกันสักหน่อย ที่ผ่านมาเขาก็แค่เกรงใจและไม่กล้าปฏิเสธน้ำใจของอนิรุทธ์ก็เท่านั้น

ยิ่งคิดทุกอย่างก็ยิ่งยุ่งเหยิง การัณย์ถอนหายใจและค่อยๆ เดินตามอนิรุทธ์เข้าไปในห้องอาหารของโรงแรมหรู ก่อนจะสะดุดเข้ากับ

เฉลียงที่สร้างยื่นออกไปจนติดแม่น้ำ แสงแดดยามเช้าที่อาบไล้ทำให้ทุกอย่างถูกแต่งแต้มด้วยสีเหลืองนวลน่ามอง

"สวัสดีค่ะคุณดอม โต๊ะที่จองไว้พร้อมแล้วนะคะ"

บริกรสาวเดินเข้ามาบอกอย่างสุภาพทันทีที่อนิรุทธ์มาถึง จากนั้นก็เดินนำไปยังระเบียงด้านนอกซึ่งเป็นจุดแรกที่การัณย์สะดุดตา นี่เขากำลังจะได้กินมื้อเช้าในสถานที่หรูหราแบบนี้จริงๆ เหรอเนี่ย

"ขะ..ขอบคุณครับ" การัณย์รีบกล่าวขอบคุณเมื่อบริกรอีกคนเลื่อนเก้าอี้ให้ทันทีที่เขาเดินถึงโต๊ะ ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยรู้สึกวางตัวลำบากขนาดนี้มาก่อนเลย

"อยากกินอะไรสั่งได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ"

ยิ่งอนิรุทธ์มีท่าทีเป็นปรกติมากเท่าไหร่ การัณย์ก็ยิ่งทำตัวไม่ถูกมากขึ้นเท่านั้น พวกเขาไม่ได้สนิทสนมหรือคุ้นเคยกันสักนิด จู่ๆ จะให้มานั่งร่วมโต๊ะและทำเหมือนรู้จักกันมาเนิ่นนานได้ยังไง

"เอ่อ..ปรกติตอนเช้าผมดื่มแค่กาแฟแก้วเดียวครับ"

"งั้นก็ถือเสียว่าวันนี้เป็นวันพิเศษก็แล้วกัน" อนิรุทธ์ตอบพร้อมเสียงหัวเราะ ในท่าทีที่ทีเล่นทีจริงนั้น เขาหวังอยู่ลึกๆ ว่าการัณย์จะมองว่าวันนี้เป็นวันพิเศษจริงๆ นี่เป็นอาหารมื้อแรกที่พวกเขากินด้วยกัน ต่อให้เป็นการชวนแกมบังคับก็เถอะ ยังไงมันก็ยังน่าจดจำไว้อยู่ดี

"ว่าไง ตกลงจะสั่งอะไร"

"เอ่อ..ถ้า..ถ้างั้นผมขอชุดอาหารเช้าละกันครับ"

"อืม...ถ้างั้นฉันสั่งเหมือนนายละกัน... ชุดอาหารเช้าสองชุดแล้วก็คาปูชิโนสองแก้ว" อนิรุทธ์หันไปบอกกับบริกร ตกใจนิดๆ ที่ตัวเองจำได้ว่า การัณย์ชอบดื่มกาแฟประเภทไหน ทั้งที่มันเป็นเรื่องเล็ก

เสียยิ่งกว่าเล็ก แต่เขากลับจำมันได้ดียิ่งกว่าชื่อของคู่นอนที่ผ่านๆ มาเสียอีก

ตาคมไล่มองใบหน้าสวยหวานเกินชายของคนตรงหน้า ยิ้มในใจเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายพยายามหลบสายตาไปทางอื่น อนิรุทธ์รู้สึกได้ว่าการัณย์กำลังประหม่าอยู่จริงๆ ไม่ใช่แกล้งทำเพื่อให้ตัวเองดูใสซื่อเหมือนที่หลายๆ คนเคยทำให้เขาเห็น

"ที่นี่บรรยากาศดีนะ ฉันเคยมาตอนที่เปิดช่วงแรกๆ ที่นั่งเต็มจนต้องจองล่วงหน้าเชียวล่ะ"

อีกครั้งที่การัณย์ได้แต่ฟังโดยไม่พูดอะไร จะให้เขาพูดอะไรล่ะเมื่อตอนนี้ในหัวมีแต่คำถามมากมายอัดแน่น มีหลายต่อหลายข้อที่เขาอยากจะอ้าปากถามออกไปเสียเดี๋ยวนี้ แต่พอเห็นแววตาของอนิรุทธ์เขาก็ประหม่าจนต้องรีบก้มหลบพร้อมกับกลืนคำถามพวกนั้นกลับลงไป

"ดูท่าวันนี้นายไม่พร้อมจะคุยกับฉันจริงๆ ถึงได้เอาแต่นั่งเงียบแบบนี้"

"เอ่อ...ผม.."

"มีอะไรอยากถามฉันรึเปล่า"

แม้นายพรานจะชี้โพรงให้กระรอกแล้วก็ตาม หากแต่กระรอกน้อยก็ยังกล้าๆ กลัวๆ อยู่ดี การัณย์ส่ายหน้าปฏิเสธและก้มหน้าก้มตามองมือตัวเองที่วางนิ่งอยู่บนตัก ทั้งที่มีคำถามล้านแปดอยู่ในใจแท้ๆ แต่จากสัญชาตญาณ การัณย์กลับคิดว่าเขาควรนั่งเงียบๆ ต่อไป เพราะถ้าหากคำตอบกลายเป็นเรื่องที่กระอักกระอ่วนขึ้นมา มื้อเช้าของวันนี้คงทำให้เขาจดจำไปอีกนานแสนนานเลยทีเดียว

"แล้วไม่สงสัยบ้างเหรอที่ช่วงนี้เราสองคนเจอกันบ่อยแบบนี้"

สงสัยสิ ใครจะไม่สงสัยกันล่ะ

"แล้วคุณดอมอยากอธิบายรึเปล่าล่ะครับ" การัณย์ย้อนถาม มันจะมีประโยชน์อะไรถ้าเขาอยากรู้แต่อนิรุทธ์ไม่อยากตอบ

"เรื่องไหนล่ะ ลองถามมาก่อนสิ"

เป็นครั้งแรกของวันนี้ที่การัณย์กล้าสบตาอนิรุทธ์ตรงๆ ร่างบางพยายามค้นหาว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ ทำไมถึงได้ดูเหมือนคนที่กำลังมีความสุขถึงขนาดนี้ ไม่รู้รึไงว่ารอยยิ้มสวยๆ นั่นไม่ได้ทำให้คนมองอย่างเขารู้สึกดีแม้แต่น้อย

"ฉันจะไม่พูดซ้ำนะรัน อยากถามอะไรก็ถามมา ถ้าฉันตอบได้... ฉันก็จะตอบ" อนิรุทธ์ย้ำ ใจเต้นแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นเมื่อคิดว่าอาจต้องพูดเรื่องที่ตัวเองคิดไว้ออกมาจริงๆ

"ถ้าอย่างนั้น...ผมขอถามคุณดอมแค่คำถามเดียวครับ"

"ว่ามาสิ"

การัณย์กำมือแน่น แม้จะตัดสินใจแล้วว่าจะต้องถามอนิรุทธ์ให้ได้ แต่ความกลัวในจิตใจก็ยังทำงานอย่างแข็งขัน เขาไม่รู้ว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นยังไง ถ้าคำถามโง่ๆ นี่ทำให้อนิรุทธ์ไม่พอใจขึ้นมาล่ะ

"เอ่อ..คือ...คุณ..คุณดอมทำแบบนี้ทำไมครับ"

เหมือนภูเขาลูกโตถูกยกออกจากอก การัณย์ถามคำถามที่ตัวเองอยากรู้ไปแล้ว ที่เหลือก็แค่รอคำตอบและคำอธิบายจากอนิรุทธ์เท่านั้น

"เรื่องไหนล่ะ มื้อเช้านี่เหรอ"

"ทุกเรื่องครับ.. ทุกครั้งที่เราสองคนเจอกัน.. มันไม่ใช่เรื่อง

บังเอิญใช่ไหมครับ”

“ไม่รวมครั้งแรก” อนิรุทธ์ตอบสั้นๆ ยิ้มบางๆ เมื่อเห็นสีหน้าที่ถอดสีของการัณย์ เขาอยากวิ่งเข้าไปดูในหัวของการัณย์จริงๆ จะได้รู้ไปสักทีว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่ จะตื่นเต้นดีใจที่ตัวเองกลายเป็นคนโชคดีที่สุดในโลกรึเปล่านะ

“ทำไมครับ..เพราะอะไรคุณถึงทำแบบนั้น”

มันเป็นคำถามสำคัญที่อนิรุทธ์ถึงกับต้องหยุดคิด เขาอยากให้มันเป็นคำตอบที่น่าประทับใจ แต่อีกมุมหนึ่งก็ไม่อยากโกหกหรือสร้างภาพให้ตัวเองดูดี มันจะมีประโยชน์อะไรที่จะหลอกลวงว่าเขาน่ะดีแค่ไหนเมื่อสุดท้ายการัณย์ก็จะรู้ว่าจริงๆ แล้วเขามันก็แค่คนธรรมดาๆ คนหนึ่ง

“ฉันสนใจนาย”

อนิรุทธ์รู้สึกได้ว่าโลกของการัณย์ได้หยุดหมุนไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ตาคู่สวยที่เหมือนกับตาของแม่จ้องนิ่งมาที่เขา มันว่างเปล่าและไร้ซึ่งประกายงดงามจนน่าใจหาย นี่เขาไม่ได้พูดอะไรผิดไปใช่ไหม

“สนใจ...หมะ..หมายความว่ายังไงครับ”

“ต้องอธิบายด้วยเหรอ ฉันนึกว่ามันชัดเจนพอแล้วเสียอีก”

ก่อนที่การัณย์จะทันได้พูดอะไร มื้อเช้าก็ถูกนำมาเสิร์ฟที่โต๊ะเสียก่อน เขาปิดปากเงียบโดยที่ในใจมีเพียงความสับสน นี่มันเกิดอะไรขึ้น เขากับอนิรุทธ์เจอกันแค่ไม่กี่ครั้ง แล้วทำไมจู่ๆ อนิรุทธ์ถึงได้พูดแบบนี้กับเขา

“นายคิดว่ายังไง..”

“เอ่อ...ผม..คือ”

“มีไม่กี่คนหรอกนะที่ฉันพูดแบบนี้ด้วย ส่วนใหญ่ถ้าไม่เดินเข้ามาเอง ก็มีคนพาตัวมา” อนิรุทธ์บอก ยิ้มเหยียดหยันเมื่อคิดถึงหน้าคนพวกนั้น “แต่นายน่ะ... พิเศษกว่าคนอื่นๆ ฉันชอบการมองโลกของนาย โลกนายเป็นสีขาวทั้งที่ชีวิตของนายมีแต่ความยากลำบาก..”

“แล้วยังไงครับ.. คุณสนใจผม.. แล้ว...”

“ก็ไม่ยังไง... ถ้านายตกลงฉันก็จะได้ไม่ต้องเสียเวลาอีก อยากได้เท่าไหร่ก็บอกมาได้เลย ฉันไม่ใช่คนที่จะมางกกับเรื่องแบบนี้”

การัณย์รู้สึกเหมือนตัวเองโดนตบหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า เจ็บและชาไปทั้งตัวเมื่ออนิรุทธ์พูดเหมือนเขาเป็นสินค้าที่สามารถตีราคาได้ ชีวิตคนทั้งชีวิต ทำไมอนิรุทธ์ถึงคิดว่าเงินทองพวกนั้นจะสามารถซื้อได้

“หึ... ถึงกับพูดไม่ออกเลยเหรอ เอาน่า.. พูดมาได้เลย ฉันเขียนเช็คให้นายตอนนี้เลยก็ได้นะ”

อาหารตรงหน้าดูน่าคลื่นไส้สำหรับการัณย์ขึ้นมาทันทีเมื่ออนิรุทธ์พยายามไล่ต้อนให้เขาตีราคาตัวเอง มือบางกำแน่นอยู่ที่หน้าตัก ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยเจอใครที่มีพฤติกรรมน่ารังเกียจขนาดนี้เลย

“ผม....”

Tru Tru~ Tru Tru~

อีกครั้งที่การสนทนาถูกขัดจังหวะ คราวนี้เป็นโทรศัพท์เครื่องเล็กของการัณย์ที่แผดเสียงร้องเรียกให้เจ้านายสนใจ แน่นอนว่ามันเป็นเหมือนทุกครั้งที่มันสามารถทำให้การัณย์ทอดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างตรงหน้าได้ทันที ต่อให้เป็นเจ้าพ่อของวงการบันเทิงหรือบุคคลสำคัญ

ของโลก การัณย์ก็ไม่แคร์

“งะ..ไงเพลิง.. เริ่มประชุมรึยัง”

แค่คำทักทายก็ทำให้อนิรุทธ์หงุดหงิดได้แล้ว เขาจงใจจ้องหน้าการัณย์เพื่อบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าตัวเองกำลังไม่พอใจมากแค่ไหน แต่ทว่าผลลัพธ์กลับกลายเป็นศูนย์เมื่อการัณย์ไม่แม้แต่จะชายตามองกลับมา

“เอ่อ..งั้นเหรอ...คือฉัน....ฉันเดินออกมาซื้อของน่ะ.. แต่จะกลับไปเดี๋ยวนี้แหละ เดี๋ยวเจอกันที่นั่นนะ”

การัณย์ใช้เวลาในการสนทนากับเพื่อนรักไม่นานก่อนจะตัดสาย จากนั้นก็หันกลับไปหาอนิรุทธ์ที่ยังจ้องเขม็งมาที่ตนพร้อมความรู้สึกไม่พอใจที่ชัดเจน

“ผมต้องไปแล้วครับ ต้องไปหาเอกสารให้คุณกิต ขอโทษด้วยนะครับ”

“นายไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น!” อนิรุทธ์ไม่สามารถทำเป็นใจเย็นได้อีกแล้ว “นั่งลง ฉันยังพูดเรื่องของเราไม่จบ”

แทนที่การัณย์จะยอมทำตามคำสั่ง ร่างบางกลับเหลือบมองอนิรุทธ์ด้วยสายตาเย็นชา ไม่มีรอยยิ้มเอียงอายหรือท่าทีประหม่าที่อนิรุทธ์มักเห็นอยู่เสมอๆ นี่การัณย์คิดจะทำอะไร

“ขอโทษด้วยนะครับ แต่เรื่องของเรามันจบลงแล้ว ผมไม่ใช่คนที่คุณดอมมองหาอยู่แน่ๆ เก็บข้อเสนอพวกนั้นไปใช้กับคนอื่นเถอะครับ”

“นี่นายกำลังปฏิเสธข้อเสนอดีๆ ของฉันงั้นเหรอ” อนิรุทธ์ไม่อยากจะเชื่อ

"ตลอดเวลาที่ผมเติบโตมา คนที่คอยดูแลผมบอกผมเสมอว่ามนุษย์เรามีคุณค่าเกินกว่าที่ใครจะมาตีราคาได้ สิ่งที่คุณทำ นอกจากจะเป็นการดูถูกผมแล้ว คุณยังตีค่าของมนุษย์ต่ำเกินไปอีกด้วย.. เงินทองไม่สามารถซื้อทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกได้หรอกครับ" การัณย์ระบายความรู้สึกของตัวเองออกมา รู้สึกแย่อย่างบอกไม่ถูกที่ต้องมาเจอเรื่องบ้าๆ ตั้งแต่เช้าเช่นนี้ "ต้องขอโทษด้วยนะครับถ้าผมพูดมากเกินไป.... ลาก่อนครับ"

ทุกอย่างทิ้งค้างอยู่แค่นั้น การัณย์เดินจากไปโดยไม่แตะมื้อเช้าราคาแพงแม้แต่คำเดียว ส่วนอนิรุทธ์ก็ยังคงนั่งนิ่ง เพราะตกใจกับการถูกปฏิเสธเป็นครั้งแรก นี่เขาโดนคนธรรมดาๆ ที่ไม่ได้เป็นแม้แต่ดาราตัวประกอบราคาถูกพูดตอกกลับมาจนหน้าหงายจริงๆ ใช่ไหม

มากไป... มากไปแล้ว

มากไปแล้วนะการัณย์!!!

11

โครม!!!

เอกสารกองโตถูกปัดลงจากโต๊ะทำงานอย่างเกรี้ยวกราด กระดาษสีขาวที่อัดแน่นไปด้วยเนื้อหาสำคัญกระจัดกระจายเต็มพื้น จนพาทิศที่ยืนมองอยู่อดไม่ได้ที่จะก้มลงไปเก็บมันขึ้นมา

“หมอนั่นคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้กล้าพูดกับฉันแบบนั้น!!”

เสียงโวยวายที่ตามมาทำให้พาทิศต้องชะงัก เขาถอนหายใจและก้มหน้าก้มตาเก็บเอกสารพวกนั้นโดยไม่ได้พูดอะไร ในเวลานี้พาทิศรู้ดีว่าอนิรุทธ์กำลังโกรธมากแค่ไหน คนที่มีชีวิตไม่ต่างอะไรกับราชาที่เพียงชี้นิ้วสั่งสิ่งที่ต้องการก็จะมากองอยู่ตรงหน้า ไม่มีทางยอมรับได้แน่ๆ เมื่อต้องโดนคนธรรมดาๆ อย่างการัณย์ปฏิเสธกลับมาแบบนี้

“เฮอะ!! มีค่าเกินกว่าที่ใครจะตีราคางั้นเหรอ... ถ้าเงินมันซื้อคนไม่ได้จริงๆ แล้วไอ้ที่ฉันเจอมาตลอดทั้งชีวิตล่ะ มันหมายความว่ายังไง” อนิรุทธ์ยังหัวเสียไม่เลิก

“คุณดอมใจเย็นๆ ก่อนสิครับ” ในที่สุดพาทิศก็ตัดสินใจพูด การได้ระบายทั้งจากปาข้าวของและการโวยวาย น่าจะทำให้เจ้านาย

มีสติมากพอที่จะฟังเขาพูดบ้างแล้ว

"เย็นงั้นเหรอ!! นายไม่เห็นรึไงว่าหมอนั่นทำยังไงกับฉัน"

"แต่ผมไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องแปลกหรือเป็นเรื่องที่คุณดอมต้องเก็บเอามาโกรธเลยนะครับ"

"แล้วฉันควรจะทำยังไง ยิ้มรับและไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับคำพูดอวดดีพวกนั้นงั้นเหรอ!!"

พาทิศถอนหายใจอีกครั้ง เขาไม่ชอบที่จะต้องมายืนเถียงกับอนิรุทธ์แบบนี้เลย เพราะทุกครั้งที่โดนอนิรุทธ์ตะคอกใส่ เขาจะรู้สึกหงุดหงิดจนบางครั้งก็อยากตอกกลับเจ้านายไปแรงๆ บ้างเหมือนกัน

"ก่อนหน้านี้ผมบอกคุณดอมว่ายังไงครับ ให้มองหาใครสักคนที่คุณต้องใช้ความพยายามในการเอาชนะใจ ไม่ใช่เอะอะอะไรก็ใช้เงินซื้อมา"

"แต่สุดท้ายสิ่งที่คนพวกนั้นสนใจที่สุดก็คือเงินของฉันอยู่ดี ฉันไม่เห็นว่ามันจะต่างกันตรงไหน!"

"ต่างสิครับ เพราะคนบางคนก็ใช้เงินซื้อไม่ได้ ซึ่งคนแบบนั้นล่ะครับที่ผมคิดว่าคุณดอมควรจะยอมเสียเวลาและเอาชนะใจเขาให้ได้" เลขาหนุ่มอธิบายด้วยอารมณ์ที่เย็นลง เขาเห็นใจและเข้าใจอนิรุทธ์ การถูกเลี้ยงดูมาแบบผิดๆ ทำให้บางเรื่องเจ้านายของเขาก็มองโลกผิดไปจากคนอื่นๆ จะให้ตั้งต้นสอนกันใหม่ก็คงไม่ได้ เพราะอีโก้ของอนิรุทธ์ในตอนนี้มันสูงปรี๊ดจนไม่ยอมฟังใครง่ายๆ อีกแล้วนั่นเอง

"ไม่มีหรอกคนแบบนั้น..."

พาทิศถอนหายใจเป็นครั้งที่สาม เหน็ดเหนื่อยกับหัวใจที่ด้าน

ชาของเจ้านาย ถ้าเขาบอกว่ายังมีคนอีกครึ่งค่อนโลกที่ไม่ได้คิดว่าเงินคือพระเจ้า อนิรุทธ์จะเชื่อเขาขึ้นมาบ้างรึเปล่านะ

“เอาเป็นว่าผมจะไม่พยายามเปลี่ยนความคิดของคุณดอมแล้วกันครับ” เลขาหนุ่มตัดสินใจ “แต่ตอนนี้คุณดอมควรใจเย็นๆ และเลิกคิดถึงเรื่องของคุณรันไปซะ ในเมื่อวิธีของคุณดอมใช้กับเขาไม่ได้คุณก็ควรมองหาคนใหม่ คนที่จะไม่ทำให้คุณต้องมาอารมณ์เสียแบบนี้อีก”

อนิรุทธ์รู้สึกใจหายอย่างประหลาดหลังจากได้ยินที่พาทิศพูดให้เลิกคิดถึงการัณย์และมองหาคนใหม่งั้นเหรอ ถ้าทำแบบนั้นความรู้สึกที่เคยได้รับก็จะหายไปด้วยน่ะสิ เขาจะไม่มีเช้าที่แสนสงบ ไม่มีบทสนทนาที่ทำให้แปลกใจได้ทุกคำพูด ที่สำคัญ ไม่มีตาสวยๆ ที่เหมือนตาของผู้เป็นแม่ให้มองอีกแล้ว

เรื่องแบบนั้นน่ะ..

ใครจะเอาด้วยล่ะ!!

“เฮอะ!! ถ้าทำแบบนั้น มันก็เท่ากับฉันยอมรับว่าตัวเองแพ้คนอวดดีอย่างรันน่ะสิ” อนิรุทธ์หาข้ออ้าง

“แล้วคุณดอมจะทำยังไงครับ ตื๊อจนกว่าคุณรันจะยอมรับข้อเสนอของคุณงั้นเหรอครับ” พาทิศถามประชด “เสียเวลาเปล่าครับ มันไม่มีทางได้ผลหรอก”

ยิ่งได้ยินพาทิศพูดแบบนี้ อนิรุทธ์ก็ยิ่งเจ็บใจ คนอย่างเขาอยากได้อะไรก็ต้องได้ กับอีแค่คนธรรมดาๆ แค่คนเดียวทำไมเขาจะไม่มีปัญญาคิดหาวิธีเอาชนะ มันต้องมีทางสิ คนอย่างการัณย์ต้องมีจุดอ่อนอะไรสักอย่าง

"ผมว่าคุณดอมลองมองหาคนอื่นดีกว่าครับ ส่วนเรื่องของคุณรันก็คิดซะว่าเขาเป็นแค่ทีมงานคนหนึ่งที่คุณเคยรู้จัก"

คำแนะนำของพาทิศไม่ได้เข้าหูอนิรุทธ์แม้แต่นิดเดียว เขาไม่ยอมให้มันเป็นแบบนั้นง่ายๆ หรอก เขาไม่ได้อยากมองหาคนอื่นที่จ้องแต่จะตักตวงเงินทองเข้าตัวเอง แต่เขาต้องการครอบครองคนที่เป็นเจ้าของตาคู่สวยคู่นั้นต่างหาก

"โทรหาคุณกิต บอกเขาว่าฉันมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย"

"คุณดอมจะทำอะไรครับ" พาทิศถามขึ้นทันควัน จู่ๆ อนิรุทธ์ก็อยากพบกิตติที่มีฐานะเป็นเจ้านายของการัณย์แบบนี้ มันจะต้องไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน อย่างน้อยๆ ก็สำหรับการัณย์นั่นแหละ

"ทำอะไรงั้นเหรอ.. หึ!! ฉันก็จะพิสูจน์ให้นายเห็นยังไงล่ะว่าคนอย่างฉันสามารถซื้อทุกอย่างได้เท่าที่ต้องการ"

พาทิศขมวดคิ้วแน่นให้กับคำตอบที่น่ากังวลใจ ทั้งที่เรื่องนี้ควรจะเป็นแค่เรื่องระหว่างอนิรุทธ์กับการัณย์แท้ๆ แต่อนิรุทธ์กลับเลือกที่จะดึงคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยหรือนี่ เห็นทีคำแนะนำของเขาเรื่องที่อนิรุทธ์ควรมองหาใครสักคนนั่น จะกลายเป็นคำแนะนำที่ผิดพลาดที่สุดไปซะแล้ว

คุณดอมนะคุณดอม ทำไมเรื่องง่ายๆ แบบนี้คุณถึงไม่เข้าใจนะ

เสียงเพลงของภาวัตที่การัณย์ได้ยินทุกวันจนสามารถร้องตามได้โดยไม่ผิดคีย์สักนิดดังกระหึ่มอยู่ในห้องซ้อมเต้น ตรงหน้ามี

เจ้าของเพลงกำลังซ้อมเต้นอย่างหนักเพื่อความสมบูรณ์แบบในการขึ้นโชว์วันต่อๆ ไป ร่างกายกำยำดูเปล่งประกายเพราะมีเม็ดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่ทั่วทั้งตัว ซึ่งนี่แหละคือสิ่งที่ทำให้การัณย์รู้สึกว่า เพื่อนรักของเขาช่างมีเสน่ห์เหลือเกิน

"เอาล่ะ พักได้"

หลังจากผ่านไปกว่าสองชั่วโมง ในที่สุดคนที่รับหน้าที่ดูแลเรื่องท่าเต้นและตารางการซ้อมทั้งหมดก็อนุญาตให้นักร้องหนุ่มหน้าใหม่พักได้ ภาวัตรีบพาร่างกายที่เปียกชุ่มของตัวเองมาหาการัณย์ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งใกล้ๆ ด้วยสภาพที่หมดสิ้นเรี่ยวแรง

"น้ำหน่อยไหม" การัณย์หันไปถามพร้อมกับชูขวดน้ำที่ตัวเองเตรียมเอาไว้ แน่นอนว่าคำตอบจะเป็นอะไรไปไม่ได้ ในเวลาแบบนี้นอกจากน้ำเย็นๆ ภาวัตก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

ไม่กี่วินาทีต่อมาน้ำขวดที่ว่าก็ถูกภาวัตกระดกลงคอไปจนหมด จากนั้นก็รับผ้าเช็ดหน้าที่การัณย์ส่งให้มาซับเหงื่อออกจากใบหน้าและลำคอ

"วันนี้ซ้อมหนักหน่อยนะ อดทนหน่อยละกัน" การัณย์หันไปบอก ยิ้มบางๆ ให้กับแววตามุ่งมั่นนั่น

"แค่นี้สบายมาก นี่ฉันตั้งใจว่าจะขอซ้อมต่ออีกสักสองชั่วโมงด้วย อยากให้โชว์มันออกมาดีที่สุดน่ะ"

"อย่าหักโหมนักเลยน่า เดี๋ยวร่างกายก็รับไม่ไหวเอาหรอก แกอย่าลืมสิว่า ตอนนี้แกมีรายการวาไรตี้ที่แกต้องทำอีกอย่างแล้วนะ ดูแลตัวเองให้ดีๆ สิ"

พูดถึงเรื่องนี้ภาวัตก็ยิ้มแป้นออกมาทันที นั่นสินะ เขาลืมไป

เลยว่าตัวเองกำลังมีรายการวาไรตี้ แถมยังเป็นรายการที่ตามติดเขาไปในทุกๆ ที่เพื่อดูว่า ในหนึ่งวันเขาทำอะไรและไปไหนบ้าง มันเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่จะทำให้แฟนๆ รู้จักเขามากยิ่งขึ้น และเขาเองก็ตื่นเต้นกับมันเหลือเกิน

"คุณดอมเนี่ย มีบุญคุณกับฉันเยอะแยะเลยนะรัน"

"อะ..อะไร..ทำไมจู่ๆ ก็พูดถึงเขาขึ้นมาล่ะ" การัณย์ตะกุกตะกัก แค่นึกถึงเรื่องที่อนิรุทธ์ทำไว้ เขาก็ขยาดจนแทบจะเบือนหน้าหนีอยู่แล้ว แล้วนี่ภาวัตยังมาพูดจาสรรเสริญคนแบบนั้นให้ได้ยินกันอีก มันน่าหงุดหงิดจริงๆ เชียว

"อ้าว...ก็ทางโปรดิวเซอร์บอกกับฉันว่า คุณดอมคือคนที่เสนอชื่อฉันให้กับพวกเขาด้วยตัวเองเลยน่ะสิ ฉันน่ะตกใจสุดๆ ไปเลยล่ะ ไม่คิดว่าคุณดอมจะเห็นความสามารถของนักร้องหน้าใหม่อย่างฉัน พวกโปรดิวเซอร์ยังบอกอีกนะว่า เดือนหน้าจะมีคอนเสิร์ตที่โปรโมทการท่องเที่ยวของช่อง คุณดอมก็สั่งให้ใส่ชื่อฉันลงไปด้วย"

ได้ยินแบบนี้การัณย์ก็ถึงกับกลืนน้ำลาย เขารู้สึกหายใจไม่ออกหลังจากรู้ว่าอนิรุทธ์ให้โอกาสภาวัตมากถึงขนาดนี้ แม้จะกลัวว่าการปฏิเสธในวันนั้นอาจทำให้ทุกอย่างที่ภาวัตควรจะได้รับหายไป แต่พอมาคิดว่าอย่างอนิรุทธ์คงไม่มาเสียเวลากับตน ความกลัวนั่นก็กลายเป็นเรื่องเล็กๆ ที่ถูกมองข้าม ยังมีคนอีกเป็นหมื่นเป็นแสนที่พร้อมจะยอมรับข้อเสนอของอนิรุทธ์ คนที่ทั้งรวยและมีอำนาจมากมายขนาดนั้นย่อมหาคนที่ดีกว่าเขาในทุกๆ ด้านได้แน่นอน

"เฮ้อ~ ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันจะมีวันนี้ได้จริงๆ"

"ทำไมล่ะ แกมุ่งมั่นขนาดนี้ มาถึงจุดนี้ได้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

อะไรนี่ ถ้าขี้เกียจสันหลังยาว วันๆ เอาแต่เพ้อถึงความฝันแต่ไม่ลงมือทำอะไรสักอย่าง แบบนั้นต่างหากล่ะที่ไม่น่าเชื่อว่าจะมีวันนี้ได้” การัณย์ตอบอย่างอารมณ์ดี “ฉันน่ะ เชื่อมาตลอดเลยนะว่าสักวันแกจะต้องได้เป็นนักร้องตามที่แกเคยฝัน คนที่พยายามและก็ไม่เคยท้ออย่างแก ยังไงพระเจ้าก็ต้องอวยพร”

“อีกแล้วนะรัน แกทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนโชคดีที่สุดในโลกอีกแล้ว”

“แกพูดอะไรของแก”

“อ้าว...ก็แกน่ะเชื่อมั่นในตัวฉันยิ่งกว่าตัวฉันเองเสียอีก แถมแกยังยอมทิ้งทุกอย่างเพื่อมาอยู่ข้างฉันด้วย ทำทุกอย่างเพื่อให้ฉันประสบความสำเร็จ.... ในโลกนี้น่ะ มีไม่กี่คนหรอกนะที่จะยอมทำถึงขนาดนี้เพื่อเพื่อน”

การัณย์รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นปุยเมฆที่ลอยล่องอยู่กลางอากาศ พยายามจะหุบยิ้มกว้างๆ นี่แต่ก็ทำไม่ได้ แม้ที่ภาวัตรับรู้จะไม่ใช่ทั้งหมดที่เกิดขึ้น แต่การัณย์ก็ดีใจมากจริงๆ ที่อีกฝ่ายรับรู้ถึงความพยายามของตน

“กะ..ก็เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วนี่”

“ใครว่า...เราสองคนไม่ได้เป็นแค่เพื่อนกันสักหน่อย”

“เอ๋!” คนฟังอุทานเสียงดัง หัวใจเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ การัณย์อยากจะเป็นลมจริงๆ ที่ได้ยินภาวัตพูดแบบนี้ “จะ..จะบ้ารึไง ถ้าไม่ใช่เพื่อน งั้นพวกเราจะเป็นอะไรกันได้ล่ะ”

เพื่อนรักยิ้มอย่างอ่อนโยน ก่อนจะคว้ามือที่กำลังเย็นเฉียบไปกุมเอาไว้ เร่งให้หัวใจของการัณย์เต้นแรงยิ่งขึ้นจนน่ากลัว

“ก็จะอะไรซะอีกล่ะ... ฉันน่ะ... คิดมาเสมอเลยนะว่าแกคือครอบครัว คือพี่ คือน้องที่ฉันรักมากกว่าใครๆ”

เหมือนแรงดึงดูดของโลกมีผลกับชีวิตอีกครั้ง การัณย์ร่วงตกลงมาจากกลางอากาศ ก่อนจะตกกระแทกพื้นเข้าอย่างจังจนพูดอะไรไม่ออก นี่เขากำลังคาดหวังอะไรอยู่กันแน่ อย่างภาวัตไม่มีทางคิดกับเขาเกินเพื่อนหรือพี่น้องอย่างที่เขาคิดหรอกน่า

“เอ่อ..อื้ม..ฉัน...ฉันก็คิดเสมอว่าแกคือคนในครอบครัว”

การัณย์โกหกออกไปคำโต พยายามจะยิ้มอีกครั้งเพื่อที่ภาวัตจะได้ไม่เอะใจหรือรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปรกติ เขาไม่ควรทำลายมิตรภาพที่มีมายาวนาน และภาวัตก็ควรได้เจอคนดีๆ ที่เหมาะสมกับว่าที่ไอดอลอันดับหนึ่งของประเทศ เขาควรจะคิดในแง่ดีว่า คำว่าเพื่อนมักยืนยาวกว่าคำว่าคนรัก ภาวัตอาจมีคนรักที่ผ่านเข้ามาในชีวิตหลายต่อหลายคน แต่ภาวัตจะมีเพื่อนอย่างเขาแค่คนเดียวและตลอดไป

แม้ในช่วงบ่ายกิตติจะมีนัดกับตัวแทนจำหน่ายอัลบั้มของ ภาวัต แต่พอพาทิศโทรเข้ามาบอกว่าอนิรุทธ์มีเรื่องสำคัญต้องการจะคุยด้วย เขาก็รีบยกเลิกนัดของตัวเองและตรงดิ่งมายัง CCH ทันที กิตติไม่ได้กังวลว่ามันจะเกิดปัญหาอะไร เพราะตั้งแต่วันที่ได้พูดคุยกับอนิรุทธ์เรื่องของภาวัต เขาก็รู้สึกได้ว่า อีกฝ่ายเต็มใจและอยากส่งเสริมให้ภาวัตโด่งดังมากยิ่งขึ้น

กิตติยอมรับว่าเขาค่อนข้างแปลกใจที่อนิรุทธ์ดูเป็นคนดีกว่าที่

เขาคิดไว้มาก เพราะตั้งแต่ที่เขาผันตัวเองมาทำธุรกิจด้านนี้ ก็ได้ยินคนนั้นคนนี้พูดให้ได้ยินอยู่บ่อยๆ ว่า รองประธานกรรมการแห่งสถานีโทรทัศน์ CCH นั้นมีนิสัยเจ้าเล่ห์อย่างร้ายกาจ แถมยังชอบหลับนอนกับพวกศิลปิน จนถึงขนาดที่ค่ายเพลงบางค่ายยอมส่งศิลปินของตัวเองไปให้เพื่อแลกกับการซับพอร์ทที่ดี หรือบางทีเรื่องพวกนั้นจะเป็นเพียงแค่ข่าวลือ ที่คนประสงค์ร้ายปล่อยออกมาเพื่อดิสเครดิตผู้บริหารหนุ่มไฟแรง

“สวัสดีครับคุณกิต.. คุณดอมรออยู่ในห้องแล้วครับ”

เสียงของเลขาหนุ่มหน้าตาดีไม่แพ้เจ้านายเอ่ยทักทายอย่างสุภาพ ก่อนจะเดินนำไปหยุดอยู่ตรงหน้าห้องทำงานของอนิรุทธ์และเปิดประตูให้กิตติโดยไม่มีการเคาะบอกเจ้านายที่นั่งอยู่ด้านในก่อนแต่อย่างใด

“ขอบคุณมาก”

“ยินดีครับ”

ใบหน้าเรียบเฉยของเลขาหนุ่มยิ้มออกมาหนึ่งครั้ง ก่อนจะหมุนตัวและเดินกลับไปที่โต๊ะทำงานของตน ปล่อยให้กิตติก้าวเท้าเข้าไปในห้องเพื่อพบกับอนิรุทธ์ด้วยตัวเอง

“สวัสดีครับคุณกิต เชิญนั่งก่อนครับ”

แต่ไม่ทันที่กิตติจะได้ก้าวขา อนิรุทธ์ก็รีบลุกมาต้อนรับด้วยสีหน้าสดใส รอยยิ้มสวยๆ คลี่ออกกว้างอย่างคนอารมณ์ดี จนกิตติอดคาดหวังไม่ได้ว่า อนิรุทธ์อาจมีรายการดีๆ มาเสนอตนเหมือนอย่างที่ผ่านมาอีก

“สวัสดีครับคุณดอม เลขาของคุณโทรไปบอกผมว่าคุณมีธุระ

ที่อยากจะคุยกับผม” กิตติไม่รอช้า เขารีบเข้าประเด็นก่อนที่จะนั่งลงบนโซฟารับแขกเสียอีก

“แหม~ ใจเย็นๆ สิครับ” ผู้บริหารหนุ่มหล่อหัวเราะ สีหน้าที่สดใสปกปิดเจตนาอันร้ายกาจไว้ได้อย่างมิดชิด

“อ่อ..ขอโทษที่เสียมารยาทครับ พอดีผมตื่นเต้นไปหน่อย..”

“ผมก็พูดไปอย่างนั้นแหละครับ อย่าคิดมากเลย ผมชอบความกระตือรือร้นของคุณกิตนะครับ เพราะคุณเป็นแบบนี้ KT Ent. ถึงได้เติบโตอย่างรวดเร็ว”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ ผมก็แค่ทำทุกอย่างเต็มความสามารถเท่านั้นเอง”

อนิรุทธ์พยักหน้า รอยยิ้มสดใสเมื่อครู่จางลงเล็กน้อยเพราะไม่อยากเสียเวลาอารัมภบทอีกต่อไป แต่จะให้พูดโพล่งออกไปเลยก็กลัวว่ากิตติจะตกใจจนไม่ยอมเจรจาด้วย เขาไม่อยากต้องมานั่งคิดแผนสามอีกแล้ว เพราะแค่ที่ผ่านมาเขาก็ถือว่าตัวเองเสียเวลาไปกับการพยายามทำความรู้จักกับการัณย์มากพอแล้ว

“ผมทราบมาว่าปีนี้บริษัทของคุณกิตเติบโตขึ้นกว่าปีที่แล้วถึงยี่สิบเปอร์เซ็นต์”

“ครับ...อันที่จริงตอนต้นปีผมก็ไม่คิดว่ามันจะสูงแบบนี้หรอกครับ แต่พอได้ตัวเพลิงมาทุกอย่างก็พุ่งขึ้นจนผมตกใจ ทั้งหุ้น ทั้งส่วนแบ่งทางการตลาดพากันดีดตัวสูง จนทำให้อัตราการเติบโตพุ่งตามไปด้วยอย่างที่เห็น”

“เป็นโชคดีของคุณกิตนะครับที่ได้เพลิงมาอยู่ในค่าย เขาเป็นคนที่มีความสามารถจริงๆ”

กิตติยิ้มรับ ก่อนจะเงียบเพื่อรอให้อนิรุทธ์พูดธุระออกมา เขาอยากรู้ว่าอนิรุทธ์มีเรื่องอะไรที่อยากจะคุยกับเขาจะแย่แล้ว แต่จากการเกริ่นนำ ธุระที่ว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับบริษัทไม่ก็ภาวัตแน่ๆ

“อืม...แล้วคุณกิตคิดอยากให้บริษัทประสบความสำเร็จมากกว่านี้บ้างรึเปล่าครับ”

กิตติเลิกคิ้วสูงกับคำถามที่ชวนหัวเราะ อนิรุทธ์คิดอะไรอยู่นะถึงได้ถามเขาแบบนี้

“แน่นอนสิครับ ผมเป็นเจ้าของบริษัทก็ต้องอยากเห็นบริษัทของตัวเองเติบโตขึ้นเรื่อยๆ อยู่แล้ว”

“ผมช่วยคุณได้”

คำพูดสั้นๆ จากอนิรุทธ์ทำให้ห้องทั้งห้องเข้าสู่ความเงียบอย่างรวดเร็ว กิตติจ้องไปยังตาของอนิรุทธ์ที่กำลังทอประกายระยิบระยับ สังหรณ์ใจว่าตัวเองอาจมองอีกฝ่ายในแง่ดีจนเกินไป

“ผมยินดีจะสนับสนุนคุณกิตและค่ายในทุกๆ ด้าน ทั้งเรื่องการให้เวลาออกอากาศศิลปินทุกคนของคุณมากกว่าศิลปินจากค่ายอื่น หรือจะเป็นเรื่องของส่วนแบ่งด้านการตลาดที่บริษัทของคุณจะต้องได้รับ และที่สำคัญ.. ผมจะพยายามช่วยคุณกำจัดคู่แข่งทั้งหมดของคุณออกไป อืม...ผมได้ยินมาว่าคุณกำลังมีปัญหากับนักข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งใช่ไหมครับ”

กิตติยังคงนั่งเงียบ หากแต่ในสมองกลับมีความคิดมากมายผุดขึ้นมา นี่มันอะไรกัน ทำไมอนิรุทธ์ถึงได้หยิบยื่นข้อเสนอที่ดีขนาดนี้ให้เขา

“แลกกับอะไรครับ” กิตติตัดสินใจถาม เขามั่นใจว่าอนิรุทธ์

ไม่มีทางทำทั้งหมดนั่นโดยไม่หวังสิ่งอื่นใด

“ผมชอบคุณจริงๆ คุณหัวไวและเข้าใจอะไรง่ายๆ ดี”

“กรุณาอย่าอ้อมค้อมอีกเลยครับคุณดอม ผมอยากรู้ว่าข้อเสนอทั้งหมดนั่นผมต้องแลกด้วยอะไร”

“ใครบางคน” อนิรุทธ์ตอบสั้นๆ ในความคิดเริ่มมีภาพของการัณย์กำลังนอนซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดของตน

“ใครครับ ศิลปินในบริษัทของผมอย่างนั้นเหรอ” กิตติไม่อยากเชื่อเลยว่าที่เขาพูดๆ กันจะเป็นความจริง อนิรุทธ์เป็นคนเจ้าเล่ห์และร้ายกาจมากที่สุดคนหนึ่งเลย

“เกือบถูกครับ เป็นคนในบริษัทของคุณแต่ไม่ใช่ศิลปิน”

สมองเริ่มทบทวนทุกอย่างทันที กิตติพยายามคิดว่าใครคือคนที่อนิรุทธ์ต้องการตัว ใครที่อนิรุทธ์เคยพูดถึงหรือเคยเจอหน้า และในตอนนั้นเองหน้าสวยๆ ของผู้จัดการส่วนตัวของภาวัตก็ปรากฏขึ้นในความคิด

“ระ...รัน...คุณกำลังหมายถึงเจ้ารันใช่ไหม”

อนิรุทธ์คลายความสงสัยของกิตติด้วยรอยยิ้ม เขาไม่แปลกใจเลยที่บริษัทของกิตติเติบโตได้เร็วถึงขนาดนี้ ลองมีผู้บริหารที่อ่านเกมทุกอย่างเก่งแบบนี้ล่ะก็ วันข้างหน้า KT Ent. ต้องกลายเป็นยักษ์ใหญ่ในวงการบันเทิงได้อย่างแน่นอน

“ผมกล้าสัญญากับคุณกิตเลยนะครับว่า ถ้าคุณ...ให้ในสิ่งที่ผมต้องการได้จริงๆ ผมจะสนับสนุนคุณอย่างเต็มที่ ลืมเรื่องรายการวาไรตี้เล็กๆ พวกนี้ไปได้เลย เพราะผมจะให้..”

“คุณดอมครับ” กิตติรีบขัด ทั้งน้ำเสียงและสายตาจริงจังยิ่ง

กว่าครั้งไหนๆ “ก่อนที่เราจะคุยกันถึงเรื่องนั้น ผมขอถามอะไรคุณสักข้อได้ไหมครับ”

“ว่ามาสิครับ ผมยินดีตอบคุณทุกคำถาม” อนิรุทธ์ยักไหล่ตอบ

“เรื่องแบบนี้ สำหรับผมมันดูเหมือนจะเป็นเรื่องส่วนตัวเสียมากกว่า.. ดังนั้น.. ทำไมคุณถึงไม่เอาข้อเสนอดีๆ ไปคุยกับรันด้วยตัวเองล่ะครับ” ทันทีที่กิตติถามออกไป เขาก็รู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างในสายตาของอนิรุทธ์ ตาคู่นั้นไม่ได้ทอประกายอีกแล้ว แต่มันกลับขุ่นมัวและเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจ นี่อย่าบอกนะว่า.. “คุณคุยกับรันแล้ว.. และรันก็ปฏิเสธคุณใช่ไหมครับ”

ทุกอย่างชัดเจนโดยที่อนิรุทธ์ไม่จำเป็นต้องพูดอะไร ร่างสูงเมินหน้าไปทางอื่น รู้สึกเจ็บใจที่โดนกิตติรู้ทันเข้าจนได้

“คุณนี่มัน...ร้ายกาจจริงๆ”

“เพื่อชัยชนะผมไม่เคยเกี่ยงวิธีการอยู่แล้ว” อนิรุทธ์ยักไหล่อีกครั้ง “ตกลงคุณจะว่ายังไง ข้อเสนอดีๆ แบบนี้หาไม่ได้อีกแล้วนะ”

แทนที่กิตติจะใช้ความคิดไตร่ตรองถึงข้อเสนออันสวยหรู เขากลับลุกขึ้นยืนและทอดมองอนิรุทธ์ด้วยสายตาสมเพชเวทนา เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังมีคนแบบอนิรุทธ์อยู่จริงๆ บนโลก คิดเหรอว่าเขาจะยอมหาผลประโยชน์จากร่างกายและชีวิตของลูกน้องตัวเอง

“ผมคงต้องขอปฏิเสธข้อเสนอทั้งหมดของคุณครับ คุณดอม อย่างที่ผมบอกว่าผมมองเรื่องแบบนี้เป็นเรื่องส่วนตัว ถ้ารันปฏิเสธ ผมก็ไม่มีอำนาจหรือสิทธิ์อะไรที่จะไปบังคับให้เขาทำเรื่องแบบนั้น”

“หึ! ทำไมจะไม่มี คุณเป็นเจ้านายของเขา ถ้าคุณพูด รันก็

ต้องฟังและยอมอยู่แล้ว”

“ใช่ครับ ถ้าผมพูด รันจะต้องยอมทำอย่างแน่นอน แต่ในเวลาเดียวกัน ถ้าผมพูดกับรัน ผมก็จะกลายเป็นคนเห็นแก่ได้ที่ไม่คิดถึงจิตใจของลูกน้อง สำหรับผม ลูกน้องทุกคนคือครอบครัว ผมทำร้ายครอบครัวของตัวเองแบบนั้นไม่ได้หรอกครับ... ”

อีกครั้งที่อนิรุทธ์ถูกตอกจนหน้าหงาย เขาจ้องหน้ากิตติเขม็งเจ็บใจที่ข้อเสนอที่ตัวเองอุตส่าห์เตรียมไว้ให้ถูกปฏิเสธแทบจะทันทีคนพวกนี้เป็นบ้ากันไปหมดแล้วใช่ไหม ถึงไม่สนใจเงินทองและโอกาสดีๆ มากมาย

“ผมคงต้องกลับแล้ว ขอบคุณคุณดอมนะครับที่อุตส่าห์เรียกผมมาฟังข้อเสนอพวกนั้น.... ลาก่อนครับ”

อนิรุทธ์ยังนั่งอยู่ที่เดิมขณะมองกิตติเดินออกไปจากห้องทำงาน มือหนากำแน่นจนเส้นเลือดปูดเป็นทาง ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยเจ็บใจกับเรื่องไหนมากเท่ากับเรื่องนี้อีกแล้ว แค่การัณย์คนเดียวยังพอทน แต่นี่กิตติก็ยังกล้าปฏิเสธแถมยังว่าเขาว่าร้ายกาจอีกด้วย

อวดดี!! ทั้งลูกน้องทั้งเจ้านาย อวดดีไม่ต่างกันเลยสักนิด!!

12

ในที่สุดการัณย์ก็รู้สึกว่าชีวิตของตัวเองกลับมาเป็นปรกติ สุขอีกครั้ง เพราะตั้งแต่ที่ปฏิเสธอนิรุทธ์ไปวันนั้น เขาก็ไม่ได้เจอกับอีกฝ่ายอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นที่สถานีโทรทัศน์ หรือตามสถานที่ที่ภาวัตต้องไปโชว์ตัวและแจกลายเซ็น การัณย์ไม่รู้ว่าจะบอกถึงความรู้สึกตอนนี้ยังไง เพราะมันทั้งโล่งอก สบายใจ และรู้สึกดีที่ไม่ต้องเจอคนนิสัยแย่ๆ ที่มองว่าเงินสามารถซื้อทุกอย่างได้แบบนั้นอีกด้วย

"ฉันเขียนเช็คให้นายตอนนี้เลยก็ได้นะ"

การัณย์ส่ายหน้าไปมาเมื่อนึกถึงคำพูดเหยียดหยามพวกนั้น มันน่าผิดหวังจริงๆ ที่ต้องเห็นคนที่มีหน้ามีตาในสังคมทำเรื่องแย่ๆ นี่ ถ้าอนิรุทธ์เป็นคนทั่วๆ ไปหรือเป็นคนที่การัณย์สนิทสนมด้วย เขาคงลากตัวมานั่งคุยและสั่งสอนจนกว่าจะคิดได้ว่า เงินทองพวกนั้นไม่ได้มีค่าไปกว่าจิตใจหรือชีวิตของใครทั้งนั้น

ร่างบางถอนหายใจและคิดว่าตัวเองควรจะเลิกจมอยู่กับเรื่องของอนิรุทธ์ได้แล้ว เขาต้องทำงาน ต้องมีชีวิตของตัวเองต่อไป ส่วนคนคนนั้นจะเป็นยังไง หรือเอาเงินที่มีไปซื้อตัวใครต่อใครอีกก็ไม่เกี่ยว

กับตน วันนี้ภาวัตมีงานตั้งแต่เช้ายันค่ำ เขาต้องพร้อมที่จะรับมือกับปัญหาเล็กปัญหาน้อยที่วิ่งเข้ามาชนตลอดทั้งวัน

เป้ใบเก่งถูกพาดขึ้นบนไหล่เมื่อเตรียมใส่ของใช้จำเป็นลงไปจนครบทุกชิ้น จากนั้นการัณย์ก็ออกมาจากห้องและมุ่งหน้าไปยังจุดที่ตัวเองต้องยืนรอรถประจำทาง

Tru tru~ Tru tru~

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นขณะที่การัณย์กำลังเร่งฝีเท้า เขาล้วงมือเข้าไปในเป้เพื่อควานหามันโดยไม่ได้หยุดเดินให้เสียเวลา ก่อนจะต้องแปลกใจเมื่อพบว่าปลายสายคือเจ้านายผู้ใจดีของตน

“ครับคุณกิต มีอะไรเหรอครับ”

[นายอยู่ไหนน่ะ]

“ผมกำลังไปหาเพลิงที่คอนโดครับ วันนี้เขามีงานตอนเก้าโมงเช้า”

[อืม..ไม่ต้องแล้ว โทรไปบอกเขาว่าวันนี้ฉันให้เขาพักหนึ่งวัน ส่วนนายก็มาจัดการเคลียร์เอกสารที่บริษัท]

การัณย์ขมวดคิ้วแน่นหลังจากฟังคำสั่งของกิตติ ทำไมล่ะ วันนี้ภาวัตมีงานตั้งหลายที่ แล้วจู่ๆ ทำไมถึงไม่ต้องไปล่ะ

“กะ..เกิดอะไรขึ้นครับคุณกิต ทำไมเพลิงถึงถูกยกเลิกงาน”

[เปล่าสักหน่อย ฉันเป็นคนยกเลิกเอง]

“เอ๋! คุณกิตเป็นฝ่ายยกเลิกงานเองเหรอครับ”

[ใช่... ฉันเช็คตารางวันนี้แล้ว มีแต่งานเล็กๆ น่ะ เลยคิดว่าให้เพลิงเขาได้พักสักวันดีกว่า เมื่อคืนก็อยู่ซ้อมเต้นจนดึกดื่นไม่ใช่เหรอ]

“เอ่อ...แต่ว่า...”

[เอาตามนี้แหละ โทรไปบอกเขาด้วยละกัน อ่อ..แต่อย่าลืมสั่งว่าห้ามออกไปไหนกับใครนะ ฉันไม่อยากเห็นรูปของเพลิงในเพจใต้เตียงบ้าบออะไรนั่น]

“เอ่อ...คะ...ครับ ผมจะบอกเขาให้ครับ ครับ...ได้ครับ เจอกันที่บริษัทครับ”

การัณย์กดตัดสายอย่างงงๆ เขารู้ดีว่างานวันนี้ไม่ใช่งานเล็กๆ อย่างที่กิตติพูด ทั้งงานร้องเพลงในห้างดังที่ผู้จัดเป็นถึงบริษัทโฆษณาอันดับต้นๆ ของประเทศ แล้วไหนจะต้องไปให้สัมภาษณ์นิตยสารอีกสองเล่มอีก งานพวกนี้ไม่ได้เป็นงานเล็กๆ ที่กิตติจะปฏิเสธเลยสักนิด

แต่คิดไปการัณย์ก็แน่ใจว่า กิตติต้องมีเหตุผลที่ดีแน่ๆ แต่เป็นเพราะไม่อยากให้เขาเป็นกังวลหรือคิดมากเลยบอกว่าอยากให้ภาวัตได้พัก ฉะนั้นเรื่องที่เขาต้องทำก็คือทำตามคำสั่งและมองว่าวันนี้จะเป็นอีกหนึ่งวันที่จะได้นั่งทำงานสบายๆ อยู่ที่บริษัทก็พอ ส่วนภาวัตเองก็จะได้พักเต็มที่หนึ่งวันหลังจากต้องตรากตรำทำงานมาอย่างหนักติดๆ กันร่วมเดือน

การัณย์รีบกดโทรศัพท์หาเพื่อนรักด้วยรอยยิ้ม เขาแน่ใจว่าทันทีที่ภาวัตรู้ว่าจะได้นอนพักทั้งวัน เพื่อนรักจะต้องตะโกนไชโยออกมาเป็นเด็กๆ ก่อนจะคิดแผนการต่างๆ สำหรับวันนี้อย่างสนุกสนาน ทั้งเล่นเกม อ่านการ์ตูน ดูหนังที่ซื้อเก็บไว้เป็นตั้งๆ ให้หมด ในโลกนี้ไม่มีใครที่จะสนุกกับการใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าได้เท่ากับเพื่อนรักของเขาอีกแล้วล่ะ

ทั้งที่เมื่อไม่กี่นาทีก่อน กิตติยังยิ้มและหัวเราะให้กับบทสนทนาของพวกพนักงานหน้าห้อง แต่มาตอนนี้เขากลับทำได้แค่นั่งเงียบๆ เพื่อทบทวนว่า ตนเองควรจะแก้ปัญหาที่ไม่คาดคิดนี้ยังไงดี

"เอ๊ะ! ยกเลิกโชว์ของเพลิงวันพรุ่งนี้งั้นเหรอ ทำไมล่ะ อาทิตย์ก่อนเขาก็โทรมาคอนเฟิร์มกับเราแล้วนี่"

นั่นคือคลื่นลูกเล็กๆ ลูกแรกที่โถมเข้าใส่ วินาทีนั้นกิตติยังไม่ได้เอะใจหรือคิดมาก การโดนยกเลิกงานถือว่าเป็นเรื่องปรกติสำหรับวงการนี้ ถ้าไม่ได้มีเส้นสายที่ดีนัก มันก็เป็นเรื่องง่ายที่จะโดนพวกนักร้องเด็กที่มีแบ็คดีๆ ฉกงานไป

"อะไรนะ!!..ยกเลิกละครของพลอย แล้วเขาบอกรึเปล่าว่ามีเหตุผลอะไร"

คลื่นอีกลูกตามมาแบบติดๆ แต่คราวนี้เกิดกับศิลปินในค่ายอีกคนที่เพิ่งได้เซ็นสัญญาเล่นละคร กิตติพยายามสอบถามกลับไปทางสถานีว่าทำไมถึงปลดศิลปินของเขากลางอากาศแบบนี้ ซึ่งเหตุผลที่ได้ก็คือ มีคนที่ทางนั้นคิดว่าเหมาะสมกว่ามาแสดงแล้ว

หลังจากนั้นทุกๆ อย่างก็ค่อยๆ แย่ลง งานใหญ่ๆ ที่เรียกความสนใจได้เยอะถูกปฏิเสธทีละงานสองงาน กิตติเริ่มไม่แน่ใจว่านี่ใช่เรื่องปรกติอย่างที่เขาคิดรึเปล่า มันไม่ถือว่าบังเอิญเกินไปหน่อยเหรอ ที่ศิลปินในค่ายของเขาทุกคนถูกยกเลิกงานโดยไม่มีเหตุผลที่ดีพอ

วินาทีนั้นภาพของใครบางคนก็แวบเข้ามาในความคิด รอยยิ้มร้ายกาจและข้อเสนอที่ทำให้กิตติต้องเบือนหน้าหนี มันจะเป็นไปได้ไหมว่า... ทั้งหมดเป็นฝีมือของคนคนนั้น

เร็วเท่าความคิด กิตติยกโทรศัพท์ขึ้นและกดหาคนที่จะตอบ

ข้อสงสัยของเขาได้ ในใจภาวนาขอให้มันไม่ได้เป็นอย่างที่ตัวเองคิด ถ้าใช่จริงๆ บริษัทของเขาก็อาจมาถึงจุดจบแล้วก็ได้

[สวัสดีครับ จากไหนครับ]

"ผมกิตติจาก KT Ent. ครับ ขอเรียนสายกับคุณดอม" เขาแนะนำตัวอย่างสุภาพกับเลขาหนุ่มหน้าตาดีผู้มีใบหน้าเรียบเฉยเป็นอาวุธ

[ต้องขอโทษด้วยครับ คุณดอมติดประชุมไม่สามารถรับสายได้ครับ]

"แล้วจะประชุมเสร็จสักกี่โมงครับ"

[อืม..เรื่องนี้ผมคงระบุไม่ได้ครับ ต้องขอโทษอีกครั้งนะครับ]

"ครับ...ไม่เป็นไร"

[ไว้คุณดอมประชุมเสร็จเมื่อไหร่ ผมจะเรียนท่านให้นะครับว่าคุณกิตโทรมา]

"ครับ... ขอบคุณมาก" กิตติค่อยๆ วางโทรศัพท์กลับลงไป ในความคิดยังคงว้าวุ่นเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น อนิรุทธ์กำลังประชุมอยู่จริงๆ หรือแค่ไม่อยากรับสายจากเขากันแน่ เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ทำให้กิตติแน่ใจว่าคนคนนั้นเจ้าเล่ห์และร้ายกาจแบบสุดๆ

บางทีทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทั้งเรื่องการถูกยกเลิกงานและการติดประชุมจนไม่สามารถรับสายของเขาได้ อาจเป็นหนึ่งในแผนการร้ายที่อนิรุทธ์ใช้เพื่อจะบีบบังคับให้เขายอมทำตามข้อเสนอบ้าๆ นั่น

กิตติรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนอยู่ท่ามกลางอากาศที่ปั่นป่วน เมฆดำทะมึนได้ลอยมาใกล้และเขาเองก็ไม่สามารถขยับหลบไปไหนได้ด้วย อีกไม่นานฝนห่าใหญ่คงตกลงมา ถึงตอนนั้นเขาคงต้องทำ

ทุกวิถีทางเพื่อหลบเม็ดฝนที่จะทำให้ตัวเปียกปอน หวังว่าพระเจ้า จะไม่ใจร้ายโดยการปล่อยให้เขาต้องยืนหนาวอยู่ท่ามกลางพายุที่มีทั้งฝนและลมถาโถมเข้าใส่จริงๆ

หลังจากที่ต้องโกหกคำโตออกไป พาทิศก็ถอนหายใจ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องทำงานของอนิรุทธ์เพื่อรายงานผล เขาไม่เห็นด้วยกับวิธีการนี้ของเจ้านาย แต่พอคัดค้านอีกฝ่ายก็ทำเป็นเฉย สายตาคู่นั้นบ่งบอกว่า ต่อให้เขาโทรไปฟ้องประธานกรรมการที่มีศักดิ์เป็นพ่อของตัวเอง ก็ไม่มีทางจะเปลี่ยนความคิดบ้าๆ นี้ได้

“โทรมาแล้วเหรอ”

“ครับ.. โทรมาแล้ว” พาทิศตอบเสียงเรียบ “คุณดอมครับ แน่ใจนะครับว่าจะทำแบบนี้จริงๆ”

“ถึงขนาดนี้แล้ว นายยังจะถามฉันแบบนี้อีกเหรอ”

“แต่คุณกิตไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยนะครับ ไหนจะนักแสดงคนอื่นๆ อีก คุณดอมทำแบบนี้มันไม่ต่างอะไรกับคนพาลเลยนะครับ”

“จะมากไปแล้วนะเจ้าตรี!” อนิรุทธ์ตะคอกกลับทันที “ต่อให้ฉันพอใจในผลงานของนายแค่ไหน แต่นายก็ไม่มีสิทธิ์มาพูดกับฉันแบบนี้”

เลขาหนุ่มได้แต่ถอนหายใจหลังจากต้องปิดปากเงียบเพราะไม่อยากมีปัญหากับเจ้านาย ต่อให้เขาจะไม่ชอบใจในการกระทำของอนิรุทธ์สักเท่าไหร่ แต่อีกฝ่ายก็มีบุญคุณกับเขาไว้มาก พาทิศเลยไม่อยากถูกไล่ออกและไม่อยากลาออกก่อนที่จะทดแทนบุญคุณพวกนั้น

หมด

“จบจากเรื่องตัดงานแล้ว คุณดอมคิดจะทำยังไงต่อครับ” หลังจากสงบสติอารมณ์ได้ พาทิศก็เปิดประเด็นอีกครั้ง เห็นทีเรื่องนี้เขาคงทำได้แค่เงียบและทำทุกอย่างตามที่อนิรุทธ์สั่งเท่านั้น

“แค่รอ.. รอจนกว่า KT Ent. จะล้ม ฉันอยากจะรู้จริงๆ ว่าถึงตอนนั้นทั้งคุณกิตและรันจะจัดการกับมันยังไง”

รอยยิ้มร้ายกาจคลี่ออกเมื่อนึกถึงวันที่การัณย์จนมุม อนิรุทธ์รู้ดีว่าไม่ควรจะดึงใครเข้ามาเดือดร้อนด้วย แต่คนอย่างเขา ถ้าลองลงมือทำอะไรสักอย่าง ก็ต้องมั่นใจว่าจะได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่ากับหยาดเหงื่อที่เสียไป แค่ตัดงานภาวัตคนเดียวมันยังน้อยเกินไป เผลอๆ จะไม่ทำให้กิตติรู้สึกรู้สาด้วยซ้ำ แต่ถ้าเป็นศิลปินทุกคนในค่ายอย่างที่เขาทำละก็ เชื่อสิว่าไม่เกินหนึ่งเดือน กิตติจะต้องคลานเข้ามาหา แถมเอาการัณย์จับใส่พานยกให้เขาโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ แน่

“อยากให้ถึงวันนั้นเร็วๆ จัง... ฉันอยากเห็นหน้านายจะแย่แล้วรัน”

ปีศาจร้ายพึมพำกับตัวเอง

การัณย์ไม่แน่ใจว่าเขาคิดไปเองรึเปล่าว่า วันนี้ทุกคนใน บริษัทดูวุ่นวายกับการรับโทรศัพท์เหลือเกิน เขาพยายามจะเงี่ยหูฟังเผื่อตัวเองจะตกข่าวสำคัญๆ ไป แต่ทว่าส่วนใหญ่แล้ว ถ้าไม่พูดเสียงเบาจนจับใจความไม่ได้ ก็จะมีแค่คำถามสองสามคำก่อนจะวางสายไปด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันนะ

“แต่สัญญาระบุไว้หนึ่งปีนะคะ ถ้ายกเลิกตอนนี้ทางคุณจะต้องจ่ายค่าชดเชยเรื่องการทำผิดสัญญาให้กับเราไม่น้อยเลย”

อีกครั้งที่การัณย์รู้สึกว่ามีปัญหาเกิดขึ้น เขาหันหลังไปมองพนักงานสาวที่กำลังพูดต่อรองกับใครสักคน ก่อนจะรีบหันกลับเพราะโดนตาดุๆ ของอีกฝ่ายจ้องเขม็งกลับมา

“แปลกๆ แฮะ” เสียงหวานบ่นเบาๆ ก่อนจะพยายามทำเป็นไม่สนใจกับความวุ่นวายรอบตัว เขาเองก็มีงานเหมือนกัน บางทีถ้าเสร็จงานเร็วเขาอาจขอกิตติแวะไปดูภาวัตที่คอนโด ป่านนี้แล้วเพื่อนรักของเขาจะตื่นมากินอะไรบ้างรึยังก็ไม่รู้

“ตั้งใจทำงานเชียวนะ”

!!

เสียงทักทายที่เหมือนกับเสียงของเพื่อนรักดังขึ้นจนการัณย์ต้องรีบเงยหน้าขึ้นจากกองงาน ก่อนจะยิ้มกว้างออกมาเมื่อพบว่าเป็นภาวัตจริงๆ ที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้า นี่มันอะไรกันเนี่ย ทำไมภาวัตถึงได้มาอยู่ที่นี่แทนที่จะพักให้สบายๆ อยู่ที่คอนโดอย่างที่เขาบอก

“แกมาทำอะไรที่นี่นะเพลิง”

“แล้วทำไมแกต้องทำหน้าตกใจแบบนั้นด้วย”

“ก็ต้องตกใจสิ ฉันนึกว่าตอนนี้แกกำลังนอนก้นโด่งอยู่ที่ห้องซะอีก”

ภาวัตทำหน้างอทันทีหลังจากได้ยินคำตอบ จะบ่ายแล้วแท้ๆ แต่การัณย์กลับคิดว่าเขายังนอนอยู่งั้นเหรอ เขาไม่ใช่คนขี้เกียจแบบนั้นสักหน่อย

“ทีแรกก็ตั้งใจไว้ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน แต่หัวใจของฉันมันร่ำร้องหาแต่แกน่ะ ไม่เห็นหน้าแค่ไม่กี่ชั่วโมงใจจะขาดอยู่แล้ว”

“แหวะ!!” การัณย์ทำหน้าสยดสยอง แม้ในใจลึกๆ จะรู้สึกดีเหลือเกินที่ได้ยินภาวัตล้อเล่นแบบนี้ “เลิกน้ำเน่าใส่ฉันแล้วบอกมาว่ามาทำอะไรที่นี่”

“แหม~ คนเขาอุตส่าห์อ้อน แทนที่จะอายจะอะไรบ้างกลับมาอ้วกใส่ซะงั้น แกนี่นะ มีแฟนเมื่อไหร่ต้องโดนบ่นว่าตายด้านแน่ๆ”

“ก็ใครว่าฉันจะมีล่ะ” เพราะถ้าไม่ใช่แกฉันก็ขอโสดแบบนี้ตลอดไปละกัน

“อ้าว! แล้วแกจะอยู่อย่างแห้งเหี่ยวหัวโตแบบนี้ไปจนแก่รึไง”

การัณย์ส่ายหน้า ระอากับการต่อปากต่อคำของภาวัต เขาแค่อยากรู้ว่าภาวัตมาทำอะไรที่บริษัท แต่ไม่ได้อยากตอบคำถามส่วนตัวแบบนี้สักหน่อย

“ถ้าไม่ตอบก็หลบไปไกลๆ เลย ฉันจะทำงาน คนกำลังยุ่งๆ อยู่ด้วย”

“งานอะไร ให้ฉันช่วยไหม” ภาวัตยังไม่เลิกกวนใจการัณย์ เขาเดินอ้อมโต๊ะพร้อมกับลากเก้าอี้ไปนั่งใกล้ๆ โดยไม่ได้สนใจในระยะห่างที่น้อยนิด

“อยะ..อย่าเบียดสิ ไปไกลๆ เลย” การัณย์ร้องบอกพร้อมกับหน้าที่ร้อนผ่าว

“ก็ฉันจะช่วยงานแกไง”

“ไม่ต้อง ฉันทำเองได้”

“แต่ฉันอยากช่วยนี่”

ฟางเส้นสุดท้ายของการัณย์สะบั้นลงเมื่อภาวัตดึงเอกสารไปจากมือ ตาคู่สวยจ้องเขม็งอย่างเอาเรื่อง ให้ตายเถอะ เมื่อไหร่ภาวัตจะเลิกทำให้ใจของเขาเต้นแรงสักที

"เชิญ!! อยากทำอะไรก็ทำไป ฉันขี้เกียจปวดหัวเพราะแกแล้ว"

"อ้าว! เฮ้ย!" นักร้องหนุ่มอุทานเมื่อจู่ๆ การัณย์ก็ลุกหนีไปจากโต๊ะ ภาวัตรีบวิ่งตามไปคว้ามือไว้ได้ก่อนที่การัณย์จะเดินหนีเข้าห้องน้ำ "ขอโทษๆ ฉันไม่ตั้งใจจะทำให้แกรำคาญเลยนะ"

"เฮอะ! นี่ขนาดแกไม่ตั้งใจนะ ถ้าตั้งใจฉันคงประสาทเสียมากกว่านี้แน่"

"โกรธเหรอ.. ขอโทษ"

ตาคมที่สลดลงทำให้การัณย์ต้องอมยิ้ม เขาไม่ได้โกรธภาวัตสักหน่อย แค่เขินจนไม่อาจทนนั่งใกล้ๆ ได้เท่านั้นเอง

"เลิกทำหน้าแบบนั้นเถอะน่า ฉันไม่ได้โกรธแกสักหน่อย แค่รำคาญนิดๆ หน่อยๆ เอง"

"ใจร้าย.. ฉันอุตส่าห์ทิ้งวันหยุดมาหาแกเชียวนะ"

การัณย์ขี้เกียจจะต่อความยาว เขาหัวเราะและทำเป็นไม่ใส่ใจกับคำพูดพวกนั้น ต่อให้ดีใจหรือใจเต้นแรงแค่ไหนเขาก็ต้องทำเหมือนไม่รู้สึกอะไรเท่านั้น

"ขี้เกียจพูดกับแกแล้ว ฉันกลับไปทำงานต่อดีกว่า" พูดจบก็รีบหันหลังเดินกลับไปที่โต๊ะ แต่ทว่าในตอนนั้นเองที่การัณย์เห็นว่ากิตติกำลังเดินเข้ามา การัณย์จำไม่ได้ว่าครั้งล่าสุดที่เห็นกิตติมีสีหน้าเคร่งเครียดแบบนั้นคือเมื่อไหร่ เพราะปรกติแล้วเจ้านายของเขาจะมีแค่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะอยู่เสมอๆ

"อ้าวเพลิง นายมาก็ดีแล้ว เดี๋ยวไปที่ห้องซ้อมนะ ฉันสั่งให้คุณอุ๋ยเปลี่ยนท่าเต้นของนายใหม่ทั้งหมด"

"อะไรนะครับ!" สองเพื่อนรักร้องถามออกมาแทบจะพร้อมๆ กัน พวกเขาแปลกใจมากจริงๆ ที่ได้ยินเรื่องแบบนี้ ภาวัตเพิ่งขึ้นโชว์ไปแค่ไม่กี่ครั้ง แล้วทำไมถึงสั่งให้เปลี่ยนท่าเต้นที่ซ้อมมาเป็นเดือนๆ ล่ะ

"ทำไมครับคุณกิต โชว์ของผมมันผิดพลาดตรงไหน ทำไมคุณกิตถึงอยากให้ผมเปลี่ยนท่าเต้น"

"เอาเถอะน่า ฉันบอกว่าให้เปลี่ยนก็เปลี่ยนสิ" กิตติตอบน้ำเสียงรำคาญ "อ่อ แล้วตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ฉันไม่ให้นายขึ้นโชว์ที่ไหนนะ ส่วนจะได้ขึ้นโชว์เมื่อไหร่ไว้ฉันจะบอกนายอีกที"

"คะ..คุณกิต" การัณย์อุทานเสียงเบา ตกใจกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เขาหันไปมองภาวัตที่ยืนนิ่งราวกับคนที่มีแต่ร่างกายแต่ไร้ซึ่งวิญญาณ เพื่อนของเขากำลังเสียใจ แต่กิตติก็ต้องมีเหตุผลเช่นกัน "เอ่อ...พะ...เพลิง.. ไปที่ห้องซ้อมสิ พี่อุ๋ยรออยู่นะ"

"ผมยอมรับไม่ได้! คุณกิตต้องมีคำอธิบายสำหรับเรื่องนี้นะครับ"

"ฉันไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรนาย ฉันเป็นใครและนายเป็นใคร อย่าทำตัวมีปัญหากับฉันเด็ดขาด รีบไปซ้อมได้แล้ว"

บรรยากาศมาคุกว่าที่การัณย์คาดไว้ เขารีบหันไปพยักหน้ากับภาวัต สายตาเว้าวอนขอร้องว่าอย่าให้เรื่องมันบานปลายมากไปกว่านี้

"ปะ..ไปเถอะเพลิง...เปลี่ยนท่าเต้นใหม่ต้องใช้เวลาเยอะนะรีบไปสิ"

ร่างบางแทบคุกเข่าลงขอบคุณพระเจ้าที่ในที่สุดภาวัตก็ยอมทำตามที่เขาบอก แม้ท่าทีจะเต็มไปด้วยการก้าวร้าวแต่อย่างน้อยๆ กิตติก็ไม่ต้องหงุดหงิดกับคำพูดของภาวัต

“เอ่อ...ผมขอโทษแทนเพลิงด้วยนะครับ”

“ช่างเถอะ.. ฉันเข้าใจ” กิตติตอบด้วยน้ำเสียงเหน็ดเหนื่อย ตาคมดูอ่อนล้าราวกับเจอเรื่องหนักหนามามากมาย

“คุณ...คุณกิตมีปัญหาอะไรรึเปล่าครับ ผมว่าคุณดูเหนื่อยๆ” การัณย์อดถามไม่ได้ “เกี่ยวกับเรื่องที่คุณกิตสั่งงดงานของเพลิงรึเปล่าครับ”

เจ้าของค่ายผู้ใจดีถอนหายใจยาว กิตติไม่อยากบอกการัณย์ถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เขายังไม่แน่ใจว่าทั้งหมดเป็นฝีมือของอนิรุทธ์จริงๆ รึเปล่า เพราะจนถึงตอนนี้เขาก็ไม่อยากจะเชื่อว่า อนิรุทธ์จะกล้าทำลายบริษัทของเขาเพียงเพราะต้องการตัวการัณย์จริงๆ มันช่างเป็นเหตุผลที่ไร้สาระและพาลสิ้นดี ชีวิตคนอีกเป็นร้อยๆ ต้องมาลำบากเพียงเพราะความใคร่อยากของคนคนเดียวงั้นเหรอ

“ขอให้ฉันแน่ใจขึ้นมาอีกสักนิดก็แล้วกัน ถึงตอนนั้นฉันจะบอกนายทุกเรื่อง”

คำตอบของกิตติทำให้การัณย์ได้แต่ยืนงง เขาจ้องนิ่งไปยังตาคมที่ดูโรยรากว่าทุกๆ วัน สังหรณ์ใจว่าเรื่องที่อีกฝ่ายพูดถึงต้องไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แต่จะเป็นอะไรล่ะเมื่อตอนนี้บริษัทกำลังเติบโตแบบก้าวกระโดดเช่นนี้ อะไรที่ทำให้กิตติต้องคิดหนัก และอะไรที่ทำให้ภาวัตต้องพักงานทั้งหมด

การัณย์ไม่รู้และไม่เข้าใจมันเลยสักนิด

13

“ไม่ต้องห่วงครับ รับรองว่าศิลปินที่ทางเราจะส่งไป มีชื่อ
เสียงไม่แพ้คุณพลอยแน่นอน”

เป็นอีกวันที่พาทิศต้องเอาเวลางานของตัวเองมารับโทรศัพท์เหล่าเอเจนซี่ต่างๆ ที่โทรมาถามถึงเรื่องศิลปินที่จะไปแทนศิลปินจากบริษัท KT Ent. เขาทั้งเบื่อและเหนื่อยกับการอธิบายในเรื่องเดิมๆ แต่จะส่งให้ใครคุยแทนก็ไม่ได้ เพราะถ้าเรื่องที่อนิรุทธ์ใช้อำนาจบีบ KT Ent. แพร่งพรายไปถึงหูประธานกรรมการ หรือก็คือพ่อของอนิรุทธ์เองละก็ เรื่องราวคงได้วุ่นวายยิ่งกว่านี้แน่

“เอ่อ...เรื่องนั้นผมไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรได้ครับ แต่ผมกล้าพูดได้เลยว่า คุณดอมมีเหตุผลที่ดีพอที่จะทำแบบนี้ครับ”

[.........]

“ครับ... ไว้ผมจะบอกคุณดอมให้นะครับ สวัสดีครับ”

หลังจากวางสาย พาทิศก็ถอนหายใจแทบจะทันที หมดปัญหาไปอีกหนึ่งเรื่อง แต่อีกสิบยี่สิบเรื่องก็ยังรอเขาอยู่ ในตอนนี้พาทิศอยากจะย้อนเวลากลับไปวันที่ตัวเองแนะนำอนิรุทธ์ให้มองหาใคร

สักคนเหลือเกิน เขาสาบานว่าจะไม่พูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว ตอนที่อนิรุทธ์บ่นถึงชีวิตที่น่าเบื่อ เพื่อที่ตอนนี้เขาจะได้ไม่ต้องมาตามแก้ปัญหามากมายที่เกิดขึ้น

Tru tru~ Tru tru~

ทันทีที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น พาทิศก็กลอกตาอย่างเหน็ดเหนื่อย เขาเพิ่งเคลียร์หนึ่งปัญหาจบไปไม่ถึงนาทีนะ ปัญหาใหม่ก็จ่อคิวรอให้แก้แล้วงั้นเหรอ

ร่างสูงถอนหายใจอีกครั้ง จากนั้นก็เอื้อมไปรับโทรศัพท์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่ายังไงนี่ก็คืองานของเขา ต่อให้ไม่อยากยุ่งเกี่ยวแค่ไหน เขาก็ต้องรับผิดชอบให้ถึงที่สุด

“สวัสดีครับ จากไหนครับ”

[ผมกิตติ จาก KT Ent. ครับ ไม่ทราบว่าคุณดอมมีเวลาว่างพอที่จะคุยรึเปล่า]

พาทิศรู้สึกใบ้กินไปชั่วขณะหลังจากที่รู้ว่าปลายสายคือกิตติ เจ้าของบริษัทผู้ไม่รู้อีโหน่อีเหน่แต่ต้องมารับเคราะห์ไปเต็มๆ เขาอึดอัดที่จะคุยกับกิตติ เพราะทุกครั้งที่ต้องโกหก เขาจะรู้สึกว่าบาปของตัวเองได้ขยายตัวจนหนักเกินกว่าจะแบกรับ

“เอ่อ..ต้องขอโทษด้วยครับ แต่ตอนนี้คุณดอมออกไปพบลูกค้า คิดว่าวันนี้คงจะไม่กลับเข้ามาที่สถานีแล้ว”

[แล้วผมต้องทำยังไงถึงจะมีโอกาสได้คุยกับคุณดอม]

“เรื่องนั้น..เอ่อ....เอาไว้ผมจะเรียนคุณดอมให้นะครับ ว่าคุณ..”

[คราวก่อนคุณก็บอกผมแบบนี้ แต่ก็ไม่เห็นว่าเจ้านายของคุณ

จะโทรกลับมาเลย]

"เอ่อ.."

[ผมต้องการคุยกับคุณดอมเดี๋ยวนี้!! คุณดอมต้องมีคำอธิบายถึงเรื่องบ้าๆ ที่เกิดขึ้นกับผม!!]

"คุณกิตใจเย็นๆ ก่อนนะครับ... ตอนนี้คุณดอม...."

ขณะที่พาทิศกำลังโน้มน้าวกิตติให้สงบสติอารมณ์ เขาก็หันไปเห็นว่าอนิรุทธ์ได้เปิดประตูออกมาจากห้อง เจ้านายยิ้มกริ่มอย่างมีความสุข จากนั้นก็สาวเท้าเข้ามาพร้อมกับทำสัญญาณมือบอกใบ้ให้พาทิศส่งโทรศัพท์ให้

"จะคุยเองเหรอครับ" เลขาหนุ่มถามเพื่อความแน่ใจ และคำตอบก็คือรอยยิ้มและการพยักหน้ารับ

[ว่าไง! คุณจะให้ผมคุยกับคุณดอมรึเปล่า ถ้าไม่ ผมจะบุกไปคุยกับเขาที่นั่นเดี๋ยวนี้แหละ]

"เอ่อ...คุณกิตครับ.. คุณดอมกลับเข้ามาพอดี รอสักครู่นะครับ"

พาทิศถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะยื่นโทรศัพท์ให้เจ้านายที่กำลังสนุกกับการถือไพ่เหนือกว่าทุกคน จากนั้นก็ถอยห่างออกมาเพราะคิดว่าตัวเองไม่ควรได้ยินบทสนทนาที่กำลังจะเกิดขึ้น

"ครับคุณกิต เลขาบอกผมว่าคุณมีธุระจะคุยกับผม"

[ครับ.. เป็นเรื่องสำคัญมากที่คุณต้องอธิบาย]

อนิรุทธ์ยังยิ้มไม่เลิก พออกพอใจที่ได้ยินกิตติถามด้วยน้ำเสียงที่ร้อนรนเช่นนี้

"เรื่องอะไรครับ"

[เรื่องงานของทางบริษัทผมครับ]

"เอ๊ะ.... งานของทาง KT Ent. เหรอครับ อืม..มีปัญหาอะไรเหรอครับ"

ปลายสายเงียบไปคล้ายกับกำลังเรียบเรียงประโยคให้เหมาะสมที่สุด ซึ่งนั่นก็ทำให้อนิรุทธ์ยิ่งสนุกมากขึ้น

"ว่าไงครับคุณกิต ทาง KT Ent. มีปัญหาอะไร"

[ผมจะไม่พูดอะไรให้ยืดยาวนะครับ ขอแค่คุณแสดงความเป็นลูกผู้ชายโดยการตอบทุกคำถามอย่างตรงไปตรงมา ผมสัญญาว่าทันทีที่ได้คำตอบ ผมจะไม่ไปยุ่งวุ่นวายกับคุณอีก]

"อย่าพูดแบบนั้นสิครับ สำหรับผม คุณกิตยังเป็นคนที่ผมอยากทำธุรกิจด้วยเสมอนะครับ"

[ถ้าอย่างนั้น ทำไมคุณถึงตัดงานของศิลปินในค่ายผมละครับ]

อนิรุทธ์รู้อยู่แล้วว่ากิตติเป็นคนฉลาดและอ่านเกมเก่ง แต่ก็ไม่คิดว่าจะเป็นคนตรงแบบนี้ด้วย จะมีสักกี่คนบนโลกที่กล้าพูดแบบนี้กับเขาตรงๆ โดยไม่เกรงกลัวผลกระทบที่จะตามมา

[กรุณาตอบมาตามตรงด้วยนะครับ ผมแน่ใจว่า เรื่องแบบนี้นอกจากคุณแล้วไม่มีทางที่คนอื่นจะทำได้]

"แหม.. คุณกิตพูดแบบนี้ผมก็ลำบากใจแย่สิครับ ผมไม่ใช่เจ้าพ่อหรือคนที่มีอำนาจมากมายอะไรสักหน่อย"

[งั้นคุณจะบอกผมว่า เรื่องพวกนี้ไม่ใช่ฝีมือของคุณใช่ไหมครับ]

ร่างสูงหัวเราะในใจอย่างมีความสุข เขาคิดไม่ออกจริงๆ ว่าจะตอบยังไงถึงจะไม่ทำให้กิตติโกรธจนพูดไม่รู้เรื่อง เขายังอยากให้โอกาส

กิตติได้ต่อรอง คนเรามันก็ต้องมีช่วงเวลาที่ตัดสินใจผิดพลาดกันบ้างสิ

[ว่าไงครับ..คุณไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการยกเลิกงานของศิลปินในค่ายผมใช่ไหม]

"หึ.... ครับ เป็นฝีมือผมเอง"

ณ ตอนนี้อนิรุทธ์มั่นใจว่ากิตติคงกำลังกำหมัดแน่นอยู่แน่ๆ เสียงลมหายใจที่ดังฟืดฟาดจากอีกฝ่ายบ่งบอกถึงอารมณ์ที่คุกรุ่นอย่างเต็มที่ นี่ถ้ากิตติยืนอยู่ตรงนี้ ไม่แน่ว่าเขาอาจโดนต่อยสักหมัดสองหมัดไปแล้วก็เป็นได้

[ทำไมครับ.. คุณทำแบบนี้ทำไมคุณดอม! ผมไปทำอะไรให้คุณ!!]

"เพราะคุณไม่ยอมทำอะไรน่ะสิ ผมเลยต้องเล่นไม้นี้" อนิรุทธ์ตอบตรงอีกครั้ง

[แค่นั้นเหรอ!! แค่เพราะเรื่องที่คุณไม่มีปัญญาซื้อตัวรัน คุณก็เลยคิดทำลายทุกคนเพื่อบีบเขา]

"เรื่องที่ผมทำไม่ใช่การบีบบังคับ แต่มันเป็นอีกวิธีที่ผมใช้ซื้อคนต่างหาก... ว่าไงครับคุณกิต อยากลองทบทวนข้อเสนอของผมดูใหม่..."

ตื๊ดดดดดดดดดด~

อนิรุทธ์ขมวดคิ้วแน่นหลังจากที่พบว่า กิตติได้วางหูไปแล้ว อารมณ์ดีๆ เมื่อครู่ค่อยๆ จางหายไปอย่างช่วยไม่ได้ อนิรุทธ์อยากรู้จริงๆ ว่ากิตติคิดว่าตัวเองจะโชคดีมีโอกาสต่อรองได้กี่ครั้งกันถึงได้กล้าทำแบบนี้กับเขา

"เช็คตารางศิลปินทุกคนของ KT Ent. อีกครั้ง ดูให้ละเอียดว่ามีงานไหนเล็ดลอดสายตาเราไปบ้าง ฉันไม่อยากเห็นคนพวกนั้นออกงานไหนสักงานแม้แต่งานการกุศล!"

อนิรุทธ์สั่งเสียงดัง ก่อนจะสะบัดหน้าเดินกลับเข้าห้องไปด้วยอารมณ์ที่แม้แต่พาทิศเองก็ไม่กล้าเข้าไปยุ่ง

หลังจากโดนคำสั่งพักงานวันนั้น ภาวัตก็บึ้งตึงเกือบ ตลอดเวลา ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีคำพูดหยอกล้อที่ทำให้ทีมงานคนอื่นๆ อารมณ์ดีไปด้วย มีแต่หน้านิ่งและคำพูดประชดประชันที่การัณย์ไม่รู้ว่า เพื่อนรักของเขาไปสรรหามาจากไหนนักหนา

"ตารางซ้อมวันนี้เลิกตอนบ่ายสามนะ ช่วงเย็นแกอยากทำอะไรหรือไปไหนรึเปล่า"

"ไม่ล่ะ คนตกงานอย่างฉันควรจะอยู่เฉยๆ ที่ห้องมากกว่า"

"พูดอะไรแบบนั้น แกไม่ได้ตกงานสักหน่อย" การัณย์ค้าน เริ่มหงุดหงิดขึ้นมานิดๆ ที่เห็นภาวัตเอาแต่พูดประชด

"หึ.. งานก็ไม่มีมาเป็นอาทิตย์แล้ว แล้วแบบนี้แกจะให้ฉันคิดยังไง"

"ใครบอกว่าแกไม่มีงาน จะบอกอะไรให้นะว่า มีคนติดต่อให้แกไปโชว์ตัวแทบทุกวันเลยนะ แต่ฉันต้องปฏิเสธไปเพราะคุณกิตอยากให้โชว์ของแกสมบูรณ์กว่านี้" การัณย์ปดหน้าซื่อตาใส อันที่จริงอย่าว่าแต่งานโชว์ตัวอะไรเลย แค่งานเล็กๆ อย่างโชว์เปิดงานตามห้างก็ยังไม่มีใครติดต่อเข้ามา จนบางครั้งการัณย์ก็อดคิดไม่ได้ว่า มีบาง

อย่างผิดปรกติกับบริษัทของเขา

“ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าคุณกิตกำลังคิดอะไรอยู่ ทำไมจู่ๆ ก็สั่งพักงานของฉัน ฉันทำอะไรผิด แกก็เห็นว่าโชว์ของฉันสมบูรณ์แบบมากแค่ไหน” ภาวัตยังหัวเสียหนัก

“ใจเย็นๆ น่า คุณกิตต้องมีเหตุผลสิ เขาลงทุนไปกับแกตั้งเยอะแยะ จู่ๆ สั่งพักงานแบบนี้ จะต้องมีเรื่องอะไรที่สำคัญมากๆ แน่”

“ก็แล้วมันเรื่องอะไรล่ะ ทำไมเขาถึงไม่บอกฉัน ไม่บอกพวกเรา”

การัณย์จนปัญญากับคำถามนี้ เขาเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าภาวัตทำอะไรผิด หรือกิตติมีปัญหาอะไร ทำไมถึงได้สั่งพักงานเพื่อนของเขาโดยไม่มีคำอธิบาย ทั้งๆ ที่ภาวัตกำลังพุ่งตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าเพื่อเป็นดาวอีกดวงแท้ๆ เชียว

“ถึงบริษัทแล้ว ทำหน้าดีๆ หน่อยล่ะ อย่าบึ้งตึงใส่คุณกิตเหมือนที่ทำวันก่อนอีก”

การัณย์หันไปสั่งเพื่อนโดยมองข้ามคำถามที่อีกฝ่ายกำลังรอฟังว่าเขาจะตอบยังไง จากนั้นก็ค่อยหันไปหยิบข้าวของจากเบาะด้านหลัง และเดินนำลงมาจากรถตู้สีดำที่ทำหน้าที่ไปรับไปส่งภาวัตประจำทุกวันแม้ไม่มีงานเข้ามา

“แกจะไปดูฉันซ้อมอีกรึเปล่า”

การัณย์ทำหน้างงหลังจากได้ยินภาวัตถาม เพื่อนของเขาคงอารมณ์ดีขึ้นมาบ้างสินะ ถึงได้ยอมพูดก่อนแบบนี้ “เอ่อ..อื้ม.. เดี๋ยวตามไปละกัน ขอฉันไปเคลียร์เอกสารแป๊บ”

“ตกลง งั้นฉันรอที่ห้องซ้อมนะ”

ร่างบางพยักหน้ารับพร้อมกับรอยยิ้มแสนสวย จากนั้นก็แยกตัวไปที่โต๊ะทำงานของตนที่อยู่ด้านใน พยายามไม่สนใจพนักงานสาวๆ ที่รวมจับกลุ่มพูดคุยกันเป็นกลุ่มใหญ่ แม้จะสงสัยว่าพวกนั้นกำลังคุยอะไรกันอยู่ก็ตาม

"รัน.. ฉันขอคุยกับนายหน่อยสิ"

ขาเรียวชะงักกึกเมื่อจู่ๆ เจ้าแกก็โผล่หน้าออกมาจากห้อง การัณย์พยักหน้ารับแบบงงๆ ก่อนจะวิ่งเอาของไปเก็บที่โต๊ะและวิ่งกลับมา สังหรณ์ใจว่าเรื่องที่กิตติจะพูดอาจเป็นเรื่องของภาวัต กิตติอาจคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เขาควรจะรับรู้ถึงเหตุผลทั้งหมดสินะ

"นั่งก่อนสิ"

นั่นคือคำแรกที่กิตติพูดกับการัณย์หลังจากร่างบางเปิดประตูเข้ามาในห้อง ใบหน้าที่ปรกติมีรอยยิ้มประดับเคร่งเครียดยิ่งกว่าทุกๆ วัน

"คุณกิตมีธุระอะไรจะคุยกับผมเหรอครับ" การัณย์ตัดสินใจถาม ความเงียบที่ต้องเผชิญทำให้เขาอึดอัดเกินไป "เอ่อ...เกี่ยวกับเรื่องที่คุณกิตสั่งพักงานเพลิงรึเปล่าครับ"

"ใครว่าฉันพักงานหมอนั่น คนมีพรสวรรค์อย่างเพลิงควรจะเปล่งประกายให้มากที่สุดสิ"

"อะ..อ้าว... ถ้างั้น.. ทำไมคุณกิตถึงได้...."

"ฉันไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น... แต่ที่สั่งพักงานเพลิงเพราะฉันไม่อยากให้เขารู้ว่า ทางบริษัทกำลังเจอปัญหาอะไรอยู่"

หัวใจของคนฟังเต้นแรงขึ้นทุกขณะ การัณย์รู้สึกกลัวอย่างบอกไม่ถูกหลังจากได้ยินกิตติบอกแบบนั้น บริษัทของเขากำลังเจอ

ปัญหาขึ้นจริงๆ อย่างนั้นเหรอ มันจะเป็นไปได้ยังไงในเมื่ออาทิตย์ก่อนทุกอย่างยังดูสดใสอยู่เลย

"มีปัญหาอะไรเหรอครับคุณกิต ไม่ใช่ว่าเพลิงไปทำอะไรให้ใครไม่พอใจใช่ไหมครับ"

กิตติถอนหายใจยาว ลำบากใจที่จะต้องบอกเรื่องทั้งหมดให้การัณย์รับรู้ แต่จะให้ทำยังไงเมื่อเรือลำใหญ่ที่เขาใช้น้ำพักน้ำแรงทั้งหมดสร้างมากำลังจะจมลงเพียงเพราะชนกับหินโสโครก

"รัน.. จำไว้นะว่า ฉันไม่เคยคิดที่จะบังคับหรือฝืนใจนายเลย เพียงแต่เรื่องคราวนี้มันเกี่ยวกับนายโดยตรง ไม่ว่ายังไงนายก็สมควรจะรับรู้เอาไว้ ส่วนจะตัดสินใจยังไงมันก็เป็นสิทธิ์ของนายแค่คนเดียว"

"เกี่ยวกับผมโดยตรง.. หมายความว่ายังไงครับ" การัณย์ไม่เข้าใจ ปัญหาของบริษัททำไมถึงมาเกี่ยวกับเขาได้ล่ะ "หรือว่า... คนที่ไปสร้างปัญหาคือตัวผม"

เจ้านายคนเก่งส่ายหน้าปฏิเสธ ก่อนจะถอนหายใจอีกครั้งเมื่อคิดว่าการัณย์จะต้องตกใจมากแน่ๆ ถ้าได้รู้ว่า ตัวเองไม่ได้ไปสร้างปัญหาที่ไหน แต่ดันไปทำให้เจ้าพ่อวงการสื่อบันเทิงถูกอกถูกใจเข้าต่างหาก

"ฉันเชื่อว่าถ้าเอ่ยชื่อของคนคนหนึ่งออกมา นายจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดโดยที่ฉันไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไร"

"ใครครับ..."

"คุณดอม รองประธานกรรมการสถานีโทรทัศน์ CCH"

เป็นอย่างที่กิตติพูดไว้จริงๆ เพราะทันทีที่ได้ยินชื่อของคนคนนี้การัณย์ก็ปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้โดยไม่จำเป็นต้องให้ใครมา

อธิบายรายละเอียด แต่ที่ทำให้เขาตกใจยิ่งกว่าก็คือ อนิรุทธ์เอาเรื่องบ้าๆ นั่นมาคุยกับกิตติด้วย เรื่องนั้นมันควรจะเป็นเรื่องของพวกเขาแค่สองคนสิ ทำไมถึงต้องทำให้คนอื่นพลอยเดือดร้อนไปด้วยแบบนี้

“เป็นฝีมือของเขา... คุณดอมสั่งงดงานของเพลิงใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่แค่ภาวัต.. แต่เป็นศิลปินทุกคนในค่าย”

การัณย์กำมือแน่นกับความจริงที่เขาควรจะเอะใจมาตั้งนานแล้ว อนิรุทธ์ไม่ยอมแพ้และไม่ยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ อย่างที่เขาคิด นี่มันเรื่องบ้าอะไร ทำไมคนคนนั้นถึงต้องมาเสียเวลาทำเรื่องแบบนี้เพื่อบีบเขาด้วย!

สายสุดท้ายของช่วงเช้าจบลงด้วยดีเหมือนทุก ๆ ราย พาทิศถอนหายใจและอมยิ้มกับตัวเองที่จะได้พักจากเรื่องวุ่นๆ สักที ถึงจะเป็นแค่ช่วงสั้นๆ ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง แต่ก็ยังดีกว่าต้องมาจมกับการโกหกและการแก้ปัญหาตลอดทั้งวัน

Tru tru~ Tru tru~

เหมือนฟ้ายังแกล้งพาทิศไม่สาแก่ใจถึงได้ทำให้โทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้นก่อนที่เขากำลังจะก้าวขาออกจากออฟฟิศ ร่างสูงถอนหายใจยาวเพราะไม่อยากกลับไปรับมือกับบรรดาเอเจนซี่ต่างๆ ตอนนี้ แต่พอคิดว่าคงเสียเวลาเพิ่มไม่มาก เขาก็จำใจเดินกลับมาที่โต๊ะและรับสายนั้นแทน

“สวัสดีครับ จากไหนครับ” เขาทักทายอย่างสุภาพ

[จากฝ่ายประชาสัมพันธ์ค่ะคุณตรี]

"อ่อ...ครับ มีอะไรครับ"

[มีคนมาขอพบคุณดอมน่ะค่ะ เขาบอกว่าชื่อการัณย์ ดิฉันบอกเขาไปแล้วว่าถ้าอยากจะพบคุณดอม จะต้องโทรมานัดล่วงหน้า แต่เขา...]

พาทิศแทบหยุดหายใจเมื่อรู้ว่า คนที่มาขอพบเจ้านายของเขาเป็นใคร มีความเป็นไปได้สูงมากที่การัณย์จะรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว บางทีการที่อีกฝ่ายมาที่นี่อาจมาเพื่อตกลงเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมด

[เอ่อ..คุณตรีจะให้ดิฉันทำยังไงคะ ให้ไล่กลับไปเลยรึเปล่า]

"อย่าเพิ่งครับ ขอผมถามคุณดอมดูก่อน รอสักครู่นะครับ"

เลขาหนุ่มวางโทรศัพท์ลงและเดินไปเคาะเรียกเจ้านาย เขารออยู่แค่ไม่กี่วินาที จากนั้นก็เปิดประตูเข้าไปเพื่อรายงานถึงเรื่องที่อีกฝ่ายรอคอยมาหลายวัน

"มีอะไร.. ป่านนี้แล้วทำไมไม่ไปพักอีก" เจ้านายถามเสียงเรียบ

"กำลังจะไปครับ แต่ว่า.."

"แต่อะไร"

"คุณรันมาขอพบคุณดอมอยู่ข้างล่างครับ ผมไม่แน่ใจว่าคุณดอมอยากให้ผมทำยังไงกับเขา"

รอยยิ้มปีศาจร้ายคลี่ออกช้าๆ ตาคมหรี่เล็กลง แต่ถึงอย่างนั้นภาพของอนาคตที่วาดไว้ ก็ชัดเจนยิ่งกว่าครั้งไหนๆ ในที่สุดความอดทนของอนิรุทธ์ก็เกิดผลขึ้นมาแล้ว

ในลิฟต์แคบๆ ของสถานีเหลือแค่การัณย์คนเดียวที่ยัง

ยืนรอให้มันวิ่งไปส่งยังชั้นบนสุด คนอื่นๆ ที่เข้ามาด้วยกันต่างทยอยออกไปยังชั้นต่างๆ แถมทุกคนก็ดูจะอยากรู้อยากเห็นเอามากๆ ที่เห็นเขากดหมายเลขชั้นที่เป็นห้องทำงานของอนิรุทธ์และพนักงานระดับสูง

การัณย์ไม่คิดเลยว่าตัวเองจะต้องมาเจอกับเรื่องบ้าๆ แบบนี้ เขาไม่เข้าใจอนิรุทธ์เลยสักนิดว่าทำไมถึงต้องใช้วิธีแบบนี้กับเขา ยังมีดาราและคนอีกมากมายที่พร้อมสนองตอบอนิรุทธ์ ทำไมถึงต้องเลือกเขา คนที่ไม่ได้มีอะไรโดดเด่นหรือน่าสนใจมากไปกว่าคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง

มือเล็กๆ สั่นจนยากจะควบคุม การัณย์พยายามถูมันไปมาเพราะคิดว่าถ้ามันอุ่นขึ้นสักนิด อาการสั่นพวกนี้ก็จะหายไป แต่เปล่าเลย มันยิ่งสั่นจนเขาไม่กล้าที่จะยกมันขึ้นมองให้ใจเสีย ยิ่งพอตัวเลขของชั้นที่เลือกไว้สว่างขึ้น เขาก็สั่นจนเกือบเรียกได้ว่า สั่นไปทั้งตัว

ติ๊ง~

ประตูลิฟต์เปิดออกให้การัณย์เห็นชั้นที่น้อยคนนักจะได้ขึ้นมา ทุกตารางนิ้วบนพื้นถูกปูด้วยพรมสีแดงเลือดนก การตกแต่งก็แตกต่างจากชั้นอื่นๆ ราวกับอยู่คนละตึก เพดานสูงถูกตกแต่งด้วยกระจกสีดำสนิท เสาต้นใหญ่แม้จะไม่ได้มีดีไซน์โดดเด่นแต่ก็มีงานศิลปะหน้าตาแปลกๆ แขวนไว้ ที่นี่มันดูไม่เหมือนสถานีโทรทัศน์เอาเสียเลย แต่มันเหมือนโรงแรมไม่ก็สปาเสียมากกว่า

"สวัสดีครับคุณรัน"

ขาเรียวชะงักกึกเมื่อตรงหน้ามีชายหนุ่มหน้าตาดีแต่ดูเย็นชายืนส่งยิ้มให้ การัณย์ยกมือไหว้อย่างสุภาพ ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายรู้จักตน

นอกจากชื่อและหน้าตาหรือไม่

"ผมชื่อตรี เป็นเลขาของคุณดอมครับ"

"เอ่อ.. ครับ..ถ้างั้น..คุณก็คือคนที่... เมื่อครู่คุยกับผมผ่านโทรศัพท์สินะครับ"

"ใช่ครับ เป็นผมเอง" พาทิศรับอย่างสุภาพ

"ถ้างั้นผมพบคุณดอมได้เลยใช่ไหมครับ คือผมมีเรื่องสำคัญ..." การัณย์ชะงักอีกครั้งเมื่อจู่ๆ พาทิศก็ส่ายหน้าให้ นั่นหมายความว่ายังไง เขายังพบอนิรุทธ์ตอนนี้ไม่ได้เหรอ

"คุณดอมออกไปพบลูกค้าตั้งแต่เช้าแล้วครับ"

"เอ๊ะ!! งั้นก็หมายความว่า..."

"ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ทำให้คุณรันต้องเสียเวลาเปล่า แต่ที่ผมให้คุณขึ้นมาเพราะผมอยากให้อะไรบางอย่างกับคุณ"

ทุกอย่างทำให้การัณย์ไม่เข้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ เขามองพาทิศหยิบกระดาษออกมาจากสูท ก่อนจะยื่นให้เขาด้วยท่าทีที่สุภาพเกินความจำเป็น

"นามบัตร.."

"ครับ.. เป็นนามบัตรของผมเอง ครั้งต่อไปถ้าคุณรันต้องการมาพบคุณดอมอีก กรุณาโทรมาบอกผมก่อนนะครับ ผมจะได้นัดคุณดอมไว้ให้"

"แต่ผมต้องการพบเขาเดี๋ยวนี้!" การัณย์สุดจะทนกับพิธีรีตองพวกนี้แล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ที่จะมานั่งรอนอนรอได้นะ "คุณไม่รู้หรอกว่าเขาสร้างปัญหาให้ผมมากแค่ไหน กรุณาเถอะครับ ผมต้องพบเขาวันนี้ เขาไปพบลูกค้าที่ไหนครับ ผมไปหาเขาที่นั่นก็ได้"

"อย่าเลยครับ ถึงไปก็ใช่ว่าคุณรันจะได้พบกับคุณดอมอย่างที่ตั้งใจไว้ ยังไงวันนี้คุณรันกลับไปก่อนนะครับ แล้วผมจะบอกคุณดอมไว้ให้"

"แต่ว่า..."

"ถึงเวลาพักของผมแล้ว ไปครับ ผมจะเดินไปส่งคุณที่ด้านล่าง"

"แต่!! เดี๋ยวสิ!! ผมต้อง.."

พาทิศไม่เปิดโอกาสให้การัณย์ได้โวยวายมากไปกว่านี้ เขายิ้มอย่างสุภาพ และกึ่งลากกึ่งดึงร่างบางออกจากออฟฟิศ รู้สึกผิดที่ต้องร่วมมือกับเจ้านายทำร้ายคนดีๆ แบบนี้ แต่ก็นั่นแหละ เขาเป็นคนของอนิรุทธ์ ต่อให้อนิรุทธ์นำสู่เส้นทางของปีศาจเขาก็ทำได้แค่เดินตามอยู่ดี

"คุณรู้รึเปล่าว่าเจ้านายของคุณทำอะไรเอาไว้" การัณย์ตัดสินใจถามอีกครั้งหลังจากถูกลากตัวเข้ามาในลิฟต์ หากแต่คำตอบกลับมาเพียงรอยยิ้มและความเงียบ มันทำให้การัณย์รู้สึกว่า เลขาของอนิรุทธ์น่ากลัวไม่แพ้ตัวอนิรุทธ์เลย "ว่าไงล่ะครับ!! คุณรู้เรื่องที่เขาทำกับ KT Ent. รึเปล่า รู้ไหมว่าเขาใช้อำนาจทำร้ายคนอื่น!!"

ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม พาทิศทำเพียงยิ้มและเฝ้ารอให้ลิฟต์เลื่อนลงยังชั้นล่างสุดอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว จนเมื่อประตูลิฟต์เปิดออกเขาก็ก้าวนำออกไปก่อนจะหันกลับไปทางการัณย์ที่ยังยืนตัวสั่นเพราะความโกรธ

"อย่าลืมนะครับ มีอะไรก็โทรเข้ามาที่เบอร์ที่ผมให้คุณไว้ได้เลย เจ้านายผมกำลังรอคุณอยู่"

เป็นประโยคสุดท้ายที่พาทิศพูดกับการัณย์ ก่อนจะเดินจากไปทิ้งให้การัณย์ยืนค้างอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง ที่พาทิศพูดมันมีความหมายแฝงอยู่ใช่ไหม อนิรุทธ์ไม่ได้ติดงานหรืออะไรทั้งนั้น แต่อนิรุทธ์แค่ไม่ยอมให้เขาพบ ไม่ยอมให้เขาเจอหน้า จนกว่าเขาจะ...

ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจ การัณย์สับสนและไม่รู้จริงๆ ว่าจะต้องทำยังไงกับเรื่องนี้ เชื่อสิว่าถ้าให้โอกาสเขาได้คุยกับอนิรุทธ์สักครั้ง เขาจะพูดจนอนิรุทธ์เปลี่ยนใจและมองหาคนที่เต็มใจยอมรับข้อเสนอพวกนั้นได้แน่ๆ

ขอแค่ได้เจอ.... แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

14

เพราะไม่คิดว่าชีวิตจะต้องเจอกับเรื่องบ้าๆ แบบนี้ การัณย์เลยเหมือนคนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวตลอดเวลา เขาใจลอยและพยายามคิดว่าตัวเองจะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ยังไง แต่ทว่ายิ่งคิดก็ยิ่งเจอแต่ทางตัน เมื่อจนถึงตอนนี้เลขาของอนิรุทธ์ก็ไม่เคยรับสายของเขาแม้แต่ครั้งเดียว ฝากข้อความไว้ก็ไม่เคยโทรกลับ แล้วแบบนี้เขาจะมีโอกาสพูดโน้มน้าวหรือตกลงกับอนิรุทธ์ได้ยังไงกันล่ะ

"เฮ้อ! ไม่รับอีกแล้ว"

การัณย์หัวเสียสุดๆ ที่ต้องทนฟังเสียงเรียกสายนานเป็นนาทีก่อนจะได้ผลลัพธ์เป็นการตัดเข้าสู่ระบบรับฝากข้อความ เขาอยากคุยกับอนิรุทธ์ด้วยตัวเอง ไม่ใช่ผ่านระบบหรือผ่านเลขาหน้านิ่งคนนั้นสักหน่อย

"ขะ...ขอโทษครับ ผมไม่คิดจริงๆ ว่าคำพูดของผมจะทำให้คุณดอมไม่พอใจถึงขนาดใช้วิธีนี้"

"นายไม่ต้องขอโทษหรอกรัน คนมันจะพาล ต่อให้นายพูดกับเขาดีแค่ไหน ผลลัพธ์มันก็ต้องออกมาเป็นแบบนี้อยู่วันยังค่ำ"

“คุณกิตไม่ต้องห่วงนะครับ ผมจะไปคุยกับคุณดอมเอง ปัญหาที่เกิดขึ้นจะต้องจบลงโดยเร็วที่สุด”

ทั้งที่ประกาศออกไปแบบนั้น แต่กลับกลายเป็นว่าเรื่องยังคาราคาซังและไม่มีวี่แววจะจบลงง่ายๆ ศิลปินทุกคนของค่ายยังไม่มีใครได้งาน และรายจ่ายของบริษัทก็ยังคงสวนทางกับรายรับเช่นเดิม ถ้าขืนยังปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป ไม่เกินสองเดือน กิตติคงต้องปิดบริษัทที่ลงแรงสร้างมานี้แน่ๆ

คิดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ การัณย์รู้สึกผิดจนไม่รู้จะชดเชยให้ยังไง นึกโทษตัวเองว่าต้องเป็นเพราะคำพูดในวันนั้นแน่ๆ ถึงทำให้อนิรุทธ์แกล้งกิตติแบบนี้ นี่ถ้าเขาแค่ปฏิเสธออกไปเฉยๆ อนิรุทธ์ก็คงไม่มาเสียเวลาทำร้ายคนที่เขารักแบบนี้หรอก

นิ้วเรียวกดลงบนโทรศัพท์อีกครั้ง แม้จะเห็นว่าเป็นเวลาเกือบสามทุ่มแล้ว แต่ความร้อนใจก็ทำให้เขายอมมองข้ามคำว่ามารยาทไป ขอแค่พาทิศยอมรับสายและบอกให้เขาเข้าไปคุยกับอนิรุทธ์ได้เมื่อไหร่ก็พอ

เสียงรอสายดังขึ้นเหมือนทุกๆ ที การัณย์ยอมรับว่าเขาเริ่มเกลียดเสียงตู๊ดๆ นี่เต็มทีแล้ว เขาอยากได้ยินคำว่าสวัสดีหรืออะไรก็ได้ที่ไม่ใช่เสียงบ้านี่ เพราะยิ่งปล่อยให้มันดังนานเท่าไหร่ โอกาสที่เขาจะต้องเจอกับระบบรับฝากข้อความก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น

หมายเลขที่ท่านเรียก...

ไม่ต้องรอฟังให้เสียงหวานๆ นั่นพูดจบ การัณย์ก็กดตัดสายและกระแทกโทรศัพท์ลงบนที่นอนอย่างหงุดหงิด เขาไม่เข้าใจเลยว่าพาทิศจะให้เบอร์เขามาทำไมถ้าไม่มีเวลาว่างพอที่จะรับสายแบบนี้

ทำไมถึงไม่เช็คตารางงานของอนิรุทธ์แล้วระบุมาเลยว่าเจ้านายของตัวเองมีเวลาว่างช่วงไหนบ้าง แค่สิบนาทีเท่านั้น เขาจะรีบพูดทุกอย่างที่อยู่ในใจ และจะคุกเข่าลงต่อหน้าอนิรุทธ์เพื่อขอร้องให้อีกฝ่ายเลิกทำร้ายคนที่เขารักด้วย

เสียงถอนหายใจดังขึ้นอย่างเหน็ดเหนื่อย การัณย์ล้มตัวลงนอนโดยที่สมองยังคงวนเวียนคิดถึงแต่เรื่องที่เกิดขึ้น อยากให้ทุกอย่างผ่านพ้นไปได้ด้วยดี เขาไม่เชื่อหรอกว่าอนิรุทธ์จะต้องการตัวเขาจริงๆ อย่างที่พูดไว้ ทั้งหมดมันก็เป็นแค่การเอาคืน โทษฐานที่เขาไปพูดจาไม่ดีก็เท่านั้น

ก๊อก! ก๊อก!

ก่อนที่เปลือกตาจะปิดลง เสียงเคาะเรียกก็ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบเสียก่อน การัณย์แปลกใจนิดหน่อยที่มีคนมาเคาะหาตนเอาป่านนี้ เพราะถ้าเป็นเจ้าของห้องเช่าก็จะรอคุยกับเขาตอนเช้าไม่ก็ช่วงเย็นก่อนตะวันตกดินเสมอ

เขายันตัวลุกขึ้นและเดินไปเปิดประตูพร้อมกับความสงสัย แต่ทว่าเมื่อเห็นว่าใครคือคนที่ยืนรออยู่ด้านนอกเขากลับไม่แปลกใจเท่าใดนัก เพราะเรื่องที่ทำให้เขาแปลกใจจนต้องขมวดคิ้วทำหน้ามุ่ย กลับเป็นเรื่องของกลิ่นแอลกอฮอล์ที่ลอยแตะจมูกทั้งที่แขกยามวิกาลยังยืนห่างจากเขาไปกว่าช่วงตัวนี่ต่างหาก

“เพลิง! นี่แกแอบไปกินเหล้ามาเหรอ!!” การัณย์โวยวายเสียงดัง ให้ตายสิ เพื่อนเขาไม่รู้รึไงว่าตัวเองอยู่ในฐานะอะไร

“อ่า~ เจอหน้าก็บ่นเลยนะ..แกอ่ะ ไม่คิดจะให้ฉันเข้าไปในห้องก่อนรึไง” ภาวัตถามด้วยเสียงที่อ้อแอ้ ตาคมแดงก่ำจากฤทธิ์ของ

เบียร์ที่ตอนนี้ยังมีอยู่ในถุงที่หิ้วมาอีกหลายกระป๋อง

"แกนี่นะ! เฮ้อ!! เข้ามาๆ"

การัณย์ประคองภาวัตเข้ามาในห้องด้วยความยากลำบาก ก่อนจะโยนลงบนฟูกนอนเก่าๆ ที่สะอาดอยู่เสมอ เขาอยากรู้จริงๆ ว่า ก่อนจะมานี่เพื่อนของเขาไปนั่งกระดกเบียร์อยู่ที่ไหน และพาสังขารที่เกือบไม่เหลือสติแบบนี้มาที่นี่ได้ยังไง หวังว่าจะไม่โดนพวกนักข่าวถ่ายรูปไปแฉตามเพจต่างๆ หรอกนะ

"นี่แกนึกยังไงของแกห่ะ!! รู้รึเปล่าว่าตัวเองเป็นใคร แกไม่ใช่ไอ้เพลิงเด็กมหา'ลัยที่อยากทำอะไรก็ทำแล้วนะ"

"อ่า~ อย่าพูดเสียงดังนักสิ หนวกหูจะแย่" ภาวัตทำหน้าเหยเก มือหนายกขึ้นปิดหูและพยายามขยับไปหาหมอนนุ่มๆ ที่ใกล้ๆ การัณย์ก็ขี้บ่นแบบนี้ไม่เปลี่ยนเลย

"หนวกหูก็ต้องฟัง แล้วนี่อะไร เบียร์! กินเข้าไปกี่กระป๋องแล้วถึงได้เมาขนาดนี้ แล้วมาที่นี่ได้ยังไง เดินมาหรือว่าขับรถมา รู้รึเปล่าว่ามันอันตรายแค่ไหน"

แม้จะมีสติเพียงครึ่งๆ กลางๆ แต่ภาวัตก็รับรู้ถึงความโกรธของการัณย์ได้ถนัดชัดเจน เขาได้แต่ส่งเสียงครางฮือๆ ปัดความรำคาญ จากนั้นก็ซุกหน้าลงบนหมอนเพื่อหนีเสียงบ่นนั่น

"นี่! ไม่ต้องมาหนีเลยนะ ฉันกำลังพูดกับแกอยู่นะ"

"ขี้เกียจฟัง"

"เพลิง!" การัณย์ตะโกนเรียกเพื่อนเสียงดัง ก่อนจะทุบลงบนแผ่นหลังกว้างที่มีแต่มัดกล้ามอัดกันอยู่จนแน่น เขารู้ว่าภาวัตกำลังกลุ้มใจกับเรื่องที่โดนพักงาน แต่การเมาแบบนี้มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย

สักนิด

ตาคู่สวยหันไปมองคนที่ตัวเองเรียกว่าเพื่อนแต่ก็รู้สึกเกินเพื่อนด้วยความสงสาร เพราะเขาแท้ๆ ภาวัตถึงต้องมาเจอปัญหาตั้งแต่เดบิว นี่ถ้าวันนั้นเขาไม่เดินไปซื้อกาแฟจนไปชนเข้ากับคนคนนั้น ปัญหาบ้าๆ นี่ก็คงไม่เกิดขึ้น เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมอนิรุทธ์ถึงต้องพาลไปทำร้ายคนอื่นที่ไม่รู้เรื่องอะไรด้วย ถ้าไม่พอใจเขาก็บอกให้กิตติไล่เขาออกจากงานสิ

"ฉันน่ะ..คิดมาตลอดว่า...ตัวเอง..โชคดีที่เกิดมาไม่มีพ่อมีแม่"

จู่ๆ คนเมาก็พูดขึ้นมาทั้งที่ยังซุกหน้าเข้ากับหมอน ประโยคอู้อี้พวกนั้นทำให้การัณย์ต้องขยับตัวเข้าไปใกล้ๆ และเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ อยากรู้จริงๆ ว่าคราวนี้เพื่อนของเขาจะพูดแก้ตัวว่าอะไรอีก

"หึ! ฉันเพิ่งรู้ว่าแกมีความสุขที่ได้เป็นเด็กกำพร้า"

"อื้อ.. ฉันมีความสุข.. มีความสุขมากจริงๆ" ภาวัตตอบจริงจัง จากนั้นก็พลิกตัวนอนหงาย ตาคมจดจ้องไปบนเพดานที่มีไฟส่องสว่างติดอยู่ "ตลอดเวลา.. ฉันไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองขาดเลย ฉันมีคนที่รักฉันเยอะแยะ คนที่พร้อมจะฟังฉันร้องเพลง พร้อมที่จะชมฉันว่าฉันเต้นดีแค่ไหน"

"เพราะสุดๆ เลยเพลิง อย่างแกน่ะ ต้องเป็นนักร้องได้แน่ๆ"

"จริงเหรอ! รันอยากให้ฉันเป็นนักร้องเหรอ"

"อื้อ"

"ดี งั้นฉันจะเป็นนักร้อง จะได้ร้องเพลงให้แกฟังทุกวัน"

รอยยิ้มบางๆ คลี่ออกเมื่อนึกถึงอดีตในวัยเยาว์ การัณย์คงไม่รู้ว่าตัวเองคือคนที่จุดประกายความฝันให้ภาวัต หลายปีมานี้ภาวัตไม่

เคยรู้สึกว่าสิ่งที่ทำนั่นเพื่อตัวเองเพียงคนเดียว แต่เขาทำเพื่อการัณย์ เพื่อเด็กผู้ชายหน้าตาน่ารักที่คอยชมว่า เขาร้องเพลงได้ไพเราะราวกับเสียงของนกฮัมมิ่งเบิร์ด

"ถ้าตอนนั้น... พ่อกับแม่ไม่ทิ้งฉันไป ฉันก็คงเป็นแค่คนธรรมดาๆ คนหนึ่งที่ใช้ชีวิตวันๆ ไม่ใช่เพลิง.. นักร้องหนุ่มที่ทุกคนจับตามองแบบนี้"

"ไม่หรอก.. แกไม่ใช่คนแบบนั้น แกเป็นคนมุ่งมั่นและทำทุกอย่างเพื่อให้ความฝันของตัวเองสำเร็จ อย่างแกน่ะ ไม่มีวันเป็นแค่คนธรรมดาๆ แบบนั้นได้หรอก" การัณย์กล่าวตอบอย่างจริงใจ เพื่อนของเขาพิเศษกว่าทุกๆ คน ต่อให้ยี่สิบปีก่อนเด็กชายภาวัตไม่ได้ถูกส่งตัวไปที่สถานสงเคราะห์ ในวันนี้ก็ยังมีภาวัต นักร้องหนุ่มที่ทุกคนพากันชื่นชมอยู่ดี "เข้มแข็งไว้นะเพลิง เรื่องทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย อีกไม่นานแกก็จะได้กลับไปอยู่บนเวทีอีกครั้งแน่นอน"

"ไม่หรอก... มันไม่มีวันนั้นอีกแล้ว"

"ทะ..ทำไมล่ะ ทำไมถึงคิดแบบนั้น"

ภาวัตถอนหายใจโดยที่ตายังคงจ้องนิ่งไปที่เพดานห้อง จากนั้นความเงียบที่แสนน่ากลัวก็ปกคลุมจนรู้สึกได้ การัณย์ยื่นมือไปแตะไหล่ของเพื่อนรัก รู้สึกได้ถึงความรู้สึกบางอย่างที่มากกว่าความกลุ้มใจหรือโกรธ

"ตอนเย็น... คุณกิตเรียกฉันไปพบ... เขาบอกฉันว่า...."

"วะ...ว่าอะไร... คุณกิตบอกอะไรแก" การัณย์รีบถามเสียงสั่น อย่าบอกนะว่ากิตติพูดเรื่องเขากับอนิรุทธ์ให้ภาวัตรู้

"เขา..เขาขอยกเลิกสัญญาของฉัน... หมดเดือนนี้.. ฉันจะไม่ใช่

ศิลปินของ KT Ent. อีกแล้ว”

!!!!!

การัณย์รู้สึกเหมือนตัวเองได้หยุดหายใจไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในหัวว่างเปล่าไม่มีอะไรนอกจากสีขาวที่ละเลงอยู่ทั่ว จะเป็นแบบนั้นไปได้ยังไง ไหนกิตติบอกเขาว่าจะลองแก้ปัญหาดูก่อน และถ้ามันถึงทางตันแล้วจริงๆ ก็จะเรียกเขาเข้าไปปรึกษาดูอีกครั้ง แล้วทำไมจู่ๆ ก็ขอยกเลิกสัญญากับภาวัตแบบนี้ล่ะ

“มะ...ไม่จริง... คุณกิตไม่ทำแบบนั้นหรอก ต้องมีการเข้าใจผิดกันแน่ๆ” การัณย์พยายามบอกตัวเองและเพื่อน แต่ทว่ายิ่งเขาพูดแบบนี้ภาวัตก็ยิ่งเศร้า เพื่อนรักถอนหายใจยาว จากนั้นก็พลิกตัวตะแคงหันหลังให้เขาโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา “ฉัน.. ฉันจะโทรไปคุยกับคุณกิต”

พูดจบการัณย์ก็คว้าโทรศัพท์และเดินออกมาจากห้องพร้อมความโกรธที่ค่อยๆ พุ่งตัวสูงขึ้น เขาอยากได้คำอธิบายทั้งหมด เพื่อนของเขาไม่ได้ทำอะไรผิด ภาวัตเป็นแค่คนที่มีฝันและอยากทำความฝันของตัวเองให้สำเร็จเท่านั้น แล้วทำไมถึงต้องมารับเคราะห์กับเรื่องที่ตัวเองไม่ได้รู้ได้เห็นด้วย

[นายรู้เรื่องจากเพลิงแล้วใช่ไหม]

ทันทีที่เสียงรอสายหยุดลง กิตติก็พูดขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวล เสียงถอนหายใจดังเป็นระยะๆ บ่งบอกว่า เขาเองก็ลำบากใจเช่นกันที่ต้องตัดสินใจทำแบบนี้

“ทำไมล่ะครับ ทำไมถึงยกเลิกสัญญา เพลิงไม่ได้เกี่ยวอะไรด้วยเลยนะครับคุณกิต”

[แล้วนายจะให้ฉันทำยังไงล่ะ บริษัทฉันกำลังจะเจ๊ง ลูกน้องอีกเป็นร้อยๆ กำลังตกงาน จะให้ฉันนิ่งดูดายแล้วมองทุกอย่างพังลงต่อหน้าต่อตารึไง]

"แต่ผมบอกแล้วไงครับว่าขอเวลาอีกหน่อย ขอแค่ผมมีโอกาสได้คุยกับคุณดอมสักครั้ง เรื่องพวกนี้ก็จะจบลงด้วยดี ตอนนี้เขากำลังโกรธที่ผมพูดจาไม่ดีใส่เขาวันนั้น ผมสัญญาว่าจะขอโทษและขอร้องให้เขาเลิกยุ่งกับ KT Ent. คุณกิตอย่าเพิ่งยกเลิกสัญญาของเพลิงเลยนะครับ"

[รัน.. เพลิงเป็นเหมือนทรัพยากรที่มีค่าที่สุดของบริษัทฉันนะ เขาเป็นคนมีพรสวรรค์ที่ใช่ว่าจะหาเจอได้ง่ายๆ แต่ในเมื่อนี่เป็นทางเดียวที่จะทำให้ปัญหามันจบ ฉันก็จำเป็นต้องทำ]

"แต่คนที่คุณดอมโกรธคือผมไม่ใช่เพลิงสักหน่อย คนที่คุณกิตต้องไล่ออกต้องเป็นผมสิ"

[ฉันตอนนี้มีหน้าที่แค่ทำตามข้อเสนอเท่านั้น ข้อตกลงของฉันมีแค่การยกเลิกสัญญากับเพลิง]

การัณย์สับสนไปหมดแล้ว เขาไม่เข้าใจเรื่องที่กิตติพูดเลยสักนิด ข้อตกลงอะไรกัน ทำไมเขาถึงไม่รู้เรื่องนี้เลย

"ข้อตกลง... หมายความว่ายังไงครับ คุณกิตกับผู้ชายคนนั้นตกลงอะไรกันไว้"

อีกฝ่ายเงียบไปอีกครั้ง มีแค่เสียงถอนหายใจที่ดังลอดเข้ามาทำให้การัณย์รู้ว่า กิตติยังไม่ตัดสายของเขาทิ้ง

[ตอนบ่าย...เลขาของคุณดอมโทรมาคุยกับฉัน.. เขาบอกฉันว่า... คุณดอมเสนอให้ฉันยกเลิกสัญญาของเพลิง แล้วเขาจะเลิกยุ่ง

กับ KT Ent.]

การัณย์กลั้นหายใจกำโทรศัพท์แน่น ให้ตายสิ ทำไมผู้ชายคนนั้นถึงได้ร้ายกาจขนาดนี้

“ละ..แล้วคุณก็เชื่อเขาเหรอครับ คนแบบนั้นไม่มีทางรักษาสัญญาหรอก ถ้าเขาไม่เลิกยุ่งล่ะ มันก็เท่ากับว่าเพลิงถูกยกเลิกสัญญาฟรีๆ น่ะสิ”

[ขอโทษนะ..แต่นี่...เป็นโอกาสเดียวและโอกาสสุดท้ายของฉัน... ยังไงฉันก็ต้องคว้าเอาไว้]

“แต่ว่า! อ๊ะ! คุณกิต!! ฮัลโหลๆๆ คุณกิต!” การัณย์พยายามอ้อนวอนให้เพื่อน แต่ทว่ากิตติก็ชิงตัดสายไปก่อนแล้ว พอลองโทรกลับไปอีกฝ่ายได้ตั้งเป็นโอนสายทิ้งเอาไว้ แล้วนี่เขาจะทำยังไงล่ะ เพื่อนรักของเขากำลังรับเคราะห์จากเรื่องครั้งนี้ ในขณะที่เขาได้แต่ยืนมองอยู่เฉยๆ อย่างนั้นเหรอ

ทุกอย่างเงียบงันลงในความรู้สึก การัณย์ค่อยๆ พาตัวเองกลับเข้าไปในห้องพร้อมกับความสับสน ปิดประตูอย่างเบามือเพราะสังเกตเห็นว่าภาวัตผล็อยหลับไปแล้ว เรี่ยวแรงที่เคยมีจางหายไปพร้อมกับความจริงที่ว่า เขาได้กลายเป็นต้นเหตุที่ทำให้ความฝันของเพื่อนพังทลาย

ขอโทษนะเพลิง... ฉันขอโทษ

หลังจากที่คุยกับกิตติไปเมื่อวาน อนิรุทธ์ก็รู้สึกได้ว่า ชัยชนะกำลังใกล้เข้ามาแค่เอื้อม เช้านี้เขาเลยยิ้มให้กับพนักงานทุก

คนที่ตัวเองเดินผ่าน ก่อนจะจบด้วยการขยิบตาให้แม่บ้านอายุคราวแม่ที่กำลังดูดฝุ่นออกจากพรมหน้าห้องทำงาน

“ทำไมถึงเป็นเพลิงครับ เขาไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วยเลยนะครับ”

“แต่เขาคือคนที่รันแคร์ที่สุด ถ้าจะให้เขายอม ก็ต้องเริ่มจากศิลปินคนโปรดของคุณนี่แหละคุณกิต”

อนิรุทธ์รู้ว่าข้อเสนอใหม่ของเขาทำให้กิตติไม่พอใจมากแค่ไหน คนเก่งๆ อย่างภาวัตถ้าปั้นให้ดี เขาเชื่อจริงๆ ว่ามีสิทธิ์โด่งดังระดับเอเชียได้โดยไม่ต้องลุ้น แต่โชคร้ายที่คนมีพรสวรรค์แบบนั้นดันกลายเป็นจุดอ่อนของการัณย์ เขาเลยจำใจต้องทำลายว่าที่ดาวดวงต่อไปก่อนที่มันจะไปเจิดจรัสอยู่บนท้องฟ้า

ก๊อก! ก๊อก!

ร่างสูงเหลือบมองไปที่ประตูเล็กน้อยหลังจากได้ยินเสียงเคาะดังจากด้านนอก ทีแรกเขาไม่คิดว่าจะเป็นพาทิศเพราะยังไม่ถึงเวลางานของอีกฝ่าย แต่พอประตูเปิดออกและใบหน้าเรียบเฉยที่หล่อเหลาจนเขาอยากจะลองจับไปเป็นพระเอกสักเรื่องก็ยืนยันว่าเป็นเลขาคนเก่งจริงๆ อดแปลกใจไม่ได้ที่เจอหน้าเลขาก่อนเวลางานเกือบครึ่งชั่วโมง มีเรื่องด่วนอะไรที่ทำให้พาทิศต้องรีบมาทำงานตั้งแต่เช้าตรู่กันนะ

“ผมเอานี่มาให้คุณดูครับ” พาทิศตอบอย่างรู้ความคิด ทำงานกับอนิรุทธ์ ถ้าไม่คิดให้เร็วกว่า เขาก็คงถูกไล่ออกตั้งแต่ปีแรกที่เข้ามาทำงานแล้วล่ะ

“อะไร”

“ลองอ่านดูสิครับ”

อนิรุทธ์ขมวดคิ้วและรับโทรศัพท์มือถือที่พาทิศยื่นให้มาดู จากนั้นรอยยิ้มก็กว้างขึ้นจนเห็นรอยบุ๋มตรงแก้มได้อย่างชัดเจน ในที่สุดวันนี้ก็มาถึง วันที่ชัยชนะมาแน่นิ่งอยู่ในมือของอนิรุทธ์ ไม่เสียแรงเลยจริงๆ ที่อดทนมาตั้งนาน

ตี๊ด! ตี๊ด!

ท่ามกลางความเงียบของเช้าวันใหม่ เสียงเตือนจากโทรศัพท์ว่ามีข้อความเข้าก็ปลุกการัณย์ขึ้นจากภวังค์ ตาที่อิดโรยพยายามเพ่งอ่านข้อความสั้นๆ ที่ถูกส่งกลับมา ที่แท้อนิรุทธ์ก็ต้องการแค่นี้จริงๆ ไม่ใช่การต่อรองหรือคำขอโทษ แค่ยอมแพ้ และยอมรับว่า คนอย่างเขาไม่มีทางจะไปต่อกรกับคนอย่างอนิรุทธ์ได้

คุณดอมพร้อมที่จะพบกับคุณแล้ว

วัน เวลา และสถานที่จะถูกส่งไปอีกครั้งในช่วงบ่ายครับ

-ตรี-

นิ้วเรียวกดลบข้อความที่ไม่อยากหลงเหลือเอาไว้ในโทรศัพท์ทิ้งไป ก่อนจะเลื่อนไปยังกล่องข้อความส่งออกเพื่อกดอีกหนึ่งข้อความทิ้งด้วย มันไม่ควรจะเป็นแบบนี้ เขาไม่ควรต้องมาจนตรอกและทำเรื่องทุเรศๆ แบบนี้เลยสักนิด

ผมยอมแล้ว ขอร้องล่ะ เลิกทำร้ายทุกคนสักที

ผมยอมแพ้คุณแล้ว

การัณย์วางโทรศัพท์ลงและหันไปมองภาวัตที่หลับสนิทมาตั้งแต่เมื่อคืน มือบางเอื้อมไปลูบแก้มของเพื่อนอย่างทะนุถนอม ยิ้ม

ทั้งน้ำตาเมื่อคิดว่า เพื่อนรักกำลังกลับไปมีอนาคตที่สดใสได้อีกครั้ง

"ไม่เป็นไรนะเพลิง.. ฉันสัญญา... ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย"